Prințul Pierdut

Karazan

Cartea a Treia

V. M. Jones

Corint Junior

Redactare: Cristina Jinga
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Dumitru

V.M. JONES
PRINCE OF THE WIND
(Book three of Karazan)

Copyright © V.M. Jones, 2004
Illustrations copyright © Christopher Downes, 2004
First published in English by HarperCollins Publishers New Zealand Limited in 2004. This Romanian language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers New Zealand.

Cover illustration by Puffin Books, UK

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

EDITURA CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții
Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București
Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.66, 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

București, 2007
ISBN 978-973-128-113-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, V.M.
Karazan: Prințul pierdut / V.M. Jones ; trad.: Diana Stănciulescu. - București: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-113-1

I. Stănciulescu, Diana (trad.)

821.111-93-31=135.1

V. M. JONES

PRINȚUL PIERDUT

KARAZAN

Cartea a Treia

Traducere de Diana Stănciulescu

CORINT JUNIOR

Lui D — mereu şi pentru totdeauna

Prolog

S-au prelins în sala tronului ca nişte umbre. Au adus cu ei întunericul şi răcoarea, ca atunci când un nor acoperă deodată faţa soarelui.

Numaidecât se lăsă tăcerea.

În loja lor, reginele au tresărit, ascunzându-şi chipul. La semnul cocoşatului care stătea lângă tron, pajii au sărit imediat şi au tras draperiile, să le ferească pe Maiestăţile Lor de acea privelişte.

Vrăjitorul a înaintat şontâc-şontâc, sfredelindu-i cu privirea de sub claia de păr ciufulit. La fiecare pas, faldurile grele ale pelerinei sale stacojii fluturau dizgraţios, ca bătaia unor aripi rănite.

— Să iasă toată lumea, croncăni el.

În câteva clipe, în sală mai rămăseseră doar el şi Cei-fără-chip, ascunşi sub glugile pelerinelor cenuşii.

Ei... şi regele. Acesta stătea întins pe divanul ce-i ţinea loc de tron, încremenit ca o statuie poleită cu aur. Niciun muşchi nu i se clintea pe faţă, dar în adâncul ochilor lui licărea o flacără, strălucitoare şi mistuitoare. Numai Evor, vrăjitorul, ştia ce însemna acea flacără: văpaia lăuntrică, amestecul de mânie, speranţă şi — poate, mai aprig decât orice altceva — teamă.

Evor vorbi, în numele regelui:

— Ziceţi, unde sunt?

Dintre umbrele întunecate s-a desprins una, apropiindu-se până la o oarecare distanţă de tronul-divan, iar celelalte s-au îngrămădit în spatele ei, foşnind ca nişte vulturi ce se strâng în jurul prăzii. A urmat un alt moment de tăcere; după care, un gâjâit înecat a ceea ce fusese odinioară glas şuieră printre coardele vocale roase de putreziciune:

— Au fugit.

— Au fugit?! Cum adică au fugit? Unde au fugit?

— Prin portal.

Cuvintele lui s-au rostogolit în liniştea sălii ca două gogoloaie de flegmă.

— I-aţi pierdut, şfichiui acuzaţia prin aer ca un bici. V-au scăpat toţi!

— Nu toţi, şuieră căpetenia Celor-fără-chip.

Scoase ceva dintre faldurile pelerinei şi-l aruncă la picioarele lui Evor.

Evor se uită lung la pradă. Era cât un prunc nou-născut, dar moale, fără vlagă, ca un leş. O blăniţă mătăsoasă îi acoperea trupuşorul costeliv,

mai puţin dosul albastru-intens şi feţişoara netedă, boţită jalnic într-un rictus de groază, aproape omenesc.

Evor îi întoarse corpul pe partea cealaltă cu vârful pantofului. Chibzui puţin şi întrebă:

— Ăsta mergea cu ei?

Gluga întunecată se mişcă aproape imperceptibil, drept confirmare.

— E mort?

— Nu, stăpâne.

Evor se aplecă şi, apucându-l de ceafă, ridică trupul flasc. Capul creaturii se bălăngăni nefiresc.

— A respirat răceala mormântului, dar încă mai trăieşte.

Privirea de gheaţă a regelui trecu de la căpetenia Celor-fără-chip la siluetele cenuşii din spatele lui, oprindu-se asupra fiecăreia.

— Mi-aţi înşelat aşteptările, rosti el. Dacă se mai întâmplă o singură dată, veţi fi zvârliţi în abisurile din care aţi venit. Afară cu voi!...

— Iar acum, murmură Evor, ia să vedem, Măria Ta, ce ne-au adus Cei-fără-chip.

Se lăsă pe vine lângă rege, ţinând făptura inertă pe braţ, ca pe un copil. Pe măsuţa din faţa divanului erau mai multe şipuri delicate şi un alt obiect, închis la culoare şi mititel, care arăta straniu printre cristaluri.

Mâna lui Evor se roti o clipă deasupra şipurilor de cristal, apoi se îndreptă spre cel în care strălucea un lichid sidefiu. Îi scoase dopul, puse degetul pe gura

sticluţei şi o înclină puţin. O singură picătură de poţiune străluci ca o perlă pe buricul degetului său noduros şi strâmb. Îşi vârî unghia lungă printre buzele făpturii din braţele lui, îi descleştă gura şi îi atinse limba cu vârful degetului.

Şi regele, şi vrăjitorul îl urmăreau atent. Câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Dar, apoi, pleoapele strânse au început să i se destindă, s-au zbătut puţin şi, în final, a deschis ochişorii ca două mărgele. A clipit şi s-a uitat la chipul vrăjitorului, care îl privea de la câţiva centimetri — şi a închis imediat ochii la loc.

Evor şuieră în chip de râs.

— Degeaba cauţi tu să te ascunzi în întuneric, întunericul nu te primeşte. Acum nu mai ai unde să fugi.

Regele întinse mâna şi-l atinse pe cap, la marginea blăniţei care-i încadra feţişoara. Vocea lui susură afectuos, în timp ce-l mângâia cu degetele:

— Ce erai tu înainte, trăncănici mic? Şi aici, între prieteni... în ce te-ai putea preface?

— Ia să vedem, spuse Evor, luând un alt şip.

Îl deschise şi stropi cu el trăncăniciul încremenit. Când picăturile îi atinseră faţa, acesta a tresărit uşor, iar corpul a început să-i fie scuturat de un tremur convulsiv. Evor îl aşează cu blândeţe pe covoraşul din faţa divanului.

Pentru câteva clipe, tot trupul animăluţului păru să vibreze. Apoi, mâinile şi picioarele începură să se răsucească şi să tresalte. Chipul i se schimonosi, deschizând gura ca pentru un strigăt mut. După care,

într-un şir de frământări şi zvâcniri, trupuşorul începu să i se întindă şi să crească. Blăniţa i se transformă treptat în puf, apoi dispăru cu totul; mâinile şi picioarele se întăriră şi se lungiră. Faţa i se netezi şi i se întinse. Coada lungă, cu care s-ar fi putut prinde de ramuri, se scurtă până nu mai rămase nici urmă de ea. A scos un singur ţipăt, bolborosit, care se stinse într-un geamăt întretăiat de suspine... Iar la sfârşit, pe covoraş zăcea un puşti îmbrăcat în nişte pijamale vărgate şi jerpelite, cu ochi căprui larg deschişi, în care durerea şi deruta se prefăcură rapid în groază.

Dintr-o mişcare, se ghemui în patru labe, ca un animal încolţit, dezvelindu-şi ameninţător dinţii. Evor dădu să se apropie de el, dar mâna băiatului ţâşni într-un gest de apărare... Şi abia atunci îşi descoperi mâneca pijamalei şi propriul braţ omenesc. Cu ochii holbaţi şi gura căscată, uluirea lui era aproape comică. Se uită la palmă, o întoarse, îşi strânse pumnul şi îşi răsfiră din nou degetele netede şi rozalii. Se ridică în picioare, uitându-se în jos, la corpul lui, nevenindu-i a crede. Întrebător, îşi mută privirile de la Evor la rege şi înapoi la Evor. Deschise gura şi bâigui:

— Aţi... aţi... eu...

— Tot ce s-a făcut se poate desface, şuieră Evor. După cum şi ce s-a desfăcut nu e neapărată nevoie să rămână aşa pentru totdeauna. Acum ştim *ce* eşti. O să aflăm curând şi *cine* eşti.

— N-nu, răspunse băiatul, cu glas uşor tremurat. Eu n-o să vă spun nimic.

— Evor, rămâi pe loc, porunci regele şi se întoarse spre băiat. Ei, haide, micuţule, îi şopti el, cu o voce catifelată. N-ai de ce să te temi. Eu sunt regele Karazeel, iar el este Evor, slujitorul meu credincios. Spune-ne cum te numeşti. Ce rău poate fi în asta? Uite, vezi? Evor te-a adus din nou la forma ta de la început. Nu ţi se pare că asta este o dovadă de bună-credinţă?

Băiatul clipi repede şi clătină din cap.

— Nu ştiu... Poate. Cred... cred că da. Mă cheamă Blu... adică Weevil. William Weaver, vreau să zic... Măria Ta.

Regele Karazeel zâmbi.

— Ei, vezi? N-a fost greu, nu? Ai vorbit cu curaj. Şi, iată... nu ţi s-a întâmplat nimic. Bine ai venit în Shakesh, William Weaver! Acum...

Dar privirea băiatului descoperise un obiect pe măsuţa cu sticluţele de cristal. Făcu ochii mari de uimire şi faţa i se lumină într-un zâmbet.

— Hei! şi cuvintele îi ieşiră de pe buze de îndată ce gândul i se înfiripă în minte. Un computer! Eu...

Abia în clipa aceea îşi dădu seama ce spusese. Îşi duse iute mâna la gură ca şi cum ar fi vrut să prindă cuvintele ce-şi luaseră zborul... Prea târziu! Acestea plutiră prin sala tronului ca nişte baloane de săpun.

— Aşa, deci, făcu regele, cu o voce foarte blândă. Este un *computer*. Înţeleg. Da, cred că încep să înţeleg. Aşadar, ia zi-mi, micul meu prieten — că pari să fii un puşti dezgheţat — ce ne poţi spune despre acest *computer*? De exemplu, la ce foloseşte? Care sunt...

puterile lui? Dar, de fapt, de unde să ştii tu? Eşti prea tânăr să deţii atâta cunoaştere...

Chipul palid al băiatului se îmbujoră uşor.

— Prea tânăr?! spuse el indignat. Asta s-o credeţi voi! Eu ştiu o grămadă de lucruri despre computere, mai multe decât ştiu majoritatea celor mari. Ele sunt pasiunea mea. Aş putea să vă povestesc despre computere mai mult decât oricine de pe pământ. Dac-aş vrea, preciză el grăbit. Dar nu vreau şi n-aveţi cum să mă obligaţi.

Regele Karazeel şi Evor se uitară unul la altul... şi zâmbiră.

Prea frumos să fie adevărat

Şirul de taburete începea de la biroul Directoarei şi ajungea până aproape de sala de recreaţie.

În mintea mea încă rămăsese „biroul Directoarei"... iar când mă uitam la uşa închisă, mai simţeam şi acum fiorul acela de teamă paralizantă, deşi ştiam că ea nu se mai întoarce.

Cam din zece în zece minute, uşa se deschidea scârţâind şi din birou ieşea un copil. Cel care urma la rând se ridica, intra şi închidea uşa. După aceea noi ne mutam, fiecare trecând pe scaunul cenuşiu, gata încălzit, al celui din faţă.

Nu reuşeam să desluşesc mare lucru pe feţele celor care ieşeau din biroul Directoarei. Păreau reţinuţi, aproape grijulii să nu se trădeze. Ţineau ochii în jos şi nu ziceau nimic.

În spatele uşii, în birou, era domnul Smigielski.

— Se pronunţă *şmi-ghiel-schi*, aşa ne zisese draga noastră Bucătăreasă dimineaţa, când ne pregătea ouă ochiuri cu şuncă. Este preşedintele consiliului de administraţie şi o să vină azi, după ore, să discute cu fiecare în parte despre ce se va întâmpla mai departe la Highgate şi despre planurile frumoase pe care le are pentru voi.

La aşa vorbe de îmbărbătare, câtorva dintre cei mici li s-au aprins ochii. Mai toţi chicoteau şi se foiau pe scaune. Eu nu. Fiindcă văzusem că Bucătăreasa are colţurile gurii lăsate în jos şi că, în loc să se uite la noi, stătea cu ochii pe grămada de felii de şuncă... Şi oricum nu mi-ar fi scăpat cum i s-a umflat pieptul, ca un vraf de perne ascunse sub şorţul vechi şi decolorat, şi cum a slobozit apoi un enorm oftat.

Asta mă pusese pe gânduri.

Uşa s-a deschis din nou şi a ieşit Geoffrey, cu feţişoara lui bucălată, ca de îngeraş, dar care, de data asta, era cât se poate de inexpresivă. Mi-a aruncat scurt o privire, după care imediat s-a uitat în podea şi a luat-o uşurel prin faţa rândului de scaune, încercând să se strecoare în curte. Când a trecut pe lângă mine, l-am apucat de cracul pantalonilor.

— Psst, Geoffrey! l-am întrebat în şoaptă. Ce-a zis? Care-i treaba?

Geoffrey m-a privit cu fereală, încolţit. Gura lui ca un boboc de trandafir tremura:

— Nu avem voie să spunem, îmi şopti el, corect nevoie mare. Adam Equinox, dacă nu-mi dai drumul imediat să ştii că *ţip*.

L-am lăsat să plece. Şi m-am mutat cu un scaun mai în faţă, simţind locul unde stătuse Callum cald şi năduşit. Am aşteptat.

După plecarea Directoarei, Highgate se schimbase. Pe ea o arestaseră pentru fraudă — se pare că smântânise din banii care erau alocaţi pentru hrana şi îmbrăcămintea noastră, a copiilor. Făcuse aşa ani de zile şi depusese banii într-un cont secret, din care îşi cumpărase chestii numai pentru ea — inclusiv o maşină nouă-nouţă —, în timp ce noi purtam doar haine vechi, primite, practic, de pomană, şi mâncam alimentele ce se scoteau din rafturile supermarketului când le trecea termenul de garanţie.

Cu toţii speraserăm că, după ce o vâră la închisoare, o să-i moştenim noi unitatea DVD şi televizorul cu ecran plat, dar Bucătăreasa ne-a zis că le luase poliţia, fiindcă erau dovezi împotriva Directoarei. Aşa că, pentru noi, televizorul însemna în continuare rabla care prindea numai un canal, şi pe ăla dacă aveam noroc.

În rest, prea multe nu se mai schimbaseră. În linii mari, vreau să zic. Grădina era tot plină de bălării, cum o ştiam, gazonul din faţa casei tot mai avea petice de pământ uscate şi chele; în casă mirosea tot a dezinfectant şi a soluţie de lustruit podele; în dormitoarele supraaglomerate rămăseseră aceleaşi paturi şubrede, care scârţâiau, învelite tot cu cearşafurile noastre ferfeniţite, de la second-hand.

Dar măcar banii, pe care înainte îi administrase Directoarea, ajungeau acum la Bucătăreasă, iar ea îi cheltuia numai şi numai pentru noi. Înainte, frigiderele erau burduşite cu pungi jilave de carne cenuşie, pui unsuroşi şi grămezi de spanac ofilit. Acum erau pline cu pachete de şuncă afumată, ouă proaspete, de ţară, lăptuci fragede şi căpăţâni întregi de ţelină abia scoasă din grădină, de le puteai rupe tulpinile cu mâna. Pe raftul de legume şi fructe, unde zăceau odată mere stricate, banane înnegrite sau portocale cu pete de mucegai albăstrui, acum erau grămezi de cartofi, ceapă şi alte legume proaspete; iar noi aveam mereu pe masă un coş cu fructe coapte şi parfumate, din care puteam să ne servim oricând aveam poftă.

Draga de Bucătăreasă îşi luase obiceiul să ţină radioul deschis când trebăluia prin bucătărie, iar acum, când veneam de la şcoală, ne întâmpinau acordurile unor şlagăre vechi, pe care le fredona şi ea când ne servea ceaiul de după-amiază şi începea să pregătească masa de seară.

Înainte, ştiai după meniu ce zi a săptămânii este. Acum varia în funcţie de ce bunătăţi aduceau la supermarket şi de ce avea chef Bucătăreasa noastră să gătească. Iar eu mă învăţasem să iau câte un măr sau o pară, când mă întorceam de la şcoală, şi să bag capul pe uşă ca s-o întreb:

— Ei, ce avem azi la cină?

Nu ştiai niciodată care va fi răspunsul. Ba „friptură de vită cu sos Yorkshire", ba paste italieneşti, ba pui la cuptor, ba uneori şi „Las' că vezi tu atunci,

năzdrăvanule — şi nu mă mai bate la cap când am treabă!"

Dar cel mai grozav era că nu ne mai simţeam urmăriţi tot timpul. Nu mai leşinai de frică la gândul că te va prinde cineva că faci vreo nefăcută — vreun lucru care ţie nici nu ţi-ar fi trecut prin cap c-ar fi greşit. Cred că jumătate din lista cu reguli se dusese de râpă. Aveam voie să citim un sfert de oră în pat, înainte de culcare. Ieşeam la picnic, în grădină, când era frumos afară. Unde mai pui că eram încurajaţi să ne invităm prietenii, ca să ne jucăm împreună, după-amiaza.

Ah, şi puteam să folosim calculatorul oricând voiam, cel puţin dacă nu avea cineva programare anume pentru ora respectivă.

Da, Highgate devenise de nerecunoscut.

Uşa s-a deschis puţin şi Callum s-a strecurat afară. A trecut pe lângă mine repejor, smiorcăindu-se.

M-am ridicat şi am făcut doi paşi până în faţa uşii. Parcă mi se înmuiaseră puţin genunchii, ca pe vremurile când dincolo de prag mă aştepta Directoarea. Din obişnuinţă, probabil. Am pus mâna pe clanţă, cum o mai făcusem de un milion de ori înainte. Am apăsat şi, cum se lăsa ea în jos, aşa mi se topea mie curajul, simţindu-mă gata să leşin.

Mi-am spus că trebuie să mă adun, am tras aer în piept şi am intrat.

Domnul Smigielski

Doar biroul mare al Directoarei mai rămăsese înăuntru. Fusese tras în mijlocul camerei şi pe tăblia lui lucioasă nu se vedea decât un plic mare, maroniu, aşezat exact în centru. Mă aştepta un scaun gol... şi domnul Smigielski, de partea cealaltă a biroului.

Arăta de parcă îl ţinuse careva într-un ierbar vreo două săptămâni, turtindu-i figura, surprinsă din profil. Avea un cap lunguieţ şi o faţă îngustă, cu bărbia ascuţită şi nasul subţire şi încovoiat ca un cioc. Ochii erau foarte apropiaţi şi pielea pământie, bolnăvicioasă, pe care se vedea, ca o umbră vineţie, pe unde trecuse lama aparatului de ras pe obraji şi bărbie. M-a surprins părul lui negru, dar negru-tăciune, aşa de închis că m-am întrebat dacă nu şi l-o fi vopsit. Nişte şuviţe pieptănate grijuliu îi traversau

capul, în câteva dungi precise pe care le-ai fi putut număra.

Era îmbrăcat într-un costum negru, simplu, şi purta o cravată îngustă, tot neagră, iar deasupra nodului ei strâns, mărul lui Adam ieşea în afară, de parcă omul încercase să înghită un sâmbure de piersică şi-i stătuse-n gât.

M-a privit cu o figură inexpresivă, nu ştiu cât timp. Apoi buzele i s-au lungit într-un soi de zâmbet şi mi-a spus:

— Vino şi ia loc.

M-am împleticit spre birou, stânjenit, am tras de scaun — care a hârjâit pe podea — şi m-am aşezat încet, fără tragere de inimă. Mi-am dat seama brusc de felul în care arătam: părul ciufulit, netuns de cam multişor, şi spuzeala coşurilor care-mi ieşiseră pe frunte, sub bretonul slinos. Mâinile şi picioarele mi s-au părut uriaşe şi nătângi, deşirate şi disproporţionate faţă de restul corpului. Atunci mi-am observat şi unghiile îndoliate. Le-am ascuns grăbit, lipindu-mi palmele şi strecurându-le între genunchi.

Domnul Smigielski rămăsese aşa de neclintit, că îmi sugera un şarpe stând la pândă. Şi-mi venea să mă foiesc şi mai tare. Dar m-am forţat să stau locului şi să mă uit şi eu fix în ochii lui mici şi negri, lipsiţi de strălucire.

Într-un sfârşit, m-a întrebat:

— Tu eşti...?

O voce plată, ca toată fiinţa lui, de altfel, de parcă stătuse şi ea la presat.

— Adam, am mormăit eu, Adam Equinox.

„Adam" mi-a ieşit cam răguşit şi cavernos, iar „Equinox" s-a cocoţat cu o octavă mai sus şi a sunat ca un chiţăit stupid. Am simţit că-mi năvăleşte sângele în obraji şi m-am uitat încruntat spre podea.

— Hmmm... Adam Equinox. Un nume neobişnuit, zise el, deschizând dintr-o mişcare dosarul.

Nu reuşeam să văd, peste birou, ce scria acolo, dar nu părea să fie prea mult.

— Da, se poate, am şoptit eu.

— După cum ştii, eu sunt domnul Smigielski, preşedintele consiliului de administraţie al acestei instituţii. Mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai spune pe scurt povestea ta şi împrejurările în care ai ajuns aici.

— Păi... nu e scris acolo? În dosarul meu?

Mi-a răspuns, cu un zâmbet subţire:

— Din păcate, se pare că multe documente s-au rătăcit. Atât dintre cele cu datele personale ale rezidenţilor de la Highgate, cât şi dintre cele cu informaţii de natură... contabilă. Este valabil în special pentru copiii cu rezidenţă pe termen lung, cum bănuiesc că este şi cazul tău.

— Poftim?!

— De cât timp eşti la Highgate, Adam?

— De când mă ştiu.

Cu stiloul negru, şi-a notat meticulos ceva pe o foaie albă.

— Şi cine sunt — sau au fost — părinţii tăi?

Iarăşi m-am înroşit. Chiar dacă nu-i cunoscusem niciodată, nu-mi plăcea să vorbesc despre ei cu străinul ăsta duios ca un sloi de gheaţă.

— Nu ştiu, am bombănit.

Cu un păcănit, a pus capacul stiloului şi l-a aşezat pe masă.

— Adam, zău! Eu vreau să avem o comunicare bună. E în interesul tău să fii cooperant, după cum îţi voi demonstra numaidecât. Deci, cine erau părinţii tăi şi de ce ai fost adus la Highgate?

M-am uitat la el, scos din sărite:

— V-am mai spus, nu ştiu.

Am rostit ultimele două cuvinte clar şi răspicat, iar vocea mea a răsunat dur şi tăios în camera aproape goală.

— M-au găsit pe trepte, la intrare. Nou-născut, n-aveam nicio zi. Nimeni n-a văzut-o... adică pe mama, am adăugat eu, rostind ultimul cuvânt cu o voce răguşită. Nu ştiu cine era, cum nu ştiu nici de tata. Nimeni nu ştie. E de ajuns?

Ţintuindu-l furios cu privirea peste birou, mi-a trecut prin minte că, în cazul meu, nu prea conta că se pierduseră dosarele. Astea erau toate „datele" mele.

El a dat trist din cap.

— Un scenariu clasic, din păcate. Şi, în acelaşi timp, un exemplu în plus despre modul în care decăderea standardelor morale combinată cu lipsa totală de responsabilitate împovărează instituţiile caritabile, precum cea de faţă.

N-am înţeles din prima ce voia să spună. Dar, în clipa următoare, am ţâşnit în picioare, cu pumnii strânşi, şi am auzit scaunul căzând cu zgomot la podea, în spatele meu.

— Domnule, să ştiţi un lucru, am mârâit eu şi, măcar de data asta, vocea mi-a rămas joasă şi stăpânită. Indiferent dacă am cunoscut-o sau nu, indiferent dacă m-a abandonat sau nu, e vorba de mama mea!

Nici n-a clipit. Pur şi simplu a clătinat din cap şi a oftat, ca şi cum izbucnirea mea îi confirma cine ştie ce ipoteză la care se gândise dinainte. Şi stiloul lui a mai mâzgălit ceva pe foaia de hârtie. Apoi, şi-a ridicat iarăşi privirea.

— Deci, altceva nu mai ştii?

Am clătinat din cap. Că doar nu era să-i spun lui despre lucrurile cu care fusesem găsit — şalul în care fusesem înfăşat, fluieraşul de argint, inelul greu, cu model straniu, pe care îl purtam la gât, atârnat de un şiret vechi de pantof. Nu, n-aveam de gând să-i spun, mai ales după ce-mi zisese adineauri.

— Stai jos.

Am ridicat scaunul şi m-am aşezat.

— Te întrebi, desigur, ce cuprinde totuşi dosarul ăsta al tău.

Uite că nu mă întrebasem, dar aveam senzaţia că o să-mi spună el oricum.

— Ultima evaluare a rezultatelor tale şcolare, de exemplu. Descrie un tânăr cam izolat şi furios, arţăgos şi cu o problemă de atitudine.

Am ridicat din umeri. Nu era prima oară când auzeam de-astea.

— Mai am şi rezultatele unui test recent de aptitudini, realizat de consilierul şcolii în probleme de orientare profesională.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Oricât mă străduisem să uit de ele, ştiam bine că lucrurile astea te lovesc când te-aştepţi mai puţin.

„Adam, ia şi tu partea bună a lucrurilor", îmi spusese babalâcul ăla ciudat de la consiliere, după ce mă zbătusem, lamentabil, prin grămada lui de teste. „N-aş zice că eşti incapabil să înveţi, ci pur şi simplu înveţi diferit. Creierul tău prelucrează altfel informaţiile care pentru ceilalţi copii sunt uşor de accesat şi de folosit." Iac-aşa am aflat şi eu de ce eram codaşul clasei. „În zilele noastre, se evită să etichetăm copiii aşa sau altminteri", mai spusese moşul, scriind cu roşu deasupra raportului „DIZABILITATE MODERATĂ". „Sunt sigur că o să-ţi găseşti tu potecuţa ta în viaţă. N-o să ajungi, fireşte, cercetător la un centru spaţial — *ha, ha* —, dar mai există şi alte opţiuni, mai practice. Fiecare dintre noi e bun la ceva, sau măcar aşa trebuie să ne spunem în sinea noastră. Tu ai avut un scor bun la aptitudini de lider. Relativ bun," încheiase el, pe un ton destul de nesigur.

Prietenul meu, Cameron, ieşise valvârtej din camera de evaluare, cu ochelarii aburiţi de înflăcărare, ciripind încântat despre ce domenii de studiu şi ce universităţi ar putea să aleagă, şi cum crede că el o să opteze pentru medicină sau drept. Abia când şi-a dat seama că eu eram mai tăcut decât de obicei, s-a uitat îngrijorat la mine şi m-a întrebat:

— Adam, şi tu? Ce ţi-a spus domnul Guthrie despre perspectivele tale?

N-am vrut să-i stric cheful mărturisindu-i adevărul: că se părea că n-am niciuna.

Iar acum venise şi domnul Smigielski să răsfoiască raportul, clătinând din cap şi ţâţâind.

— Nu văd ce legătură are raportul ăsta cu Highgate, am mormăit eu — cât pe ce să zic „cu *dumneavoastră*", dar m-am oprit la timp —, cu... viitorul nostru şi cu ce o să se întâmple aici de acum încolo, când Directoarea nu mai e.

— Păi, are o legătură, zise el glacial, dezlipindu-şi cu greu privirea din foaia cu evaluarea mea. Este foarte relevant, din păcate, spuse el ridicându-şi palmele şi lipindu-şi degetele. Vezi tu, Adam, Highgate o să fie închis. Urmează să se stabilească alte aranjamente pentru copiii de aici: adică adopţia, în majoritatea cazurilor. Criteriile obişnuite pentru selectarea tutorilor vor fi mult îmblânzite, încât să crească şansele de succes. Noi numim asta „politica maximizării plasamentului". Până acum, a dat rezultate foarte bune.

Îmi zâmbi scurt.

— Unii dintre copii, însă, continuă el, bătând uşor cu stiloul în dosarul meu, sunt mai greu de plasat. Iar alţii... chiar imposibil.

Politica maximizării plasamentului

Parcă totul se prăbuşise în jurul meu.

Nădăjduisem cumva, în adâncul sufletului, că o să primească Bucătăreasa postul Directoarei şi aşa o să trăim fericiţi, până la adânci bătrâneţi.

Dar în viaţă nu e ca-n poveşti.

Nu ştiu după cât timp mi-am dat seama că domnul Smigielski vorbea mai departe, cu aceeaşi voce distantă şi nepăsătoare, de parcă recita o listă de cumpărături.

Cu capul vuind, am început din nou să-l ascult.

— O să cercetăm absolut toate variantele, până găsim nişte cămine potrivite pentru voi, copiii. Bineînţeles, prima uşă la care vom bate va fi a cuiva

din familie — chiar şi părintele biologic, odată găsit, s-ar putea să se afle acum într-o situaţie optimă, care să-i permită să reconsidere varianta de a-şi creşte copilul. Pe lângă asta... mă rog, în mod normal am prefera cuplurile căsătorite, care au o anumită vârstă şi sunt atent evaluate în vederea unei adopţii. Însă, după cum spuneam, în cadrul unei politici de maximizare a plasamentului, teoretic oricine e dispus să-şi asume responsabilitatea de a deveni tutore va fi luat în calcul. Pe mine, unul, mereu mă uimeşte câţi oameni şi-ar dori un copil. Naşii, mătuşile, bunicii sau chiar prietenii de familie... mă rog, e valabil în majoritatea situaţiilor. Dar nu şi a ta. Adam, o să fiu foarte direct cu tine. Faptul că eşti singur pe lume nu este în favoarea ta. Cum nu sunt nici informaţiile privind proveniența ta sau dizabilitatea ta de a învăţa, nici faptul că eşti băiat şi nu fată, nici... îmi pare rău s-o spun, nici aspectul fizic nu te ajută. Pubertatea e o vârstă dificilă, chiar şi atunci când e vorba de propriii copii. Trebuie să fii o persoană cu totul şi cu totul deosebită — ca să nu zic chiar un sfânt — să iei sub aripa ta un asemenea băiat. Da, oricât de greu îmi vine să admit, şansele tale de a fi adoptat sau măcar încredinţat pe termen mediu sunt foarte mici — asta ca să fiu blând.

Mă uitam la el buimăcit. Îmi fugise pământul de sub picioare şi cădeam în gol... şi tot cădeam. Dacă înainte pământul fusese bolovănos şi aspru, ştiam că e acolo şi rămâneam în picioare, acum însă nu mai era nimic. Highgate se închidea?! De ce?! Şi cu

Bucătăreasa noastră cum rămânea? Dar, cel mai important...

— Şi atunci? am întrebat eu, răguşit. Dacă aveţi dreptate şi nu mă ia nimeni? Eu unde mă duc? Cu mine ce-o să se întâmple?

Mi-a zâmbit, uitându-se la mine cu ochii lui ca nişte pietre negre şi opace.

— Nu-i cazul să ne alarmăm. Consiliul de administraţie va continua să-şi onoreze obligaţiile faţă de persoanele pe care le are în întreţinere, în caz că mai rămâne cineva după plasament. Mai există un orfelinat patronat de trustul nostru. Se află la o oarecare distanţă de aici, în zona de coastă.

Pentru o clipă, mi-a licărit o rază de speranţă. La mare!

— Oricum, vom lua în calcul această posibilitate doar în ultimă instanţă, continuă el. Peninsula muntoasă pe care este situat orfelinatul arată destul de poetic, dar clădirea propriu-zisă e mai veche şi destul de austeră. Da, din păcate, e clar că Rippingale Hall nu dispune de dotările moderne şi de facilităţile de care vă bucuraţi voi la Highgate.

Cum adică?! Ce dotări moderne? Care facilităţi? Televizorul? Magazia din curte? Păi, dacă era mai rău decât la Highgate...

— Dar de ce trebuie să se închidă? am întrebat cu o voce care până şi mie mi-a părut piţigăiată şi jalnică. Mă refer la Highgate.

Cu jumătate de oră înainte, vestea că Highgate se închide mi s-ar fi părut cea mai grozavă din lume.

Acum însă, văzând cum stau lucrurile, nu mai eram de aceeaşi părere.

Pentru o clipă, am observat o strălucire lacomă în ochii lui.

— Probabil că nu ţi-ai dat seama, tinere, dar clădirea este situată pe o proprietate extrem de valoroasă din punct de vedere imobiliar. În condiţiile pieţei actuale, paşii logici sunt demolarea, subdivizarea şi înălţarea unor construcţii noi.

Se aplecase puţin spre mine şi, vorbind, minusculi stropi de salivă din gură îi aterizau pe suprafaţa lucioasă a biroului.

— Da, continuă el, într-un an, pe locul unde se află acum clădirea asta şi terenul aferent, se va înălţa Highgate Hills, un complex rezidenţial de lux... şi eu...

— Dumneavoastră?

— Şi eu îmi voi da demisia din consiliul de administraţie şi mă voi ocupa îndeaproape de... alte probleme...

— Dar Bucătăreasa...

— Bucătăreasa a primit un preaviz de o lună, cum este stipulat în contract, răspunse el rece. Spune-i următorului să intre.

Sunt la Quested Court şi mă joc de-a v-aţi ascunselea cu Hannah — şi cu Tiger Lily şi Bluebell, bineînţeles.

O caut pe Hannah, care s-a ascuns la ea în dormitor, şi ştiu că-i pe undeva pe aproape. Mă uit prin toate dulapurile, rând pe rând, şi sub patul cu baldachin. Pe după scaun. Şi, deodată, aud un chicotit înăbuşit. Vine dinspre cutia mare de lemn, unde ţine jucăriile. Mă apropii de cutie în vârful picioarelor, ezit puţin şi zâmbesc în sinea mea. Apoi zic, cu voce tare, să mă audă şi ea:

— Adam, nu te mai prosti! Păi, n-ar încăpea aici — ditamai fata, cum e Hannah, n-are cum să încapă!

Îi mai acord câteva clipe să-şi savureze suspansul... şi ridic capacul. Am găsit-o, fără îndoială e aici: stă ghemuită, cu capul între genunchi şi, de o parte şi de alta ei, pisicile torc încetişor, gata să ţâşnească prin cameră.

Atunci sare afară şi începe să ţopăie, strigând:

— Hai, Adam, acum e rândul tău să te ascunzi!

Duce mâinile la ochi şi începe să numere.

Iar eu o rup la fugă, sus pe scări. Dar pe măsură ce urc, scara se îngustează şi începe să se răsucească. Şi treptele pe care le acoperea mocheta se transformă în nişte pietre colţuroase şi negricioase, cu marginile sfărâmicioase. Alerg mai departe pe scara în spirală, mă împiedic şi cad. Mă agăţ cu mâinile să urc şi cei câţiva metri care mi-au mai rămas până sus; urc pe brânci, gâfâind, abia răsuflu. Reuşesc cumva să mă ridic şi, îmbleticit, fac câţiva paşi pe holul întunecat, uitându-mă disperat la pereţii umezi, căutând un locşor unde să mă pitesc.

În cele din urmă, văd o uşă ascunsă în zid. Nu are clanţă, ci doar gaura cheii, mititică, aproape înfundată de rugină. Aud pe culoar ecoul paşilor care vin după mine. Deşi ştiu că o să fie încuiată, împing totuşi în uşiţa aceea.

Se deschide imediat. În spatele ei, e o cămăruţă micuţă, cât un dulap, unde se ţin măturile. Beznă. Mă strecor înăuntru şi inima îmi bubuie în piept; închid uşa în spatele meu.

Stau pe întuneric şi aştept.

Paşii se apropie. Nişte paşi grei, care calcă fără grabă. N-au cum să fie paşii lui Hannah. Se opresc în dreptul uşii. Iar eu aştept, cu sângele zvâcnindu-mi în urechi. Prin zidul de piatră răzbate până la mine o voce. O voce gravă, ciudat de cunoscută, dar cumva deformată, lungind silabele sinistru, ca o bandă derulată cu încetinitorul. Cuvintele rostite îmi aparţin, totuşi simt cum mi se face pielea de găină ascultându-le.

— Păi, n-ar încăpea aici — ditamai băiatul, cum e Adam, n-are cum să încapă!

Uşa se deschide încet, scârţâind.

Shaw se uită în jos la mine, zâmbind.

— Ia te uită, ce faci, Adam? zice. Ce naiba cauţ' la Quested Court?

Mă răsucesc şi ies din bârlog, roşu la faţă, simţindu-mă ca tâmpitul tâmpiţilor.

— A, Shaw, păi... nu ştii? am bâiguit eu. Q... Q m-a adoptat. Ai uitat?

Shaw mă priveşte de la înălţimea lui de uriaş şi clatină din cap încet, compătimitor. E faţa lui Shaw, dar în ochii stinşi nu se citeşte nimic... şi deodată, înfiorător, îmi răspunde cu vocea lui Q:

— Nu, băiete. Din păcate, aici te înşeli. Eu l-am adoptat pe Geoffrey.

Tresărind, am deschis ochii. Încă în stare de şoc, prin cap îmi vuiau cuvintele lui Q. Inima-mi bubuia mai-mai să-mi spargă pieptul şi în gură simţeam un gust metalic, ca al giulgiului...

„A fost un vis", mi-am zis răspicat. „Un vis prostesc, atâta tot". Dar vocii ăsteia îi răspunse o altă voce, şi mai categorică: „Iar tu ai fost un prost că l-ai visat".

M-am întors cu faţa în sus, uitându-mă la umbrele pe care lumina lunii, trecând prin frunzişul copacilor de afară, le făcea să danseze pe tavan. Dungile groase proiectate de gratiile de fier — care îi împiedicau pe hoţi să intre şi pe noi să ieşim — erau mult mai întunecate şi mai clare decât umbrele tremurătoare, jucând ca-ntr-un ochi de apă. Dar eu ignoram liniile groase şi urmăream doar frunzele.

Privindu-le, încetul cu încetul mi s-au domolit bătăile inimii şi respiraţia. Sub pătura tocită şi aspră, îmi simţeam pielea rece şi sensibilă. Şi, tot în gând, i-am răspuns celei de-a doua voci: „Visele nu-s o prostie. Uneori, trebuie să visezi ca să poţi merge mai departe."

Am rămas aşa, o vreme, şi, într-un târziu, adevărul s-a cernut. L-am cercetat cu atenţie, l-am sucit pe toate părţile.

Da. În adâncul sufletului meu tânjeam — cu un dor aproape dureros — după ceva ce ştiam că n-aş putea avea niciodată. Tânjeam să fiu şi eu o parte din viaţa pe care o gustasem la Quested Court, cu

Hannah şi Q. Dacă mi s-ar fi putut îndeplini o dorinţă, asta aş fi vrut să fie.

Nu-mi doream luxul, ci dragostea.

Dar în lumea aceea a lor nu-mi găseam locul, decât poate pentru o săptămână, din an în Paşti, asta dacă aveam noroc. Pentru mine, era un alt univers, la fel de îndepărtat şi inaccesibil precum Karazanul.

Era un vis... şi aşa avea să rămână.

Adevărul e că trecuseră câteva săptămâni bune de când nu mai primisem nicio veste de la ei. Ştiam că marele Q lucrează la retuşurile unui joc pe calculator, ultimul din seria Karazan, ce urma să apară în curând... Cât despre Hannah, intrase la şcoală, îmi scrisese foarte îngrijit o scrisorică, în care la sfârşit o desenase pe Tiger Lily. Apoi, n-am mai aflat nimic. Era ocupată, învăţa tot felul de lucruri la şcoală. Îşi făcea prieteni noi, normal. Eu mă bucuram pentru ei doi, dar asta nu însemna că nu le duceam dorul şi că nu mai visam...

Şi uite-aşa, purtat de gânduri, m-au găsit zorile. Treptat, umbrele frunzelor s-au topit şi pe tavan n-au mai rămas decât dungile groase de la gratiile de fier.

Uneori, nu-ţi rămâne decât realitatea.

Realitatea

Primele „partide" — cum le spunea domnul Smigielski — urmau să vină în vizită la Highgate chiar în după-amiaza aceea, după ce ne întorceam noi de la şcoală.

În locul programului de voie, când, deşi supravegheaţi, noi hotăram cum ne petrecem timpul, acum am robotit ca bezmeticii vreun sfert de oră, să facem ordine — nu c-ar fi fost prea multe lucruri de ordonat — şi să ne ferchezuim. Era o atmosferă bizară, cum nu ne mai fusese dat să trăim la Highgate: toţi aveam emoţii, cei mari se arătau foarte reţinuţi şi ciudat de sfioşi.

La 15,25 fix, domnul Smigielski ne-a aliniat în sala de recreaţie, cu spatele la perete, în ordinea înălţimii.

Eu eram ultimul. Purtam nişte jeanşi şi o cămaşă, pe care le primisem la ultima livrare de „haine pre-iubite", cum le-a numit Bucătăreasa. Pantalonii, probabil, mi-ar fi venit bine cu vreo două luni în urmă, dar acum aveam impresia că tot ce puneam pe mine se termina brusc deasupra încheieturilor de la mâini şi a gleznelor, de-mi ieşeau la vedere patru labe ciolănoase şi parcă inutile. Cămaşa în carouri mă ţinea puţin la umeri. Mă rugam să nu-mi vină să strănut, că materialul atâta se rărise de la purtat, încât putea să crape imediat.

Tare silă mi-a fost s-o fac, dar n-am avut de ales şi m-am spălat pe cap, la duşuri, dimineaţa. Iar acum, de emoţie, mi se strânsese tot stomacul într-un ghem, chiar sub coaste.

Stăteam cu faţa la ceasul din peretele camerei de recreaţie şi urmăream cu toţii limba secundarului, cum zvâcnea încetişor şi dădea roată cadranului. M-am uitat cu coada ochiului la creştetele înşirate în dreapta mea, blonde, brune, cu părul drept sau ondulat, dar, în toate cazurile, bine pieptănat. Toţi se aşezaseră la distanţe perfect egale, domnul Smigielski se ocupase personal de aspectul ăsta. Numai că, după mine, lipsea cineva.

Era un gol unde ar fi trebuit să se afle Weevil.

Parcă peste tot vedeam unde stătuse el cândva şi nu avea să mai stea niciodată. Acum, în mintea mea, nici nu-i mai spuneam Weevil.

Cu ochii pe ceas, am început să mă gândesc la Blue-bum. Oare unde era acum? S-o fi întors în

pădure, la ceilalţi trăncănici? Noi aşa socotiserăm c-ar fi cel mai probabil. Când am ajuns cu bine la Quested Court, am mai avut o „discuţie secretă" — cum ne învăţase Jamie — şi atunci am luat hotărârea să nu spunem nimănui că Weevil rămăsese abandonat în Karazan; de fapt, nici să nu spunem că a fost vreodată acolo. În fond, Rich avea dreptate: în afară de Q, nimeni nu ne-ar fi crezut... şi, oricum, dacă aflau, ce-ar fi putut să facă? Nu prea-l vedeam eu pe Blue-bum dându-se huţa pe frânghia de rufe de la Highgate, când noi, ceilalţi, mergeam la şcoală.

La început, au bănuit-o pe Directoare că ar avea vreo legătură cu dispariţia lui, dar, din lipsă de dovezi, n-au putut s-o acuze de chestia asta. Iar pentru restul lumii, William Weaver dispăruse fără urmă... şi aşa am lăsat-o şi noi.

Şi limba minutarului s-a mişcat în dreptul cifrei 6, iar eu am simţit din nou ghemul de nervi din burtă. Trăncănici sau nu, aş fi făcut schimb cu Blue-bum fără să stau pe gânduri — mai bine slobod prin pădurile din Karazan, decât strivit de atmosfera de aici, cu tot calvarul care urma.

— Iar el, spuse domnul Smigielski şi se opri în faţa mea, este Adam Equinox.

I-a privit pe cei doi cu subînţeles. Bărbatul era mai scund decât mine, dar solid ca un taur. Roşcovan la faţă, cu ochii albaştri, spălăciţi, avea o bărbie lată,

proeminentă. Părul îi era scurt şi creţ, ca lâna de oaie, şi când mi-a întins mâna am observat că avea şi pe dosul ei fire de păr roşcovane şi dese. Şi mirosea ciudat, dar nu reuşeam să-mi dau seama a ce.

M-am uitat la el şi am încercat să-i zâmbesc, dar gura mi-era ciudat de încleştată. I-am întins mâna şi mi-a strâns-o de mi-au trosnit toate oscioarele. Durerea m-a fulgerat până la cot şi mi-au dat lacrimile. Şocat şi buimăcit, am clipit repede, ca nu cumva să mi se prelingă pe obraji.

— Aşa deci, mârâi el, uitându-se drept în ochii mei, acuma nu mai faci pe durul.

— A, el este băiatul despre care ne-aţi spus dumneavoastră că...

Dar vocea femeii se stinse, stingherită. Ea era mărunţică — abia-i ajungea soţului ei până la umăr — şi fragilă, ca o vrabie. Iar prin felul ei agitat de-a vorbi şi de-a se mişca îmi sugera tot o pasăre mică.

— Da, răspunse rece domnul Smigielski, el este.

Într-un sfârşit, bărbatul a slăbit menghina şi mi-a dat drumul la mână. Parcă-mi fărâmase toate oasele. Îmi venea să-mi frec mâna de haină, dar, pentru că era încă de faţă, m-am abţinut.

— Bun, spuse domnul Smigielski pe un ton foarte amabil, în timp ce-i conducea spre colţul celălalt al sălii, aţi văzut ce vă interesa? Credeţi că puteţi lua o decizie acum?

Bărbatul s-a întors cu faţa spre noi şi ne-a privit lung, cu braţele încrucişate.

— Eu caut un băiat zdravăn, mormăi el, dar care să nu-mi facă belele. Compostul de la fermă cere muncă, nu glumă.

— Nu uitaţi că toţi sunt în creştere, murmură domnul Smigielski.

— E foarte greu, şopti femeia, uitându-se cu coada ochiului către soţul ei, de parcă voia să-şi ceară iertare. Mai ştii când a trebuit să alegem un căţel de la adăpost? Te uiţi la ei, dar n-ai de unde să ştii cum or să ajungă. Şi n-are cum să nu-ţi fie milă de ei, mai ales... — şovăi ea şi-mi aruncă o privire — mai ales de cei... *fără speranţă*.

— Da, din păcate, nu există garanţii, zise domnul Smigielski.

— E clar că n-ai de ce să alegi unul numai din milă, mârâi bărbatul. Că noi aşa am făcut cu Baxter şi uite unde am ajuns. Şi la copii nu merge cu eutanasia, ca la câini.

— Păi, nu, nu merge, zise ea oftând. Din păcate, ai dreptate.

— Gata, hai! Trebuie să ne hotărâm, că am o întâlnire la patru jumate.

— Eu zic că al patrulea de la coadă e un puşti tare drăguţ, zise femeia, nu foarte convinsă. Are un chip de îngeraş, cu părul ăla blond, cârlionţat... seamănă cu pozele tale de când erai mic. La o adică, ar fi aproape ca fiul nostru. Ce zici, îl luăm?

Noroc că nu toţi erau ca ăia de l-au luat pe Geoffrey. A venit, de exemplu, un cuplu mai în vârstă şi aproape că le-au dat lacrimile când au văzut-o pe Moira, fiindcă le amintea de fiica lor naturală, care murise de vreo douăzeci de ani.

A mai fost şi bibliotecara, o doamnă necăsătorită — „de fapt, o domnişoară bătrână, dacă e să fim cinstiţi", ne-a zis ea scurt, dar cu o strălucire jucăuşă în ochi. L-a rugat pe domnul Smigielski să o lase singură cu noi şi a vorbit cu fiecare în parte. Când a ajuns la micul Frankie, băieţelul bâlbâit, s-a lăsat pe vine şi l-a privit în ochi:

— Dar pe tine cum te cheamă? l-a întrebat ea, cu blândeţe.

El a înghiţit în sec, de l-am şi auzit. A făcut ochii mari şi privirea aceea disperată îi domina feţişoara slăbuţă. Îi înţelegeam disperarea. Şi el, ca şi mine, era copil „cu probleme".

— F-f-f-f-f-f... , veni răspunsul lui poticnit.

Dar ea s-a uitat drept în ochii lui rugători... a întins mâinile şi l-a tras mai aproape.

— Stai liniştit, prichindelule, îi şopti ea. Mi-ai spus deja tot ce aveam nevoie să ştiu. Hai, vino cu mine.

Şi cum mergeau amândoi spre uşă, am văzut o lumină în ochii lui Frankie cum nu mai văzusem la cineva de la Highgate de când mă ştiam.

A mai trecut o lună şi, la sfârşitul semestrului, numai eu mai rămăsesem. Până şi Bucătăreasa plecase. Şi-a strâns într-o valijoară demodată cele câteva lucruşoare pe care le avea şi m-a îmbrăţişat cu foc. N-o să uit cum mirosea toată a gogoşi.

— Să fii băiat cuminte, Adam, îmi şoptise ea. Tu ai puterea să treci peste toate astea. Toate o să se aşeze numai bine, o să vezi.

Am îmbrăţişat-o, la rândul meu. Tare nu-mi venea să-i mai dau drumul. Şi, mai ales, tare aş fi vrut să cred că-i adevărat ce-mi spusese.

Domnul Smigielski ne privea tăcut din prag. El urma să o conducă pe Bucătăreasă până la autogară, de unde ea avea să ia autobuzul spre noua slujbă, la şcoala de corecţie pentru fete.

Am rămas în capul scării, urmărind cum maşina neagră, strălucitoare, a domnului Smigielski toarce uşurel înaintând spre şosea, în timp ce draga de Bucătăreasă se uita pe geam, cu capul întors spre mine... Mă simţeam de parcă pierdeam şi ultimul prieten pe care îl mai aveam pe lumea asta.

Seara, la masă, nu mai eram decât eu şi domnul Smigielski. Tot căsoiul părea uriaş şi gol, ca un cavou bântuit de ecouri.

Până atunci, zi de zi, de când mă ştiam eu, suna clopoţelul să cheme toţi copiii la masă. Acum, n-a mai sunat niciun clopoţel. La 6 jumătate, lihnit de foame, am dat şi eu o raită, învârtindu-mă pe lângă

uşă, neştiind ce să fac. Să intru? Păi, cine să mai gătească, dacă Bucătăreasa plecase? Adică o să mai fie vreo masă de seară?

Până la urmă, mi-am făcut curaj şi am aruncat o privire înăuntru. Şi l-am văzut pe domnul Smigielski, în costumul lui negru, în capul uneia dintre mesele lungi din lemn. Sub mărul lui Adam avea atârnat un şervet curat, iar în faţă, o tavă cu vreo trei sau patru farfurii albe şi ciobite, de-ale casei.

A ridicat privirea şi m-a observat, dar expresia feţei i-a rămas neschimbată. Şi-a tamponat buzele cu şervetul, apoi mi-a spus:

— A, Adam, intră.

Am făcut vreo doi paşi, stânjenit.

— Ia loc.

Am tras un scaun şi m-am aşezat, încercând să-mi dau seama ce are în farfurii, dar fără să observe că mă uit.

— Poate vrei să îmi ţii companie, la cină.

— Sigur, mulţumesc. Mi-ar plăcea foarte mult.

Nu m-aş fi aşteptat să mă invite.

A făcut un semn spre farfurii, zicând:

— Din păcate, dieta mea e destul de anostă. Sufăr de ulcer peptic şi nu am voie să mănânc carne roşie sau alte alimente care ar putea să-mi agraveze boala.

Aha, deci friptura şi cartofii pai erau excluşi. Mda, nu-i vorbă, că le mirosisem eu absenţa dinainte să intru.

— Îţi pot oferi puţin peşte înăbuşit, continuă el, arătându-mi una dintre farfurii.

„Puţin" nu era doar un fel de-a spune: avea o bucăţică de peşte alb cât o carte de joc şi oarecum uscat, iar alături, o grămăjoară sinistră de ceva verde-cenuşiu, din care se scursese nişte zeamă chioară.

— ...cu spanac, veni sfârşitul propoziţiei. Un cartof fiert, mai spuse, arătându-mi altă farfurie.

Uite şi cartoful. Fix unul.

— O porţie de orez brun, înmuiat cu iaurt vegetal, sau nişte brânză de vaci cu scorţişoară, continuă el, arătându-mi voma de pisică dintr-un alt castronel. Sau o banană bine coaptă.

Am şovăit. Niciuna n-arăta prea grozav, mai ales orezul cu iaurt, o combinaţie de care nu mai auzisem niciodată. Arăta ca un jeleu alb... să fi fost făcut din lapte? Nici nu îndrăzneam să mă gândesc ce gust avea. În mod foarte clar, era o masă pentru o persoană, cel mult.

— Nu ştiu, am mormăit eu, simţind cum mă înroşesc.

Adevărul era că aş fi putut rade tot într-un minut, chiar şi voma de pisică şi brânza cu scorţişoară.

— N-aş vrea să vă păgubesc de ceva din porţia dumneavoastră...

— Foarte bine, zise el. În cazul ăsta, dacă-mi dai voie...

A luat cu furculiţa nişte boabe de orez din voma de pisică şi le-a dus la gură, mestecându-le grăbit, cu un plescăit înfundat.

— Asta înseamnă că... pot pleca?

Sâmburele de piersică i-a dansat în sus şi-n jos pe gâtlej, după care şi-a tamponat iar buzele cu şervetul.

— Imediat. Dar mai întâi trebuie să discutăm problema viitorului tău. Am luat legătura cu cei de la Rippingale Hall şi am făcut demersurile necesare pentru transferul tău. E un tren, mâine după-amiază. O să pleci cu el.

— Mâine?! am repetat, stupefiat. Şi... cum fac... cu şcoala? Cu prietenii... şi...

— Din fericire, mâine se încheie semestrul. O să avem timp destul să stabilim ce se va întâmpla cu studiile tale. Cât despre prieteni... nu am ştiut că ai aşa ceva.

M-am gândit la Cameron. Lui nu-i spusesem nimic despre toată povestea. Îmi era aşa de ruşine... şi de teamă că el ar putea crede că sper cumva...

— Pot să mă duc la şcoală mâine? l-am întrebat.

Deodată am simţit nevoia disperată să mai vorbesc cu Cameron o dată, pentru ultima oară, măcar să-mi iau la revedere.

— Dacă tot e ultima zi de şcoală... Vă rog.

— Problema nu e dacă *poţi*, ci dacă *ai voie* să te duci, preciză domnul Smigielski, desfăcând tacticos banana. Nu văd niciun motiv să nu te duci, spuse el, după câteva clipe de chibzuială. În fond, educaţia este lucrul cel mai de preţ. Poate că nu-i totul pierdut în privinţa ta, Adam Equinox.

O întorsătură neașteptată

— Păi... şi unde-i Rippingale Hall? mă întrebă Cameron, privindu-mă îngrijorat prin lentilele lui groase.

— Asta nu mi-a spus. Departe, în orice caz. Asta-i tot ce ştiu.

— Şi o să pleci chiar azi?! Adică acum?!

Am dat din cap, abătut.

— Nu pot să cred. E imposibil să facă aşa ceva! Trebuie să fie nişte legi care să-l împiedice. Aş putea să-l întreb pe tata...

Începu să scotocească prin rucsac. Era sfârşitul semestrului — în cazul meu, sfârşitul sfârşitului. Ca niciodată, orele lungi mi-au părut doar câteva clipe; gălăgia din curtea şcolii s-a stins cât i-am povestit în

şoaptă lui Cameron veştile de la Highgate... iar acum nu mai rămăseserăm decât noi doi.

— Uite cum zic eu. O să facem o listă...

Vechea poveste. Cam şi listele lui. Nu înţelegea că mai existau şi probleme pe care nicio listă din lume n-ar fi putut să le rezolve vreodată. L-am bătut uşor pe braţ şi i-am spus, cu toată blândeţea de care eram în stare:

— Nu, Cam. De data asta n-ajută. Mai bine îmi scrii adresa ta. Dar nu adresa de e-mail, că nu cred să avem calculator acolo. Adresa ta poştală. Cândva, cumva, o să-ţi scriu.

Am simţit cum îmi năvăleşte sângele în obraji şi am adăugat:

— Dar să nu te-aştepţi să se întâmple vreo minune, da?

M-a privit şi a dat din cap. Avea lentilele complet aburite, aşa că n-am putut să-i văd expresia din ochi. A mâzgălit ceva şi mi-a strecurat bucăţica de hârtie în mână.

— Mie tot nu-mi vine să cred că se întâmplă de-adevăratelea, mormăi el.

Am dat să-i spun la revedere, dar am simţit deodată că n-o să reuşesc. Mi s-a pus un nod în gât şi nimic, nici cea mai firavă vorbuliţă, n-ar fi putut să treacă de el. Aşa că am pus mâna pe umărul lui slăbuţ şi l-am strâns prieteneşte.

După care i-am întors spatele şi, pentru ultima oară, am luat-o spre Highgate.

Îmi auzeam paşii scrâşnind pe pietrişul din faţa casei. Am ajuns la treptele de ciment roşiatic şi am început să urc spre verandă, cum mai făcusem de mii de ori. Dar la a doua treaptă m-am oprit, uitându-mă pierdut la cele cinci şiroaie de apă ce se scurgeau ca dinţii unei furci târâte de un uriaş pe cimentul umed. M-am uitat şi la marginea treptelor, unde suprafaţa netedă şi roşiatică se ciobise şi pe dedesubt se vedea betonul cenuşiu şi zgrunţuros. Era prima oară când le conştientizam, dar mi-am dat seama că le ştiam cum îmi ştiam chipul din oglindă.

Am mers până la uşa din faţă şi răcoarea umbrei m-a înghiţit. Dar mirosea altfel, a pustiu şi a tăcere. M-am dus la sala de mese şi mi-am pus castronelul pe tejghea, cum făceam de obicei, cu toate că acum gestul meu nu mai avea niciun rost. Şi atunci am observat schimbarea.

Toate mesele lungi dispăruseră. Şi scaunele de lemn, lucioase după anii în care atâţia copii s-au foit nerăbdători în ele, inclusiv eu, de pe vremea când eram aşa de mic, că abia ajungeam să văd ce e pe masă. Tejgheaua zidită în perete rămăsese acolo, dar în spatele ei bucătăria era goală şi pe linoleum se vedeau urmele de grăsime pe unde avuseserăm dulapurile, aragazul, frigiderul...

Fără grabă, am luat-o pe hol, spre sala de recreaţie, bănuind ce urma să văd şi acolo. Am găsit uşa întredeschisă şi am împins-o. I-am ascultat scârţâitul

în încremenirea din jur. Sala era goală, luaseră absolut tot. Şi scaunele gri, din plastic, şi computerul, şi scaunul meu favorit, jumulit cum era, şi televizorul, şi dulapul şubred din colţ... ba chiar şi jocurile prăfuite şi puzzle-urile incomplete, de care nu se mai apropia nimeni, de ani buni. Pe covorul tocit rămăseseră pete mari de praf în locurile unde, până nu demult, stătuseră toate obiectele acelea. Dacă n-ar fi fost praful, aş fi putut să mă întreb dacă existaseră într-adevăr. Firma care se ocupa de evacuarea bunurilor venise probabil când eu eram la şcoală şi luase tot.

Tot?!

Am luat-o la fugă pe culoar, spre dormitorul băieţilor. Uşa era închisă. Am întins încet mâna şi am atins clanţa. Am şovăit o clipă, temându-mă de ce voi vedea înăuntru. Am deschis uşa larg.

Paturile dispăruseră; toate. Şi noptierele de metal şi dulapurile, tot. Încăperea părea acum mult mai mare ca înainte.

Lângă peretele din capătul celălalt al camerei, unde fusese patul meu, mă aştepta o grămăjoară jalnică. Am îngenuncheat lângă ea, cercetându-mi lucrurile. Hainele — puţine, câte aveam — erau toate, chiar şi cele primite de la Q. Mă aşteptau frumos împachetate, cum le ţineam eu. Era şi şalul, rulat, aşa cum îl lăsasem. L-am desfăcut încet. Am răsuflat uşurat, de parcă mi se luase o mare piatră de pe inimă. Fluieraşul era la locul lui, învelit în şal.

Şi *Biblia*? Unde era *Biblia*?! Şi ce mai aveam eu în ea...

M-am întors şi m-am uitat năucit în jur, sperând s-o descopăr ascunsă într-un colţ...

Dar n-avea unde să fie ascunsă.

Nu l-am văzut decât pe domnul Smigielski, în cadrul uşii, privindu-mă fără să spună nimic.

— N-nu vă supăraţi, domnule Smigielski, am îngăimat, fără să mă ridic de jos. *Biblia* mea, unde este *Biblia*? l-am întrebat, strângând şalul în mâini.

S-a încruntat puţin.

— Adam, vorbind la rece, toate lucrurile pe care le-ai primit când ai venit aici constituie proprietatea instituţiei. Poate ceilalţi copii şi-or fi luat cu ei bibliile când au plecat, dar e discutabil dacă aveau dreptul să o facă. În ceea ce priveşte *Biblia* de care tu spui c-ar fi fost „a ta", am trimis-o la licitaţia municipală, cu celelalte mărunţişuri. E clar că n-o să scoatem prea mulţi bani de pe urma lor, dar...

— Dar... dar... *eu aveam ceva personal înăuntru*!

A dat din umeri, un gest care ar fi putut trece neobservat, cu umerii lui înguşti ascunşi sub sacoul negru.

— Din păcate, e prea târziu. Iar copilăriile astea de doi bani nu mai au acum nicio importanţă pentru tine.

Mă holbam la el, amuţit, nevenindu-mi a crede. Tăietura din ziar, singura punte care mă mai lega de părinţii pe care-i pierdusem, se dusese pe apa sâmbetei.

Mi-am strâns lucrurile cu mişcări mecanice şi le-am înghesuit în geanta cu care mergeam la şcoală.

Au încăput numai bine. Am dat să mă ridic, clătinându-mă puţin. Îmi amorţiseră picioarele, abia mi le mai simţeam.

— Păi, atunci, am zis eu sec, asta e. Sunt gata de plecare.

— Perfect, zise domnul Smigielski frecându-şi mâinile.

El aproape că-şi terminase treaba. În liniştea camerei pustiite, pielea uscată a mâinilor lui scotea un foşnet ca de hârtie.

— Să nu uit, mai e ceva. O mică schimbare de plan. Unii ar numi-o... o întorsătură neaşteptată. Când erai la şcoală, am primit un telefon — chiar din senin, cum s-ar spune. M-a sunat cineva care se pare că vrea să te adopte pe tine, paradoxal. Se pare că e vorba de o persoană care te cunoaşte bine şi era preocupată de soarta ta. O să vină să te ia — într-un sfert de oră, dacă nu mă înşel, adăugă el uitându-se la ceas. Iar tu urmează să locuieşti într-un orăşel numit... Winterton.

Din senin

Winterton — Quested Court — Q!

Am rămas cu gura căscată; mă uitam la domnul Smigielski şi nu-mi venea a crede.

— Winterton? am repetat răguşit. Serios? Sunteţi... sunteţi absolut sigur?

Buzele lui s-au subţiat într-un zâmbet palid.

— Sunt foarte sigur. Vrei să ştii cum se numeşte binefăcătorul tău?

Am clătinat din cap, zâmbindu-i de sub streaşina de păr ciufulit.

— Nu e nevoie să-mi spuneţi. Ştiu cine este.

Şedeam pe prima treaptă de sus, în faţa casei, simţind cum soarele după-amiezii îmi coace genunchii prin jeanşi. Aşteptam.

Într-adevăr, după exact un sfert de oră, am auzit motorul unei maşini care urca dealul, spre noi. În câteva clipe, roţile maşinii scrâşneau încet pe pietrişul din faţă. Dar nu era maşina verde-închis, patru-ori-patru, la care mă aşteptam. Pe poarta deschisă, intrase o maşină neagră, sport, cu garda joasă. Când s-a deschis portiera, o siluetă graţioasă s-a strecurat afară, şi-a luat de pe bancheta din spate poşeta din piele de crocodil, după care a închis portiera cu un zgomot ferm. Am simţit un fior de dezamăgire. Eu sperasem să vină Q, personal, sau, în cel mai rău caz, să-l trimită pe Shaw. Când colo, iată că venise Miss Usherwood, adică singura persoană de la Quested Court în care nu aveam pe deplin încredere... şi de care, la drept vorbind, nici nu-mi plăcea foarte tare. Mă uitam la ea cum se apropie, privindu-mă la rândul ei foarte atent, cu expresia ei tipică, în timp ce părul negru ca pana corbului strălucea în lumina soarelui... şi iarăşi mi-a trecut prin minte că semăna cu o pasăre de pradă.

S-a oprit la picioarele scării şi a schiţat un zâmbet ciudat, de parcă aştepta ceva. M-am ridicat grăbit în picioare. Ştiam eu ce gândea: că ar fi cazul să învăţ să mă port frumos. Că trebuia să mă arăt bine-crescut, acolo unde mergeam! Mi-am scuturat puţin jeanşii, după care am întins mâna.

— Bună ziua, Miss Usherwood! am mormăit.

Mi-a prins mâna cu vârfurile degetelor — ce mare şi ridicolă era mâna mea — şi mi-a ţinut-o, o secundă. Avea pielea fină şi rece. Dar încă mă privea ca şi cum aştepta să mai zic ceva. M-am foit puţin de pe un picior pe celălalt, storcându-mi creierii. Oare ce se aştepta să spun? A, da!

— Aăă... mulţumesc, mulţumesc mult că aţi venit să mă luaţi, am murmurat.

— Cu plăcere, îmi răspunse ea oficial, înclinând uşor capul.

Sprânceana ridicată şi zâmbetul ei ciudat mă făceau să mă simt aiurea. Îmi venea să intru în pământ. Traiul la Quested Court nu avea să fie lipsit de momente mai dificile, cu Usherwood prin preajmă... mai ales dacă ţinea să-şi asume responsabilitatea de a avea grijă de necioplitul de mine, ca să mă mai şlefuiască niţel. Totuşi, am rânjit în sinea mea, Quested Court era suficient de mare, cât să nu fie aşa greu să o evit.

— Asta e tot bagajul tău? mă întrebă ea. În cazul ăsta, pune-l tu în maşină şi aşteaptă-mă, că termin repede cu formalităţile.

O luasem agale spre maşină, dar vocea ei m-a readus la realitate.

— Adam... asta *după* ce îţi iei la revedere, desigur.

Ce-i drept, bunul domn Smigielski stătea în pragul uşii de cine ştie când, cu talentul lui de a răsări ca din pământ, când te aşteptai mai puţin. Aşa că am urcat iarăşi scările şi i-am întins mâna, transpirată.

— La revedere, domnule Smigielski, am mormăit, trăgând cu ochiul spre Miss Usherwood. Şi... ăăă... mulţumesc.

Cu un zâmbet glacial, mi-a atins doar vârfurile degetelor, şi asta repede, de parcă i-ar fi fost frică să nu am vreo boală contagioasă.

— La revedere, Adam, a spus şi s-a întors imediat spre Miss Usherwood. Iar acum, stimată doamnă, vă rog să poftiţi înăuntru puţin.

Au dispărut amândoi pe culoarul întunecat.

Am răsuflat uşurat, mi-am pus geanta pe umăr şi m-am dus frumuşel spre maşină. Când să intru, am simţit că ar mai fi ceva. Mi-am îndreptat spatele şi m-am uitat la casa mare şi albă, aşa rece şi ferecată, cum apărea în lumina amiezii. Deodată mi s-a părut singură şi oarecum tristă. Nu mai era Usherwood pe aproape, ca să-mi spună ce şi cum... dar de data asta nici nu aveam nevoie să mă îmboldească altcineva. „Adio, Highgate", i-am spus în gând. „Şi-ţi mulţumesc... pentru tot."

Dar casa mare şi veche nu mi-a răspuns.

De la bun început, se anunţa lung drumul până la Quested Court. Maşinuţa era înfiptă şi rapidă, iar Miss Usherwood conducea foarte sigură pe ea, ţinând acul vitezometrului fix pe viteza maximă, neclintit.

Dar conversaţia nu era prea animată.

După ce am trecut de toate cotiturile posibile şi imposibile şi am ajuns cu bine pe autostradă, m-am gândit c-ar fi bine să deschid eu discuţia. La urma urmei, femeia venise după mine — adică cinci ore de mers cu maşina — şi nu voiam să par nerecunoscător.

— Da, am început eu, foindu-mă să mă fac mai comod. Şi Q probabil că e tare ocupat, nu?

— Q? făcu Usherwood, de parcă nu mai auzise niciodată de el sau ca şi cum era cu mintea în altă parte. Da, e într-adevăr foarte ocupat.

Bun, deci avusesem dreptate. De-aia nu venise el să mă ia.

— Cu jocul cel nou, adică ultimul din serie, nu? am insistat eu.

Fără să-şi ia ochii de la şosea, Usherwood a dat puţin din cap:

— Da.

Am oftat, dar numai în gând. Grea misie! Ei, dar se cuvine să mai încerc.

— Şi Hannah? am întrebat, ca să nu mă dau bătut. Ce mai face micuţa Hannah?

Am observat cum i s-au ţuguiat buzele.

— Bine.

Am deschis gura să întreb şi de Tiger Lily, dar când am văzut cuta de pe fruntea — altminteri netedă — a lui Usherwood, m-am răzgândit. O frământa ceva sau poate pur şi simplu avea capsa pusă că a trebuit să bată atâta drum până la Redcliff şi înapoi.

Cât despre mine, oricum nu dormisem prea mult în noaptea dinainte, iar fâşâitul cauciucurilor pe

asfalt era liniştitor şi hipnotic, ca şi drumul nesfârşit care se desfăşura în linie dreaptă în faţa noastră. Aşa că m-am adâncit în scaunul îmbrăcat în piele moale, am lăsat capul pe spate şi am închis pleoapele. Cât de nou era sentimentul că pot să-mi las gândurile să zboare şi să visez, ştiind că atunci când mă voi trezi, toate visele mele vor fi realitate!

Când am început să mă dezmeticesc era întuneric, aşa de întuneric, că nu reuşeam să îmi dau seama unde suntem. La un moment dat, Miss Usherwood deschisese radioul şi se auzea o muzică de modă veche, în surdină. Nu ştiam cât mai aveam de mers, dar de acum nu trebuia să mai fie mult! Am dat s-o întreb, dar când am deschis gura, cuvintele mi s-au prefăcut într-un căscat cât toate zilele.

Tocmai ce căscam eu de-mi dădeau lacrimile, când, uitându-mă într-o doară cum lumina farurilor mătura şoseaua, am zărit ceva ce m-a făcut să sar drept în sus, închizându-mi gura cu un clămpănit subit, de-am crezut că-mi disloc falca. Păi, chiar eram foarte aproape! Am zărit în conul de lumină un semn indicator, acelaşi la care mă oprisem şi mă uitasem eu cu lanterna, când venisem prima oară la Quested Court — ce mai ploua atunci! Şi tot semnul ăsta îl văzusem şi când trecusem cu maşina lui Q, la a doua mea vizită, şi era cât pe ce să nu-l observ din cauza vitezei. „Winterton 5, Hamley 45", zicea indicatorul

şi una dintre săgeţi arăta la stânga, în direcţia unde se afla Quested Court.

Dar Usherwood a trecut în goană pe lângă indicator şi nici măcar n-a încetinit!

— Hei, am strigat. Pe-acolo trebuia s-o luăm, aţi trecut pe lângă intrare!

Ea n-a dat niciun semn că vrea să frâneze, ci mi-a aruncat o privire şi mi-a spus zâmbind:

— A, te-ai trezit. Ai dormit bine, Adam?

— *Miss Usherwood*...

— Adam, nu crezi că ar fi cazul să-mi spui pe nume? Adică Veronica.

„Veronica?!" Dar ce, înnebunise? Ce motiv aş fi avut să-i zic aşa?

— Da, mă rog, m-am bâlbâit eu, încurcat. Problema e, Miss... ăăă... Vermori..., dar n-am reuşit să-i rostesc numele. Aţi trecut de intrare!

— De cine? m-a întrebat, încruntându-se uşor.

— De drumul care duce la Quested Court! Am văzut eu semnul indicator! Am trecut de mult de el.

— Adam, noi nu mergem la Quested Court, zise ea rar, cu acelaşi gen de vorbire domoală şi suprarăbdătoare pe care o folosise şi tipul de la consiliere profesională, când îmi explicase ce însemna deficienţa mea de învăţare. Cel puţin, nu în seara asta, adăugă ea.

— Păi... ce rost are să înnoptăm la o pensiune, dacă tot suntem aşa aproape? Şi Q..., m-am înecat şi am simţit că-mi dau lacrimile. Q şi Hannah... mă aşteaptă!

În sfârşit, maşina a frânat. M-am întors să văd dacă nu vine ceva din spate, să ne asigurăm că putem întoarce. Ne îndepărtaserăm mult de semnul indicator, nici nu-l mai puteam vedea, în bezna de afară.

— E liber, i-am spus. Nu se vede venind absolut nimic din spate.

Dar în loc să întoarcă, a oprit motorul. Muzica s-a stins treptat într-o tăcere grea. Era întuneric în maşină, dar încă reuşeam să-i văd faţa. Avea o expresie tare ciudată. Pentru o fracţiune de secundă, m-am întrebat dacă nu cumva încerca să mă răpească... sau chiar să mă omoare şi în scopul ăsta mă adusese în mijlocul pustietăţii.

În cele din urmă, mi-a răspuns. Şi cuvintele ei au fost mai crude decât moartea. Sfâşietor de crude:

— Adam... ţie ce ţi-a spus domnul Smigielski, la Highgate?

— Păi... mi-a spus că o să mă mut în Winterton, normal, am bâiguit eu, şi că...

Am simţit cum îmi năvăleşte sângele în obraji, sfiindu-mă să articulez prima oară cu voce tare gândul acela.

— Şi că... o să mă adopte Q.

Mi-a răspuns pe cel mai blând ton cu putinţă, aşa de blajin, că nici nu părea vocea persoanei pe care o ştiam eu.

— Oh, Adam. Aşa ţi-a spus domnul Smigielski... sau aşa ai înţeles tu? Nu Q urma să te adopte. Ci eu.

O cameră numai a mea

Nu ştiu câtă vreme am stat, ca paralizat, auzind ecoul celor două cuvinte ale domnişoarei Usherwood rotindu-mi-se necontenit în cap: „Ci eu... eu... eu". Parcă nu reuşeam să le înţeleg; ca şi cum ar fi fost într-o limbă necunoscută.

Ca de undeva din depărtare, am auzit zgomotul metalic al motorului care se răcea în aerul nopţii.

Şi abia atunci, în sfârşit, semnificaţia acelor cuvinte m-a izbit ca un pumn în plex.

Complet buimăcit, disperat, am bâjbâit în lateral după mânerul portierei, iar când l-am găsit, am deschis-o larg. Am ieşit nesigur afară, m-am împiedicat de celălalt picior şi am căzut în genunchi, în iarba aspră de pe marginea drumului. M-am târât

înnebunit, în patru labe, depărtându-mă de maşină, spre semnul indicator, spre Q...

M-am căznit să mă ridic în picioare, am dat să fug, bălăbănindu-mă neputincios... dar m-am oprit, după vreo câţiva paşi.

În cele din urmă, stând aşa, în întuneric, am reuşit să înţeleg adevărul. „Nu de Q era vorba. Niciodată nu fusese vorba de el. N-avea niciun sens să fug la Q. El nu mă voia. Niciodată nu m-a vrut".

— Adam...

Vocea lui Usherwood venea din spate, de lângă maşină.

— Adam, îmi pare rău. Ştiu ce simţi pentru Q. E un om excepţional. Însă el trăieşte într-o lume a lui... ştii şi tu. Are o minte strălucită, dar, ca mai toate geniile, când vine vorba de responsabilităţi şi de probleme practice...

M-am întors spre ea cu încetineală, ca-ntr-un vis. Lăsase aprinse farurile maşinii, care luminau până departe, după care şoseaua se cufunda şi ea în întuneric. Usherwood rămăsese undeva la mijlocul distanţei dintre mine şi maşină; pe fundalul luminos, îi zăream silueta subţire şi semeaţă.

— De ce? am zis într-un târziu, răguşit. De ce?! am repetat apoi, mai tare. Spune-mi şi mie, de ce? Pur şi simplu nu înţeleg. Adică de ce să mă adopţi tu... tocmai tu? La cât e lumea de mare...

Nu reuşeam să-i văd faţa. După o pauză lungă, mi-a răspuns cu o voce lipsită de orice emoţie.

— Chiar e aşa ciudat că vreau şi eu un copil?

Răspunsul ei mi-a amintit de cuvintele lui Smigielski — parcă trecuse o veşnicie de când mi le spusese — „Pe mine, unul, mereu mă uimeşte câţi oameni şi-ar dori un copil".

Bun, bine, dar tocmai Usherwood?!

— Adam, hai să spunem că are legătură cu ceva din trecut. Ceva ce s-a întâmplat cu mult, mult timp în urmă. Şi să nu ne mai gândim la asta, cel puţin o vreme.

Mă holbam la ea şi tot încercam să pricep ce vrea să spună, când mi-am dat seama că tremur în cămaşa mea subţire.

— Ţi-e frig. Hai, intră înapoi în maşină. O să mergem acasă şi o să te acomodezi cu noul tău cămin. Dimineaţa o să vezi lucrurile cu alţi ochi. Printre altele, zise ea — şi am simţit că zâmbeşte ironic când o spune —, o să-i facem o vizită scumpului tău Q. L-am convins să ţină o scurtă conferinţă de presă, înainte de lansarea noului joc pe calculator... dar o să-ţi povestesc eu mâine despre asta.

Restul drumului n-am mai spus niciunul nimic. Mie tot nu-mi venea a crede. Pur şi simplu parcă-mi stătuse mintea-n loc... şi-n adâncul sufletului nici nu voiam să o pornesc prea curând. Gândul că îmi voi petrece următorii ani la Rippingale Hall nu-mi picase bine, dar ideea că-mi voi petrece *tot* restul zilelor sub îngrijirea scorţoasă a lui Usherwood mi se părea şi mai apăsătoare.

În mai puţin de cinci minute, am tras pe o alee mică şi am oprit în faţa unei căsuţe dărăpănate. Cineva — Usherwood, probabil — lăsase lumina aprinsă la parter şi am reuşit să disting în faţa casei o grădină plină de bălării.

— Credeam că şi tu locuieşti la Quested Court, am bombănit deschizând portiera şi ieşind, fără tragere de inimă.

— Acolo am locuit, până acum câteva zile.

N-a fost nevoie să adauge şi altceva, căci, din felul în care o spusese, am înţeles că se mutase din cauza... mă rog, din cauza mea. Probabil nu puteai să aduci un puşti de 13 ani să locuiască şi el în casa şefului, chit că era un căsoi gen Quested Court. Şi totuşi...

— Şi el ştie? De mine, vreau să zic.

— Adam, îmi răspunse ea cu o răbdare exagerată, în ultimele luni, Q a muncit douăzeci de ore pe zi. Abia mai ştie cum îl cheamă. Da, i-am spus ce planuri am şi, da, i-am spus că mă mut. La cât de atent a fost când am vorbit cu el, şi dacă-i povesteam pisicii tot aia era. Sinceră să fiu, cred că nici nu a observat că am plecat de la Quested Court. Bun, vrei să mănânci ceva?

Am clătinat din cap. Nu mai mâncasem nimic de la şcoală, de când Cam îşi împărţise cu mine pachetul, însă nici nu-mi venea să mai înghit ceva; nici acum, nici mai târziu. Nu voiam decât să rămân singur... şi să-mi adun gândurile.

A descuiat uşa din faţă şi m-a condus pe un holişor. Erau uşi şi la stânga şi la dreapta, dar

Usherwood nu le-a dat nicio atenţie şi s-a îndreptat spre scară, urcând la etaj.

— Ăsta va fi dormitorul tău, m-a anunţat, deschizând o uşă de pe palier. Din păcate, nu este decât o singură baie. Camera mea e acolo, a adăugat, arătându-mi o altă uşă, pe acelaşi culoar. Bucătăria şi camera de zi sunt jos. Micul dejun e la opt fix. Somn uşor!

Am deschis uşa ca un robot şi am intrat. Şi, totuşi, în bezna inertă a fiinţei mele, a licărit primul gând. „O cameră doar a mea". Am orbecăit după întrerupător şi am aprins lumina.

În cămăruţa mică, dar ale cărei culori vii te înviorau, totul era nou-nouţ. M-am uitat pe rând la patul învelit cu o cuvertură grozavă — un model cu petice —, la perna înfoiată, umplută cu puf, la biroul de lemn şi la biblioteca în care stăteau înghesuite tot felul de cărţi pentru copii.

Am aruncat geanta pe pat, m-am dus la geam şi am tras draperiile. Se vedea grădina din spate, unde porţiunea de iarbă din mijloc era înconjurată de brazde cu flori şi, mult mai încolo, de un gărduţ viu. Iar dincolo de el nu se mai zărea decât câmpul nesfârşit. De undeva, de departe, s-a auzit behăitul unei oi care-şi striga mieluşelul. În afară de acesta, liniştea era desăvârşită.

Totul mi se părea tare straniu. De ce să vrea Usherwood un copil şi mai ales un copil ca mine? Nu c-aş fi ştiut eu multe despre cum trebuie să fie o mamă, dar Miss Usherwood părea să aibă tot atâta

instinct matern cât şarpele cu clopoţei. „Chiar e aşa ciudat că vreau şi eu un copil?" mă întrebase ea. Şi răspunsul era simplu: „Da."

Usherwood nu mă plăcea, nu-mi făceam iluzii în privinţa asta. Şi, totuşi, de la început observasem că mă priveşte într-un mod ciudat, de parcă eram vreun calcul complicat şi tot încerca să socotească fără să facă greşeli.

Am dat din umeri. Chestia e că nici eu n-o plăceam şi n-aveam încredere în ea niciun pic. Eram din ce în ce mai sigur că Usherwood fusese persoana care intrase atunci, noaptea, în camera mea de la Quested Court... cu toate că nu reuşeam să-mi imaginez ce-ar fi putut căuta acolo.

M-am întors şi m-am uitat încruntat către uşa deschisă. Atunci am observat cheia din broască, ceea ce m-a făcut — în sfârşit — să zâmbesc. La naiba, pentru prima oară în viaţă aveam şi eu o cameră numai a mea! Şi-asta era grozav! Oricum, mi-era mai bine aici, decât mi-ar fi fost la Rippingale Hall. Oricât de atentă avea să fie nesuferita de Usherwood la ce făceam eu, şi eu aveam să fiu şi mai atent la ce făcea ea. Că doar aveam 13 ani de instructaj intensiv de la un expert în domeniu: Directoarea de la Highgate.

Am străbătut fără grabă camera şi am încuiat uşa pe dinăuntru. Apoi, mi-am dat jos hainele şi am rămas în şort. Am pus şalul lângă pernă, m-am strecurat şi eu alături şi m-am lungit în pat, pipăind încet conturul atât de familiar al inelului.

Am stins apoi lampa şi, strângând şalul aproape, mi-am vârât degetul mare în gură. Căldura şi liniştea cămăruţei mă făceau să mă simt ca într-un cocon. Mă uitam la mănunchiul de raze argintii ale lunii pe tavanul înclinat, şi un singur gând îmi mai dădea târcoale: „Da, cred că aş putea să mă obişnuiesc cu toate astea..."

Dar n-am avut răgazul s-o fac.

Ultimul joc

M-a trezit armata de vrăbii care ciripeau şi făceau tărăboi la geam. M-am apropiat tiptil de uşă, am descuiat-o şi am aruncat o privire pe hol. Nimeni. M-am dus fuguţa la duş, mi-am ţesălat puţin claia de păr şi am tras pe mine jeanşii şi tricoul pe care le aveam de la Q, încercând să fac abstracţie de faptul că Miss Usherwood fusese cea care mi le alesese, de fapt.

N-aveam idee cât era ceasul, dar umbrele lungi din grădină şi roua care încă strălucea pe firele ierbii îmi spuneau că e devreme. Timid şi stânjenit, am început să cobor, treaptă cu treaptă, cu un nod în gât.

Una dintre uşi era întredeschisă şi dinăuntru se auzea un program de ştiri la radioul dat încet.

Am şovăit puţin înainte de a împinge uşa. Usherwood stătea la masa pregătită pentru două persoane şi-şi bea cafeaua. S-a uitat la ceas şi mi-a spus:

— Ai întârziat cinci minute. Ia loc şi pune-ţi nişte müsli. Uite şi pâine prăjită. Dar grăbeşte-te. În 20 de minute trebuie să plecăm, presa o să vină la 10 şi mai sunt multe de făcut până atunci. Ştirea o să se dea la televizor, în buletinul de seară.

M-am strecurat pe scaunul liber şi am întins mâna după cutia cu cereale, întrebându-mă cât o fi politicos să iau. Muream de foame.

— Dar despre ce e vorba, mai exact? am îndrăznit eu să întreb.

— Azi e ziua în care trebuie lansată versiunea pilot a ultimului joc din seria Karazan, turul ea ca un om de afaceri. Sper că şi Q a făcut toate finisajele, căci ultima oară când l-am văzut mi-a promis să termine la timp. Printre altele, vom anunţa şi numele jocului, despre care până acum nu am avut voie să spunem nimic oficial, a mai zis şi mi-a aruncat o privire. Adică, a fost ultrasecret, cum ai zice tu. În plus, o să fie şi un grup de copii care o să ruleze jocul pentru prima oară — de fapt, doar meniul jocului şi câteva secvenţe video preliminare. E o procedură de marketing standard, dar în cazul acestui joc, gradul de interes al publicului va fi absolut impresionant.

Ţinea totul sub control şi se descurca excelent, atâta puteam şi eu să înţeleg. Multe dintre cele spuse mi-au intrat pe o ureche şi mi-au ieşit pe cealaltă, cu excepţia unui singur lucru.

— Un grup de copii? am întrebat, cu gura plină de cereale cu gust ca al nutreţului de cai. Ce copii?

— Adam, nu vorbi cu gura plină. M-aş fi aşteptat la o purtare mai cuviincioasă de la cineva crescut la orfelinat. Lasă că te aduc eu pe drumul cel bun. După ce terminăm cu lansarea asta, o să ne ocupăm şi de problema coşurilor de pe faţă, ştiu eu un specialist foarte bun. E din cauza toxinelor din organism. Da, asta e una dintre priorităţi, plus o tunsoare mai acătării şi nişte meditaţii intensive pe perioada vacanţei. Chestia cu dizabilitatea de învăţare e un moft. Lene — asta e, mi-a zis, încruntându-se. Ştii că ar trebui să bei cel puţin opt pahare de apă pe zi? Iar acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mai pun la punct câteva lucruri înainte de plecare. Când termini, fii drăguţ şi strânge masa. Să-ţi pui farfuria în maşina de spălat. Ne vedem în faţa casei, spuse, uitându-se la ceas, peste 15 minute, şi sper că între timp o să-ţi faci patul şi o să laşi ordine în camera ta. Nu uita să-mi aduci cheile de la maşină, sunt pe măsuţa de toaletă, la mine în cameră.

Am înghiţit cu greu, simţind cum mă hârşâie pe gâtlej fulgii de ovăz şi de secară, ca un şmirghel.

— Miss... Vrrrnm..., am bâiguit eu, sperând că bucăţelele alea de fulgi care mi se lipiseră de dinţi nu însemnau „gură plină". Ce copii?

S-a oprit o secundă în drum spre uşă, apoi mi-a aruncat o privire peste umăr şi mi-a zis grăbită:

— Păi, cei pe care-i ştii: Richard, James, Kenta şi Genevieve.

Am înfulecat ce mai aveam în castron şi l-am pus în maşina de spălat vase, la fel şi lingura. Am urcat treptele în fugă şi mi-am făcut patul. Nu prea aveam mare lucru de făcut ca să fie ordine în cameră, doar mi-am pus şalul şi fluieraşul în rucsac, unde am mai vârât şi un hanorac. Apoi m-am dus în vârfurile picioarelor până la Usherwood în cameră. Uşa era crăpată. Am ciocănit uşurel înainte să o deschid, cu toate că, după zgomote, îmi dădeam seama că ea era la parter.

Deşi îmi spusese să intru, mă încerca un sentiment ciudat de stingherealã, ca şi cum încălcam o proprietate. M-am dus ţintă spre ceea ce mi s-a părut a fi o măsuţă de toaletă — un dulăpior din lemn închis la culoare, cu multe sertare şi cu o oglindă deasupra — şi m-am uitat după chei. Măsuţa era plină de tot felul de mărunţişuri: o perie, o sticluţă de parfum — probabil sursa mirosului de mosc ce plutea prin aer — şi o groază de flacoane şi cutiuţe. Am zâmbit în sinea mea, amintindu-mi de comentariul ei despre cum ar trebui să mă port la masă. Las' că şi Directoarea noastră ar fi avut ceva de spus despre pudra împrăştiată pe măsuţa lăcuită, ca să nu mai zic de toată dezordinea de acolo. Şi demachiant, şi loţiune tonică, şi cremă hidratantă, şi cremă corectoare... „Măi să fie, bine că-s băiat", mi-am zis în gând. Am dibuit cheile în spatele unei cutii rozalii, pe care scria „fond de ten", şi am ieşit, închizând fericit uşa în urma mea.

În faţă la Quested Court, maşina sport, mică şi neagră, a frânat brusc, stârnind un jet de pietricele. Usherwood a coborât imediat, a alergat până la uşa mare din faţa casei şi a intrat fără să-mi arunce nicio privire.

Fără grabă, am deschis portiera şi am ieşit; am luat-o pe urmele ei, dar cu paşi mult mai şovăielnici. Când venisem aici prima oară, mă simţisem ca un intrus; a doua oară, ca un oaspete de onoare. De data asta, nici nu ştiam cum să mă simt, la ce se aşteptau ei sau care ar fi fost rostul meu.

M-am oprit în faţa uşii mari, care se închisese în urma lui Usherwood, dar nu de tot. Am ridicat mâna să apuc ciocănelul de bronz, întrebându-mă dacă trebuia să mai bat sau puteam să intru direct, cum făcuse Usherwood?

Până să mă decid eu, uşa s-a deschis larg şi în cadrul ei a apărut Q. Deasupra feţei pistruiate, cei câţiva cârlionţi subţiri de păr roşcat i se ridicaseră drept în sus ca nişte arcuri arămii, iar ochelarii îi stăteau într-o rână pe nasul cocoşat. Era mai slab decât mi-l aminteam şi parcă niciodată nu semănase mai mult cu o sperietoare de ciori. Purta, ca de obicei, pantaloni reiaţi, o bluză de pijama cu dungi şi o cravată pătată cu gălbenuş de ou. Într-un picior avea un papuc de piele întoarsă, tocit, iar în celălalt, o şosetă ruptă la degetul mare.

Ce-i drept, părea şi mai încântat ca oricând.

— Adam! strigă el, cu braţele deschise. Băiatul meu drag! Ce-am aflat eu de la Usherwood... şi n-ai suflat un cuvinţel, nimănui! Tare ciudat. Tare, tare ciudat... dar închipuie-ţi că am terminat! Da, chiar azi, dis-de-dimineaţă. E capodopera mea, cel mai grozav joc pe care l-am creat vreodată! Aproape că s-a scris singur, vreau să spun. Îţi vine a crede? Da, în sfârşit, e gata... Iar voi, dragii mei copii, aţi venit să ne ajutaţi să sărbătorim cum se cuvine! Hai, intră, intră... Vino la cină, până nu dau năvală hultanii presei lui Usherwood!

— Q, vrei să zici mic dejun, nu cină, îl corectă sever Hannah, apărută în spatele lui.

I-am zâmbit şi am simţit cum mi se luminează sufletul. Chit că avea doar cinci ani, uneori ai fi zis că Hannah e prima femeie-dictator din lume.

— Şi treci imediat înapoi în sufragerie ca să mănânci şi tu ceva! Că până acum ai întins untul pe şuncă şi ketchupul pe feliile de pâine prăjită. Ca să nu mai zic că *iar* ai turnat cafeaua în bolul cu cereale!

Deodată, s-a oprit şi a făcut ochii mari, speriată.

— Aveţi grijă! a ţipat ea.

Nu ştiu de unde a ţâşnit ceva mic, îmblănit şi iute ca săgeata, care mi-a trecut printre picioare şi dus a fost pe culoar şi în bibliotecă, urmat, la câteva secunde, de un proiectil de culoarea untului, care dispăru după el ca o rachetă cu ghidare în infraroşu.

— Da, Bluebell şi Tiger Lily se joacă iar de-a prinselea, anunţă Hannah, dezaprobator. Dac-aş fi Bluebell, eu nu m-aş mai juca, fiindcă Tiger Lily n-o lasă niciodată şi pe ea să câştige.

Şi, zicând asta, mi-a dăruit în sfârşit zâmbetul ei de catralioane de dolari.

— Bună, Adam. Ce bine c-ai venit. N-ai idee câtă nevoie avem de ajutorul tău!

M-am bucurat mult să-i revăd pe ceilalţi, deşi n-am avut timp decât să le zâmbesc fetelor şi să dau mâna cu Rich şi Jamie, căci am trecut cu toţii la treabă. Fetele la bucătărie, s-o ajute pe Bona, iar noi, băieţii, să aranjăm camera calculatoarelor pentru filmările celor de la televiziune. Shaw era şeful — mi-a aruncat o privire şireată şi mi-a zis, scurt:

— Adam, mă bucur c-ai venit.

Dar a fost prima oară când am avut senzaţia că pot citi ceva dincolo de faţa lui lătăreaţă, impasibilă — şi anume că voia să-mi spună mai multe. Am avut dreptate. Peste puţin timp, m-a tras deoparte, chipurile să-l ajut să care nişte carafe cu apă şi nişte boluri cu dropsuri mentolate în bibliotecă, unde urma să se ţină conferinţa de presă.

— Adam, mormăi el ca un urs, care-i treaba cu Usherwood?

Am dat din umeri, foindu-mă stânjenit.

— Păi, nu ştiu, am răspuns cu juma' de gură. E cam ciudat. M-a... adoptat sau cam aşa ceva. Cred.

— Aşa am auzit şi io, zise el încruntat. Nu că mi-ar fi spus ea ceva. Ciudat, nu? Cine-ar fi crezut că Usherwood e mămoşenia întruchipată? Acuma,

Adam, fii atent, dacă o să ai vreo problemă — or'ce problemă, or'ce grijă, or'ce — să vii imediat să-mi spui mie, da?

M-am uitat în ochii lui căprui, înfundaţi în orbite, şi am dat din cap:

— Da. Aşa o să fac. Dar stai liniştit, Shaw, eu sunt sigur că Miss Usherwood n-are decât intenţii bune...

Până şi eu mi-am dat seama de îndoiala din glasul meu. Shaw a clătinat din cap, neconvins, şi, pentru o clipă, şi-a sprijinit palma grea pe umărul meu.

Dar chiar atunci s-a auzit de afară motorul unei maşini şi, apoi, nişte portiere trântite. Gata, venise presa, începea nebunia!

Q şi-a făcut apariţia, condus de Usherwood, îmbrăcat la patru ace, cu o cămaşă albă, apretată, costum negru, strălucitor, şi un papion negru. Nu-i vorbă că părea tare stingherit şi tot trăgea aiurea de papion — care deja începuse prima tură în jurul gâtului, că-i ajunsese în dreptul urechii — şi-şi învârtea nefericit, în mână, ochelarii care, pentru prima oară, aveau lentilele strălucitor de curate.

Un batalion de bărbaţi şi femei cu reportofoane, microfoane şi carneţele a dispărut după uşa bibliotecii, care s-a închis sec în urma lor. „Mai întâi, o să fie conferinţa de presă", ne anunţase Usherwood, „unde nu este necesară prezenţa voastră. Dar o să participaţi la punctul următor, pentru ştirile televizate, când o să fie un mic interviu cu Q şi câteva secvenţe filmate cu voi — nu ştiu dacă toţi sau doar

câţiva — la calculatoare. Faceţi ce vi se spune şi nu vă foiţi fără rost."

Stresaţi cum eram, ne-am adunat toţi cinci la calculatoare. De fapt, în jurul mesei mele, fiindcă celelalte fuseseră mutate la perete, să facă loc pentru nu ştiu ce „echipament" — cum spusese Usherwood, misterios.

— Eu n-am mai apărut niciodată la televizor, recunoscu Rich, zâmbind timid. Sper că nu trebuie să spunem nimic.

— Rich, nu-ţi mai face griji. Fii natural, atâta tot, îl sfătui Jamie, care numai natural nu părea în costumul lui gri-deschis şi cu cravată. Eu am apărut de nu ştiu câte ori la televizor — de fapt, o singură dată. Când făceau un reportaj la noi la şcoală şi-i întrebau pe copii ce cred despre viitorul învăţământului...

— Ssst, Jamie, uite-i că vin! şopti Gen emoţionată, ridicându-se puţin pe vârfuri.

Şi-n clipa aceea, în cameră şi-au făcut apariţia Usherwood, Q, târându-se cam indispus după ea, şi un individ ciudat, îmbrăcat elegant, cu pantaloni cenuşii, jachetă şi cravată.

— E reporterul, suflă Jamie.

După ei au mai intrat Shaw şi un fel de pierde-vară cu bocanci, blugi şi tricou, amândoi aproape ascunşi sub un munte de echipament de filmare.

— Ăsta-i cameramanul, ne-a spus Jamie, pătruns de admiraţie. N-aveţi idee ce scumpe sunt camerele alea! Cred că-s...

Dar n-am mai apucat să aflăm cât costă; cameramanul ne-a făcut cu ochiul şi ne-a salutat voios:

— Vasăzică, voi, copii, sunteţi adevăratele staruri în acest show, nu? Ia veniţi încoace să mă ajutaţi cu luminile astea!

În timp ce-l ajutam pe cameraman — pe care îl chema Carl — şi fixam cele două reflectoare, cu jumătate de ureche îl ascultam pe reporterul care-l instruia pe Q.

— O să încep cu un cadru mai larg şi, după aceea, trec la dumneavoastră, domnule Quested. Vă pun câteva întrebări generale: care e titlul jocului, câteva lucruri despre conţinutul lui, cât vreţi dumneavoastră să dezvăluiţi acum, cât v-a luat să lucraţi la el; dacă aţi întâmpinat dificultăţi pe parcurs... banalităţi de genul ăsta. Mai târziu, când o să-l editãm noi în studio, o să intercalăm pe parcursul interviului secvenţe cu cei mici: cum deschid calculatorul şi cum se încarcă jocul pentru prima oară... ideea e ca imaginile să construiască toată povestea. Carl o să filmeze patru, cinci secvenţe cu aceeaşi acţiune, dar din unghiuri diferite... mă rog, o să discute imediat cu puştii despre chestia asta. Bun, sunteţi gata?

Q a încuviinţat, dând nefericit din cap şi trăgând iarăşi de papion. Rich s-a aplecat şi el deasupra scaunului meu, gata să urmărească spectacolul, cu un rânjet cât toate zilele pe faţă. Dar când s-a rezemat de spătar, scaunul a scârţâit şi Usherwood i-a aruncat o privire tăioasă.

— Copii, nu-i nevoie să staţi aici, zise ea înţepată. Sunt sigură că şi Q s-ar simţi mai în largul lui fără spectatori. Hai, afară!

— Dar, Usherwood, nu s-ar putea..., începu Gen pe un ton rugător.

— Genevieve, pentru tine sunt Miss Usherwood, o admonestă ea, ţinând uşa deschisă.

Am oftat şi am ieşit primul în hol, urmat de ceilalţi. Chiar dacă nu petrecusem decât puţin timp în compania noului meu tutore, învăţasem deja că n-avea niciun rost să protestezi.

Aşa cum bănuiam, nu se-auzea nimic prin uşa masivă de lemn.

— *Muream* de curiozitate să aflu cum e jocul ăsta nou, se plânse Jamie. Te pomeneşti că trebuie să aşteptăm până diseară, să vedem la ştiri ce şi cum! Nu mi se pare corect să aflăm odată cu toată lumea, câtă vreme numai noi am fost în Karazan, iar acum suntem chiar la faţa locului, la Quested Court...

Dar uşa s-a deschis brusc şi Carl, cameramanul, a scos capul după noi.

— OK, copii, zise el vesel. Hai c-a fost scurt şi drăguţ. E rândul vostru. Să sperăm că o să mai căptuşim povestea cu nişte secvenţe de efect. Bun, continuă el, cu mâinile în şolduri şi inspectându-ne cu o încruntătură glumeaţă, ne trebuie un pilot la volanul calculatorului. Cine se oferă voluntar să apese pe butonul magic?

— Eu, eu! sări Jamie, ridicând o mână dolofană, mai-mai să-i scoată ochii. Pentru că eu am mai multă experienţă, am mai apărut la televizor. Şi pot să spun şi câteva cuvinte, dacă vreţi să...

— Hmmm... nu ştiu ce să zic, tinere; uite, tu o să fii o pată de culoare... în fundal.

În momentul acela i-a sunat telefonul mobil şi, zâmbindu-ne în chip de scuză, a răspuns imediat.

— Da, lucrăm la asta. Ne încadrăm perfect. Nicio problemă.

A închis şi, strecurând telefonul în buzunar, a zis:

— Tu!

Spre marea mea groază, arăta spre mine şi părea foarte hotărât.

— Tu eşti numai bun. Te aşezi, tragi scaunul mai în faţă, cât să ajungi exact în dreptul cutiei. Asta-i toată şmecheria. Bun. Ceilalţi, vă strângeţi în jurul lui... cum te cheamă?

— Adam, am răspuns eu cu juma' de gură.

— Deci, vă strângeţi în jurul lui Adam, ca şi cum ar fi ziua lui şi a primit cadou jocul ăsta. Voi sunteţi prietenii lui şi vă arătaţi nerăbdători să desfacă pachetul. Miss Usherwood, o opri el, văzând-o cum trece grăbită pe lângă noi, dacă sunteţi amabilă, vreţi să ne daţi şi nouă cutia jocului? Am s-o aşez lângă calculator; începem cu un prim-plan pe cutie, după care lărgim cadrul. Apoi, iar un prim-plan cu mâinile lui Adam pe tastatură...

El turuia în continuare, dar eu nu-l mai ascultam. Rămăsesem cu ochii pironiţi la cartonul strălucitor în care era împachetată cea mai recentă realizare a lui Q. Văzusem cutiile celorlalte cinci jocuri, toate arătau nemaipomenit — aveau ceva irezistibil, care le scotea în evidenţă oriunde, chiar şi într-un magazin plin cu jocuri pentru calculator. Dar ăsta era şi mai grozav decât cele de dinainte... deşi avea şi un *nu*

ştiu ce bizar, aproape sinistru, care mă copleşea cu o presimţire sumbră...

Pe fundal era un castel, cu multe turnuri, în vârful unui munte. Dar nu era Shakesh, asta mi-am dat seama dintr-o privire. Faţă de Shakeshul mic şi mohorât, castelul ăsta avea turnuri înalte ca nişte degete scheletice întinse spre cer... şi cerul însuşi era plin de nori vineţii, asemenea unor tumori umflate, străpunse de fulgere înfiorătoare ca nişte furci nemiloase.

În spatele castelului, se zărea o figură imensă, care acoperea aproape tot cerul, un chip pe care mai mult îl ghiceai, ca prin ceaţă, aşa cum sunt feţele din vis. La început nici nu-l observai... dar, odată ce-l descopereai, nu-ţi mai puteai lua privirea de la el. Pielea avea o paloare cadaverică, iar părul negru, ieşind de sub coroana împletită, se pierdea în culorile închise ale cerului. Pe buzele-i subţiri citeai cruzimea, iar ochii... ochii aceia injectaţi mă priveau fix, sfredelindu-mă până-n adâncul sufletului. Abia am mai văzut şi cele cinci siluete mici din fundal, profilate pe cerul ameninţător... Abia am mai văzut numele jocului, incrustat cu litere stacojii pe câmpia întunecată de la poalele muntelui:

CRUCIADA PUTERII ÎN KARAZAN

Mă concentrasem cu toată fiinţa asupra chipului de umbră, asupra ochilor lui lacomi şi iscoditori.

Era incredibil — şi imposibil! — însă priveam chipul regelui Karazeel.

Un mesaj din altă lume

Era cu neputinţă.

Ştiam că toată istoria Karazanului — cu regele Zane şi regina Zaronel, cu regele cel rău, Karazeel, şi cu trecutul de dinainte, de câteva mii de ani — făcea parte din ceea ce Q numea „evoluţie spontană", un proces pe care simţeam că nici Q nu-l înţelegea prea bine. În linii mari, însemna că lumea virtuală a Karazanului devenise o lume reală, cu o mulţime de lucruri pe care nici măcar Q nu le ştia. De pildă, nu Q îl inventase pe regele Karazeel, ci apăruse pur şi simplu, în cealaltă dimensiune care era Karazanul. În plus, Q nu pusese niciodată piciorul în Karazan. Şi atunci cum de ajunsese figura lui Karazeel pe coperta jocului?

O durere m-a fulgerat în coaste, când Jamie îmi dădu un cot.

— *Adam*, trezeşte-te! Dacă tot o să fii tu vedeta, ai putea măcar să fii atent la ce ţi se spune!

— Te simţi bine, puştiule? Eşti cam verde la faţă. N-ai de ce să ai emoţii, e o nimica toată. După cum spuneam, nu vreau decât să întinzi mâna şi să apeşi pe butonul de pornire al calculatorului. Am făcut deja o probă şi am reglat camera ca să nu se vadă aiurea ecranul monitorului. Tu doar stai liniştit şi aştepţi să se încarce. Aici o să intercalăm o secvenţă cu domnul Quested. Când s-a încărcat sistemul de operare, vreau să întinzi mâna după mouse, dar încet şi frumos. Nu te gândi la camerele de filmat, uită că-s şi eu acolo. Duci cursorul pe iconul jocului *Cruciada Puterii* şi apeşi pe butonul mouse-ului. O să filmez cum se deschide jocul, fiindcă, din câte mi-a povestit domnul Quested, secvenţa e de-a dreptul spectaculoasă. Apoi, tăiem şi o luăm de la capăt. Ai înţeles? mă întrebă el, zâmbind încurajator, şi se aşeză în spatele camerei.

Atunci, i-a sunat din nou telefonul şi s-a întors cu spatele, să răspundă.

— Adam? şopti Kenta, un pic îngrijorată. Sigur te simţi bine?

Cameramanul vorbea repede şi părea să se certe cu cineva.

— În două minute, hai să zic zece, maximum un sfert de oră, am terminat. Bine. *Da*, fir-ar să fie, ne mişcăm cât putem de repede!

A închis telefonul cu o strâmbătură şi i-a dat drumul din nou în buzunar.

— Puştime, îmi pare rău, suntem contracronometru. Program încărcat, ce să-i faci? Bun. Adam, eşti gata?

— Nu... nu ştiu! am răspuns disperat.

M-am ridicat de la masă, uitându-mă după Q. Trebuia neapărat să vorbesc cu el...

L-am văzut. Umbla de colo-colo, cu o faţă aeriană, de părinte mulţumit de odrasla lui. Mi-a zâmbit încurajator.

— Adam, o să vezi! îmi strigă el, încântat. Hai, dragul meu, dă-i drumul!

— Da, puştiule. Vino şi hai la treabă, zise cameramanul, impacientat, că n-avem toată ziua la dispoziţie!

M-am aşezat şi am tras scaunul, cum stabiliserăm. Mă uitam la ecranul negru. Ştiam că toţi ceilalţi se strânseseră în jurul meu cu nişte feţe lovite de încântarea aceea artificială.

— Gata? mă întrebă cameramanul.

— Cred că da, am răspuns eu, gâtuit.

— Începem!

Am văzut cu coada ochiului cum clipea beculeţul roşu al camerei. Gata. Cu nişte mişcări line, ca date cu încetinitorul, am întins mâna şi am apăsat pe butonul de pornire al calculatorului. Mă uitam atent la ecranul pe care defilau obişnuitele mesaje de iniţializare. Înainte, mi se părea că dura o veşnicie până trecea de ele. Dar acum, parcă în numai câteva

clipe a dispărut şi ultimul rând, ecranul s-a făcut negru şi, apoi, a apărut fundalul albăstrui, cu iconurile celor şase jocuri din seria Karazan, aşezate în ordine. „Adam, linişteşte-te", mi-am zis eu. „Ce-ar putea să nu meargă? Deschizi jocul şi termini cu toată mascarada. După aceea o să poţi vorbi cu Q şi o să vezi că toată chestia are o explicaţie logică."

Mâna mea dreaptă a coborât încet deasupra mouse-ului. L-am mişcat puţin, încât săgetuţa de pe ecran să ajungă exact în dreptul iconului pe care scria *Cruciada Puterii.*

Am tras aer adânc în piept şi am apăsat pe buton.

Ecranul a pâlpâit, s-a întunecat, apoi a apărut o imagine şi am zărit, pentru o clipă, un drum ce şerpuia, pierzându-se în ceaţă. Pentru un moment, s-a auzit un fluier cântând o muzică stranie, nepământeană... după care a răsunat un *ping!* electronic şi ecranul s-a făcut negru.

Nimeni nu s-a clintit. Toţi ne uitam la acel ecran negru, cu un zâmbet fals pecetluit pe faţă. Cred că toţi speram, în adâncul sufletului, că şi asta făcea parte din joc, mai exact, din secvenţa spectaculoasă pe care Q o pregătise pentru începutul jocului.

Apoi, în mijlocul ecranului a apărut un punctuleţ luminos. Sub ochii noştri, a început să crească, lăţindu-se, apropiindu-se de noi, parcă gata să iasă din ecran. Curând mi-am dat seama că nu mai era un punct, ci o linie. Şi, apoi, am văzut că, de fapt, nu era nici linie, ci nişte cuvinte aşezate unele sub altele, în două propoziţii.

Însă abia când s-au oprit chiar în mijlocul ecranului, suficient de mari cât să le putem citi, am descoperit că nu erau propoziţii, ci doar nişte cuvinte la întâmplare. În afară de primele două, restul n-avea nicio logică.

Regele	*veghează*	*voastră*
Karazeel	*minarea*	*mârşavă*

În clipa aceea am ştiut că lucrurile scăpaseră de sub control.

M-am uitat la Q. Pe chipul lui încă rămăsese încremenită expresia aceea de mulţumire; papionul i se desfăcuse şi atârna pe deasupra cămăşii. Nu ştiu ce păţise şi nasturele de sus, dar acum stătea agăţat numai într-un fir de aţă.

Abia a reuşit să facă doi paşi spre noi.

— Nu-i cu putinţă, zise el, cu o voce sugrumată.

— Adică... nu face parte din joc? bâigui Gen.

— *Tăiat!* urlă reporterul. Ce se-ntâmplă aici? întrebă el nervos.

— Q, ce s-a întâmplat? interveni Usherwood, încruntată.

Aruncă o privire la imaginea de pe ecran şi cuta de pe frunte i se adânci.

— Q, parcă-mi spuseseşi că...

— Nu-i cu putinţă, repetă el, cu un aer absent.

— *Ce* nu-i cu putinţă? S-a stricat ceva? se interesă cameramanul.

— N-avea ce să se strice, zise Q.

— Ei bine, se pare că da! se răsti Usherwood. Şi doar mi-ai *promis* că...

Telefonul cameramanului sună din nou. A apăsat pe un buton şi a mârâit:

— Lasă-mă-n pace!

L-a închis şi s-a întors spre noi:

— Bun. Care-i ideea? Ce înseamnă toată chestia asta? Domnule Quested, eu m-aşteptam la altceva când mi-aţi spus *secvenţe spectaculoase*. Sau alea abia acum urmează? întrebă el, uitându-se la ceas.

— Carl, zău, murmură mieros Usherwood, sunt sigură că domnul Quested o să rezolve imediat fleacul ăsta. Nu-i aşa, Q? făcu ea pe acelaşi ton dulceag, dar care nu mai păcălea pe nimeni.

Q se repezi spre calculator:

— A, da, da, sigur. Adam, dă-mi voie puţin...

Am sărit imediat de pe scaun şi l-am lăsat să se aşeze. S-a uitat puţin la ecran şi a clătinat din cap, semn că tot nu-i venea să creadă ce vede. Era de-a dreptul uluit.

— Dar este cu neputinţă, mormăi el, rămânând cu mâinile în aer, deasupra tastaturii, ca un pianist gata să înceapă concertul.

Am observat că mâinile îi tremurau.

Se făcuse linişte. Mă aşteptam să tasteze furtunos, să corecteze ce era de corectat şi apoi să ne reluăm poziţiile pentru filmare, cum zisese şi Usherwood.

Dar el n-a mişcat decât arătătorul de la mâna stângă şi a apăsat pe tasta din colţul din stânga, sus.

Escape. Anulează ultima comandă.

Nu s-a întâmplat nimic.

A apăsat din nou pe tastă, mai hotărât. Şi încă o dată. *Ţac... ţac!*

— Eu *chiar că*... pur şi simplu... nici nu vă puteţi imagina, zise el, clătinând din cap.

Apoi, a mai apăsat o dată. *ŢAC!*

Tot nimic.

— Mda, zise el cu un tremur în glas. Păi, atunci nu mai rămâne decât un lucru. Când nu mai ai altă soluţie...

Apăsă pe tastele *Control*, *Alt* şi *Delete*, simultan. Nu mă pricepeam eu la calculatoare, dar comanda asta ştiam că este cea de repornire, folosită când calculatorul se bloca şi nu mai aveai ce să-i faci.

Nici de data asta nu s-a întâmplat nimic.

Imposibil, dar adevărat

După cinci minute, rămăseserăm doar noi cinci în jurul computerului la care şedea Q. Cei de la televiziune îşi strânseseră echipamentul şi plecaseră, cu Usherwood ciripind în urma lor ceva despre o „reprogramare pentru o dată ulterioară".

Când, în sfârşit, s-a închis uşa în urma lor, am răsuflat cu toţii uşuraţi.

— Q, acum stai liniştit şi încearcă să te calmezi, îi spuse Kenta, cu o voce domoală. Explică-ne şi nouă ce crezi că s-a întâmplat.

— Durează mult să-l repari? se interesă Richard, cu simţ practic, ca întotdeauna.

— Crezi că s-ar putea să fie nevoie să amâni şi lansarea pe piaţă a jocului? întrebă Jamie, încruntat.

Gen tăcea şi se uita fix la ecranul monitorului. Cât despre mine, eu mă uitam la Q şi expresia lui mă îngrozea.

— E mai mult de atât, nu-i aşa, Q? am zis eu, tărăgănat.

Instinctul îmi şoptea că totul era legat cumva de imaginea ceţoasă a regelui Karazeel de pe coperta jocului.

— Q, am început eu, imaginea...

— Adam, ia stai puţin, mă întrerupse Gen, cu o strălucire stranie în ochi şi cu obrajii aprinşi. Q, tu ai scris cuvintele astea de pe ecran? continuă ea.

El clătină din cap, amuţit.

— Bun, şi-atunci de unde naiba au apărut? Că n-aveau cum s-apară din nimic! făcu Rich.

— Genul ăsta de mesaje mi se pare cunoscut, murmură Kenta.

— Şi mie îmi aminteşte de ceva ce se petrecea în Karazan, zise Gen, posomorâtă. Mai precis, seamănă cu ghicitorile care apăreau pe pergament, în Templu. Ştiţi cum erau: la început păreau fără niciun sens, după care...

M-am uitat la ecran, încruntat. Gen avea dreptate; dar mai era şi altceva.

— Problema nu e doar descifrarea mesajului, am spus eu. Cum întreba şi Rich: dacă nu l-a scris Q, atunci cum a ajuns aici? Cine e autorul mesajului?

Dar pe măsură ce-mi rosteam întrebările, îmi dădeam seama că ştiam şi răspunsurile. Cel puţin la a doua întrebare. Şi în timp ce adevărul — imposibil

şi inexprimabil cum era — prindea contur în mintea mea, am auzit-o pe Gen şoptind:

— „Regele Karazeel"... „minarea" deasupra „veghează"... supraveghează...

— Sau „veghează" sub „minarea", supraveghează subminarea..., adăugă Jamie, palid la faţă.

— Subminarea „voastră mârşavă", suflă Kenta încet de tot.

Mi-am întors privirea spre Q. Zăcea prăbuşit pe scaun. Nu s-a uitat la mine — de fapt, nici nu şi-a ridicat privirea.

— Doamne, ce-am făcut? şopti el deznădăjduit. Copiii mei, *ce am făcut*?

— Eu tot nu înţeleg, spuse Jamie. Bun, deci noul joc al lui Q, *Cruciada Puterii în Karazan*, este o aventură în care trebuie să detronezi — să subminezi — un rege rău. E clar că s-ar găsi nişte paralele cu lumea reală a Karazanului, dar — pentru Dumnezeu — nu e decât un joc! încheie indignat, pe un ton din ce în ce mai piţigăiat.

— Ciudat e că mesajul ăsta... cum să spun..., zise Rich concentrat, mesajul ăsta ne-a fost transmis de Karazeel. Ori de el, ori de amicul lui, Evor cel groaznic. Sau de amândoi. Dar cum au reuşit aşa ceva?

— Probabil Karazeel a găsit un mod de a intra pe conexiunea dintre computerul de la Quested Court

şi minicomputerul pe care l-am uitat noi în Shakesh, am spus eu, cât am putut de natural.

Jamie, cel care uitase să ia computerul acela cât o jucărie, se înroşi până în vârfurile urechilor.

— *Interfaţa GRV**..., şopti Q.

N-am avut curaj să mă uit la el.

— Deci Karazeel şi Evor au găsit cumva — deşi mi-e peste putinţă să-mi imaginez cum — o modalitate să rămână conectaţi la calculatorul lui Q în tot timpul cât a muncit el la jocul cel nou, îngăimă Rich. Iar acum...

— Acum ei cred că lucrurile alea se întâmplă cu adevărat şi că, fără îndoială, Q a pus la cale un atac asupra Karazanului, continuă Gen, tot mai îngrijorată.

În mintea mea se ivi din nou chipul acela sumbru.

— Q, am început eu, şovăind, ai observat ceva mai ciudat, mai neobişnuit, în timpul în care ai lucrat la jocul ăsta? În comparaţie cu celelalte, vreau să zic.

— Nimic deosebit, doar că mergea foarte uşor... aproape că se scria singur, cum ţi-am spus şi ţie, Adam, mai devreme, răspunse Q mâhnit. Îmi veneau ideile una după alta, ca-ntr-un flux de inspiraţie, ceva nemaipomenit, cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Totul părea că vine de la sine...

— Şi faţa care apare pe coperta jocului? am întrebat, cu inima cât un purice. Ai simţit că vine şi ea de la sine?

---

* Generator de Realitate Virtuală — vezi Cartea întâi, *Şerpii din Arakesh* (n. red.).

— Da, şopti Q. Mi-a răsărit în minte în timp ce scriam jocul, dar am văzut-o clar, cum vezi chipurile în vis.

Tăcerea care a urmat a fost lungă şi apăsătoare. A întrerupt-o Rich, vorbind cu o voioşie nefirească:

— Deci drăguţul de Karazeel a răstălmăcit chestia asta şi crede că te iei de el, când de fapt nu-i decât un joc. Păi, soluţia e simplă. Spune-i adevărul.

Abia atunci a ridicat şi Q privirea, cu o rază de speranţă.

— Să-i spun adevărul? repetă el. Bine... dar cum?

— În acelaşi fel în care ţi-a spus şi el ce-a avut de spus, zise Rich, zâmbind. Adică, dacă el poate să tasteze şi să-ţi trimită un mesaj, atunci poţi să-i răspunzi şi tu. Ca la e-mailuri. Hai să încercăm!

Pentru a doua oară, Q şi-a ridicat mâinile deasupra tastaturii.

— Nu-mi închipui cum ar putea să meargă..., mormăi el.

Dar, în clipa următoare, a început să apese pe taste, una câte una. Şi dacă înainte tastatura părea să nu mai răspundă la nicio comandă, acum literele se înşirau cuminţi pe ecran.

nu e decât un joc

— Punct, îi dictă Jamie în şoaptă.

Iar Q s-a conformat:

— Şi acum ce facem? întrebă el, neajutorat.

Nici noi nu ştiam. Am aşteptat.

— Poate că trebuie să apeşi şi pe *Enter*, sau cam aşa ceva, zise Jamie. Ca să...

Dar Q n-a mai apăsat nicio tastă. Căci pe ecran începuse să apară răspunsul, literă cu literă:

te joci pe calculator
te joci cu minţile altora
te joci cu focul

În momentul acela, degetele lui Q s-au năpustit cu disperare la tastatură, iar cuvintele răpăiau unul după altul ca o mitralieră.

NU!!! Nu este REAL nu vedeţi că nu-i decât
o fantezie n-are nicio legătură cu voi vă rugăm
să nu vă simţiţi ameninţaţi în niciun fel vă rugăm
nu-i decât...

Q tasta mai departe, dar pe ecran nu mai apărea niciun cuvânt. După o vreme, răpăiala s-a domolit şi s-a oprit de tot. Şi iarăşi am aşteptat. Apoi...

cea mai bună apărare e atacul

Toţi am tăcut. Ne holbam la cuvintele de pe monitor şi nu cutezam să ne gândim ce ar trebui să însemne.

Atunci, toate cuvintele dinainte au dispărut şi a urmat doar:

priveşte

Şi cuvântul acesta a rămas acolo o vreme îndelungată, suspendat în beznă. Apoi, s-a risipit în puncţuleţe mici şi în locul lui a apărut o creatură, chiar în mijlocul ecranului. Cred că era înaltă de vreo cinci centimetri, tridimensională şi viu colorată.

La început, îi vedeam numai spatele şi am crezut că e un tatu, un animal blindat cu nişte solzi aurii care se făceau din ce în ce mai mici în partea de jos a corpului, pe picioarele scurte şi butucănoase şi pe coada groasă. Deodată, s-a rotit, dar pe mai multe axe, ca astronauţii, ca şi cum cineva hotăra cum să se mişte, manevrând un mouse sau un *joystick*... Iar când a ajuns cu faţa spre noi, mi-am dat seama că nu era nici pe departe un tatu.

Avea capul acoperit cu nişte solzi mărunţi şi urechile mici şi încreţite, ca de hienă. Faţa lui îmi amintea de câinii turbaţi: cu ochii ca nişte cărbuni aprinşi, dogorind ură şi mânie, şi buzele negre, ce dezveleau nişte colţi mari şi ascuţiţi. Ţinea cu amândouă mâinile o sabie scurtă, cu lama zimţată pe ambele muchii. M-am înfiorat gândindu-mă ce nemilos ar fi putut să sfârtece orice-i ieşea în cale.

Creatura ne privea sălbatic şi pentru o clipă am avut senzaţia — absurdă — că ne şi vede. Mi s-a părut că mă priveşte drept în ochi, rânjind ameninţător.

Dar nu ştiu când şi cum, chiar sub ochii mei, dintr-unul s-au făcut doi, copii fidele ale aceleiaşi creaturi. Stăteau alături, în negura dintre lumi. Apoi, micşorându-se puţin, s-au divizat în patru creaturi mititele, încât abia mai desluşeai ce sunt. Şi, tot aşa, din patru s-au făcut opt, din opt şaisprezece, şi din şaisprezece o mulţime care a umplut tot ecranul.

— Face copii după el, şopti Jamie. *Control C*, comanda pentru copiere.

Ecranul s-a întunecat.

— Ba nu, zise Q încet. N-are cum. Niciun adult nu poate trece prin computer, cu atât mai puţin... asemenea creaturi. Este imposibil, nu există codul care să permită lucrul ăsta. E doar o demonstraţie de intimidare. Asta trebuie să fie.

Oricât de imposibil părea, calculatorul a reacţionat ca şi cum l-ar fi auzit:

între timp a fost scris şi codul care să permită ca făpturile întunericului să treacă dintr-o lume într-alta nestingherite, ca printr-o uşă deschisă

Mi-a îngheţat sângele în vine; aşa ne spusese şi Q, la început, că trecem ca printr-o uşă deschisă. Mă uitam la ecranul calculatorului şi în mintea mea devenea tot mai clar că, dacă existase vreodată o barieră între realitate şi fantezie, acum dispăruse cu totul.

Uşa era deschisă.

Încet, dar de neoprit, literele au continuat să apară una după alta, pe ecranul negru:

curând

Singurul plan

— Într-un sistem e de ajuns un singur punct vulnerabil, oricât de lipsit de importanţă, pentru ca un hacker priceput să se infiltreze în reţea, ne spuse Q, deznădăjduit.

Am ieşit în vârfurile picioarelor din camera computerelor, fără nicio vorbă, de parcă şi zidurile aveau urechi şi i-am trântit uşa în nas cuvântului aceluia ameninţător, care se holba la noi din mijlocul ecranului. Ne-am dus în bibliotecă şi am închis uşa. Q a aprins focul, aşa, ziua în amiaza mare, deşi nu era prea frig. Cu toţii am înţeles de ce.

— Da, bine, mormăi Rich. Dar Karazeel nu-i un „hecăr" sau cum îi zice. El habar n-are ce-i aia computer! Karazanul e cu secole în urmă, ca şi cum ai

vorbi de calculatoare în Evul Mediu. Q, zău, tu ştii chestia asta cel mai bine!

— Şi atunci cum..., începu Jamie, însă în clipa următoare a făcut ochii mari şi-a rămas cu gura căscată. Oh!...

— Weevil, rosti Gen numele celui la care ne gândeam cu toţii.

— *Ba nu!* sări Kenta, îndârjită. N-ar face niciodată aşa ceva! Niciodată! Adam, te-ai înşelat în privinţa lui! El...

— Kenta, revino-ţi! El a făcut-o, că n-avea cine altcineva. Drăguţul de Blue-bum ne-a vândut marelui Karazeel, zise Richard, clătinând din cap.

Abia atunci a ieşit la iveală, încet, cu poticneli, povestea cu Weevil şi pentru Q. Ne-a ascultat tăcut până i-am spus tot.

— Dar nu înţeleg ce importanţă are! se înfurie Richard, la sfârşit. Chiar dacă Weevil a trecut de partea cealaltă, chiar dacă acest Karazeel vrea să ne trimită prin interfaţa GRV hoardele de monştri generaţi pe calculator — Q, soluţia e cât se poate de simplă. *Închide-l naibii de hârb!* Îl scoţi din priză şi-l arunci în lac — şi cu asta basta!

Cât timp îi povestiserăm noi ce se întâmplase, eu stătusem cu ochii pe Q. L-am văzut făcându-se galben ca ceara şi asta m-a pus în gardă pentru cuvintele pe care le-a rostit acum:

— Copii, din ce mi-aţi povestit voi, tânărul vostru „prieten" e foarte priceput. Situaţia e mult, mult mai gravă decât mă temeam. La început, n-am înţeles

până unde merge sabotarea controlului pe care eu îl deţineam asupra sistemului. Dar acum e clar. Iată ce s-a întâmplat. Odată ce codul-sursă al unui server a fost compromis, se poate schimba un fişier-sistem, astfel încât să îi permită atacatorului accesul neautorizat la sistemele de operare cu ajutorul codului-sursă modificat. După aceea, se poate face un program care îi trimite calculatorului vulnerabil nişte parametri invalizi pentru un apel de procedură la distanţă. Aceste mesaje invalide cauzează o suprascriere de memorie, care-i permite atacatorului să introducă şi să ruleze propriul lui cod pe acel calculator, fără a fi nevoie ca proprietarul să deschidă un fişier ataşat la vreun e-mail... de fapt, nu e nevoie să facă nimic altceva decât să deschidă calculatorul.

— Ce? făcu Rich.

— Continuă, îi ceru Jamie, cu glas pierit.

— Codul utilizatorului va deschide o interfaţă pe calculatorul vulnerabil, iar interfaţa asta îi va permite atacatorului să dea comenzi de la distanţă... şi să preia în totalitate controlul asupra sistemului, continuă Q, cu voce egală, ca de robot.

— N-am priceput nici jumătate din toată schema, zise Rich morocănos, dar repet: aruncă naibii *calculatorul vulnerabil* în heleşteu. Da' repede, până nu începe să se târască prin mâl şi să iasă afară!

Jamie era alb ca varul.

— Voi nu înţelegeţi? murmură el. E ca un virus şi e legat de calculatorul vulnerabil, cum l-a numit Richard. Însă nu mai e vorba de un singur calculator

vulnerabil, nu-i aşa, Q? E vorba de „calculatoarele vulnerabile"... ale tuturor copiilor care au cumpărat vreun joc din seria Karazan.

Preţ de câteva clipe nu s-a mai auzit decât trosnetul lemnelor ce ardeau în cămin. Gen a fost cea care a întrerupt tăcerea, dar cu o voce firavă, ca o şoaptă:

— Deci, la un moment dat, curând, undeva în lumea asta, când un copil oarecare îşi va porni calculatorul... va începe sfârşitul pentru noi toţi.

Q se uita ţintă în focul din şemineu. Tiger Lily mi-a sărit în braţe, sfârâind încetişor, apoi şi-a ascuns boticul sub o lăbuţă, gata să tragă un pui de somn. Aproape fără să-mi dau seama, am început să o mângâi pe capul catifelat, ascultând-o cum toarce liniştitor.

Ce uşor părea să-mi închipui că toate erau bune şi frumoase, cum fuseseră până în urmă cu o oră. Dar toţi ştiam prea bine că se schimbase ceva pentru totdeauna.

O bombă cu ceas începuse să ticăie din clipa în care Jamie uitase minicomputerul în Shakesh... Sau poate chiar de mai înainte, când inspiraţia începuse să-i şoptească lui Q despre acest ultim joc. Şi, acum, urma explozia.

— Iar noi nu putem face absolut nimic, spuse Rich sec.

În clipa aceea, pătura cadrilată de pe canapea a început să se mişte. De sub un colţ a răsărit un cap cu părul ciufulit şi pufos ca o păpădie şi cu faţa somnoroasă.

— Hannah! strigă Q îngrijorat. Habar n-aveam că eşti aici!

Din ochii ei mari am înţeles imediat că auzise tot.

— Şi chiar o să iasă monştrii dintr-un calculator, Q? întrebă ea cât se poate de serios. Adică monştri adevăraţi, nu imaginari?

— Nu, maimuţică, zise Q, sărind imediat să o conducă spre uşă. N-ai de ce să-ţi faci griji! Mai bine du-te şi roag-o pe Bona să îţi facă un sendvici magic pentru prânz...

Mi-era limpede că bietul Q îşi răcea gura de pomană. N-avea nicio şansă... nu cu Hannah.

— Nu! veni răspunsul ei hotărât. Te-am auzit mai devreme şi, chiar dacă n-ai explicat tu prea bine, am înţeles tot. Şi pe tine, Richard, te-am auzit, când ai spus că noi nu putem face nimic să-i împiedicăm. Dar te înşeli! Ceva putem face! E la fel ca atunci când eram în temniţa din Shakesh. Trebuie să venim cu planul B. N-a apucat el să se gândească la asta, dar o s-o facă — nu-i aşa, Adam?

M-am uitat la ea. Cu toate că-mi simţeam inima ca de plumb, n-am putut să nu zâmbesc. O vedeam mititică şi fragilă, încă slăbită după boală, de-ai fi zis c-o s-o ia vântul, ca pe-un puf de păpădie. Dar lumina şi curajul din privirea ei, ca şi vârfurile strălucitoare ale părului ei blond-cenuşiu pur şi simplu împrăştiau scântei de energie şi dârzenie. M-a privit la rândul ei drept în ochi, fără să clipească, sută la sută hotărâtă şi încrezătoare.

— Desigur, Hannah, m-am auzit răspunzând. Ai dreptate, întotdeauna există o soluţie. Trebuie doar s-o găseşti.

Şi chiar în clipa în care am spus asta, mi-am dat seama că ştiam ce trebuia făcut. Ştiusem tot timpul, în adâncul sufletului meu. Numai că acum vedeam limpede că altă variantă nu exista.

— Doar că nu e vorba de planul B, Hannah, am continuat eu. De data asta, nu există planul A şi planul B, ci e unul singur. N-avem de ales, dar soluţia e simplă.

Toţi aveau privirile aţintite asupra mea. Am tras aer în piept. Odată ce spuneam vorbele acelea, nu mai era cale de întoarcere.

— Karazeel avea dreptate: cea mai bună apărare e atacul. Numai că asta nu va fi strategia lui, ci a noastră. Exact ca în jocul lui Q, regele Karazeel trebuie detronat — până nu e prea târziu.

S-a lăsat tăcerea. A curmat-o Jamie, punând degetul pe rană, întocmai cum m-aşteptam să o facă.

— Adam, dar n-avem nicio şansă! Ai uitat? Şi Hob şi Kai ziceau acelaşi lucru. Pe Karazeel nu-l poate înfrânge decât o singură persoană. Nu noi, cinci copii, ci tipul ăla, Zefir, Prinţul Pierdut al Vântului. Aşa că, vezi şi tu, noi nu putem face nimic, încheie el cu o uşurare în glas.

— Ba da, am zis eu încet. Noi putem să-l găsim.

Promisiunea făcută lui Q

Spre surprinderea mea, Q nu s-a lăsat convins prea uşor. Înainte, când erau în joc viaţa şi siguranţa lui Hannah, acceptase repede că nu avem de ales. Dar acum, când însuşi viitorul omenirii atârna în balanţă, se bâlbâia şi se sucea, frângându-şi mâinile, mai-mai să-şi smulgă şi părul din cap, învinovăţindu-se că ne trimite în gura lupului... până când Rich ajunse la capătul răbdării.

— Q, uite care-i treaba, i-a zis el direct. Ori că stăm aici, ori că plecăm, tot suntem în pericol. Diferenţa e că, dacă măcar încercăm să-l găsim pe prinţul Zefir, avem şi noi o şansă să câştigăm!

Q s-a chiorât nefericit prin ochelarii mai murdari ca oricând.

— Richard, ştiu că ai dreptate, răspunse el. Totuşi, cum să spun... m-am ataşat de fiecare dintre voi şi am sentimentul că s-a ajuns aici numai din vina mea. Deşi, pe de altă parte, îmi dau seama că ar fi singura soluţie. Oricum, vreau să-mi promiteţi că, dacă reuşiţi să-l găsiţi pe acest Zefir — şi nu-i exclus să fie doar o legendă —, îl lăsaţi pe el să se ocupe de restul şi voi cinci vă întoarceţi acasă imediat.

Deodată, Q nu mai era aiuritul cu capul în nori pe care îl ştiam. Ne vorbea scurt şi răspicat, ca orice părinte care face regulile.

— Vorbesc cât se poate serios, a reluat el sever. Vreau o promisiune solemnă de la fiecare dintre voi.

— Promit! se învoi Jamie.

— Şi eu, spuse Gen. În fond, prinţul Zefir e singurul care-l poate detrona pe regele Karazeel şi, după ce o să-l găsim şi o să-i spunem ce s-a întâmplat, cred că mai mult l-am încurca, dac-am rămâne.

— Ai dreptate, Gen, o aprobă Kenta. Q, şi eu îţi promit că mă întorc.

Rich se uita în podea, strâmbându-se.

— Richard? întrebă Q, liniştit.

— Dar, Q, serios acuma, dacă o să aibă nevoie de ajutorul nostru? Poate va trebui, de exemplu, să-i arate cineva cum să traverseze giulgiul spre Shakesh sau mai ştiu eu ce. Noi...

— Richard, îmi pare rău, ori îmi promiţi, ori nu pleci.

Ne-am dat toţi seama că nu era loc de întors.

— Bine, promit, mormăi Rich, fără nicio tragere de inimă.

— Şi tu, Adam?

— Şi eu, am bombănit.

Ştiam ce gândea Rich — abia din momentul în care îl găseam pe prinţul Zefir ar fi început aventura.

— Cred că n-am ce face, promit. Îl găsim pe Zefir şi-l lăsăm pe el să se descurce cum o şti.

— Şi vă întoarceţi acasă imediat?

— Da, ne întoarcem! Ne întoarcem! ciripi Hannah, ţopăind încântată. Q, şi eu promit, şi eu promit!

Q a luat-o în braţe şi a sărutat-o pe creştet.

— Tu, maimuţică, nu-i nevoie să promiţi nimic. Ai avut parte de aventuri destule prin Karazan, acum o să stai acasă şi o să ai grijă de mine, de Tiger Lily şi de Bluebell! Iar pentru voi, copii, am pregătit ceva.

L-am văzut încruntat când ne-a dat fiecăruia câte un obiect dreptunghiular, destul de greu, dar cumva familiar.

— Le pregătisem ca surprize, un fel de cadou de mulţumire, dacă vreţi, pentru tot ce aţi făcut pentru mine şi pentru Hannah. Şi uite, acum... acum măcar am liniştea că, orice s-ar întâmpla, chiar dacă vă despărţiţi la un moment dat, fiecare dintre voi va putea să se întoarcă acasă, independent de ceilalţi.

M-am uitat în sfârşit la obiectul din palmă, deşi bănuiam ce este. Un minicomputer, exact ca acela pe care îl uitase Jamie în temniţele din Shakesh.

— Dar credeam că..., începu Jamie.

— Şi aveai dreptate, Jamie, continuă Q, zâmbind. Originalul era un prototip, un unicat, la vremea respectivă. Nautilus, însă, a patentat de curând modelul şi peste puţin timp vor ieşi pe piaţă... la un preţ foarte piperat, reţineţi. Nişte jucărele foarte scumpe pentru directorii plini de bani şi pentru odraslele lor... însă software-ul pe care urmează să-l instalez pe minicomputerele voastre nu va fi niciodată de vânzare.

Noi ştiam deja la ce se referea, la interfaţa GRV, care avea să fie biletul nostru de întoarcere din Karazan.

S-a auzit o bătaie scurtă în uşă, apoi Usherwood apăru în prag, cu Shaw după ea, ca o umbră.

— Uluitor cum se răcoresc spiritele cu nişte gustărele şi caviar, se făli ea. Am reuşit să reprogramez filmarea pentru săptămâna viitoare, în aceeaşi zi, la aceeaşi oră. Q, de data asta, te rog foarte mult...

Îşi plimbă privirea de la Q la mine, apoi pe rând, la fiecare dintre ceilalţi copii.

— Ce-aveţi? Ce s-a întâmplat?

Usherwood şi Shaw l-au ascultat pe Q, fără să spună vreo vorbă.

— Aşa că, vezi tu, Usherwood, n-avem ce face, zise Q în încheiere. Copiii trebuie să se întoarcă în Karazan, e ultima noastră speranţă. Cred că Adam ar avea nevoie şi de acordul tău, dacă mă gândesc mai bine...

— Iar io cred c-ar fi bine să nu-i trimiţ' acolo! mârâi Shaw, pe neaşteptate. Balivernele astea cu

Zefiru' lu' peşte mi se par o prostie. Păi, de unde ştiţ' că el există cu adevărat? Şi mesaju' ăla pe calculator... păi, ăla parcă văd că-i doar un virus nenorocit, ca să-ţ' facă ţie necazuri, Q! Îi trimiţ' pe copchii ăştia după cai verzi pe pereţi. Io zic să staţ' cuminţ' şi vedeţ' voi ce şi cum. Şi ţineţi-i dom'le p-ăştia mici acasă, unde-s în siguranţă.

— Shaw, îmi pare rău, dar am hotărât deja, zise Rich rânjind. Cât timp ne aflăm aici, Q e... Q e...

— *In locco parentis*, completă Jamie.

— Aşa, aşa. Deci, el e şeful, cum zice tata. Oricum, mulţam de sugestii! făcu Rich.

Eu m-am uitat la Usherwood, care rămăsese lângă uşă. Avea o expresie tare ciudată... şi m-a trecut un fior la gândul că n-o să mă lase.

— Miss Usherwood... V-V-V-...

Am înghiţit în sec şi am reuşit să articulez cuvântul ăla imposibil:

— *Veronica*, te rog... Nu se poate să plece fără mine!

Ăsta era adevărul, ştiam foarte bine. Trebuia să mergem toţi cinci, ca şi înainte.

— Te rog, te rog mult, dă-mi voie să plec!

Am văzut cum i se subţiază buzele. M-a privit lung, cu o figură pe care nu reuşeam să citesc nimic. După care mi-a spus:

— Prea bine, Adam. Te poţi duce şi tu, dar îmi promiţi că te întorci imediat ce îţi îndeplineşti misiunea.

A făcut o pauză şi în adâncul ochilor ei am zărit o licărire neaşteptată.

— Şi... ai grijă de tine.

— Da, şi dacă-l găsiţ', să mi-l aduceţ' şi mie pe Zefirul ăla al vostru! mormăi Shaw.

Evident că nu credea nicio iotă din toată povestea.

Mă luptam cu nădragii şi vesta — hainele mele de drum —, care erau mai strâmte decât ultima oară când le îmbrăcasem. Bona le spălase între timp, dar chiar şi aşa, încă mai păstrau ceva din parfumul Karazanului, un amestec de mirodenii necunoscute. M-am trezit gândindu-mă la celelalte călătorii. Prima oară, porniserăm în necunoscut, într-o încercare disperată de a-i salva viaţa lui Hannah. A doua oară, am intrat în lumea pe care o ştiam deja ca să o salvăm, tot pe ea, din ghearele nemilosului rege Karazeel.

Şi acum plecam a treia oară... de departe, în cea mai grea misiune posibilă.

O ştiau şi ceilalţi. Chiar dacă bietul Q făcea ture în jurul nostru, ca în celelalte dăţi, dădăcindu-ne să luăm ba una, ba alta, pe chipurile lor citeam aceeaşi însingurare pe care o simţeam şi eu.

Karazan, lumea din joc, era al lui Q, totuşi, în mod ciudat, noi ajunseserăm să facem parte din adevăratul Karazan. Destinul lui se împletise cu destinul nostru. Nu eram decât cinci copii... dar pe umerii noştri apăsa toată greutatea lumii.

Într-un târziu, am fost gata. De data asta, nu mai plecam din camera calculatoarelor, cu scaune turnante, cu bomboniere pline cu dropsuri mentolate şi carafe cu apă pe fiecare masă. Eram în bibliotecă; ne strânseserăm în cerc, în faţa focului, şi ne ţineam de mâini. Eu aveam minicomputerul nou-nouţ la îndemână.

Am simţit că trebuie să plecăm cât mai repede. Nu aveam timp de pierdut. Richard m-a strâns de braţ. M-am uitat la ceilalţi şi mi-am potrivit degetele deasupra tastelor mititele, gata să apăs:

Alt... Control... Q

În clipa în care am apăsat, mi-a trecut prin minte, fulgerător: „Dacă nu reuşim, va mai exista o lume a noastră în care să ne întoarcem?"

Un punct de plecare

Am deschis ochii: era beznă. Cred că pentru o clipă mi-a stat inima în loc, gândindu-mă că am eşuat îngrozitor — că probabil Karazeel reuşise să afecteze şi interfaţa GRV şi că rămăseserăm prinşi cine ştie unde, între cele două lumi.

Dar am auzit alături un suspin şi am orbecăit prin întuneric până am dat de o mână rece. M-a strâns atât de tare că mi-a venit să strig de durere.

— Gen?

— Unde suntem? întrebă ea, panicată.

— În Karazan, bineînţeles! răsună glasul lui Rich şi m-am întrebat dacă o fi fost aşa de sigur pe sine cât lăsa impresia.

— De ce e aşa întuneric? scânci Jamie.

Drept răspuns, un fulger îndepărtat a luminat într-un stacojiu nepământean rotunjimile norilor pântecoşi. Peste câteva secunde, s-a prăvălit din cer şi tunetul duduitor.

— Grozav, bombăni Jamie. Am plonjat în miezul nopţii şi mai vine şi furtuna! De ce n-o fi aceeaşi oră aici ca acasă? De ce...

— Jamie, nu te mai văicări atâta, îi spuse Rich, şi după vocea lui îmi dădeam seama că zâmbeşte ironic. Putea să fie mult mai rău. Măcar am ajuns în Karazan şi nu am rămas prinşi între lumi, cum am crezut. Plus că, din câte îmi dau seama, e vară. Chiar dacă ne udăm puţin, tot e bine că nu îngheţăm!

Eram la baza stâncii, iar în vale se desfăşura furtuna ca un foc de artificii deasupra mării. Vântul îmi sufla drept în faţă şi aducea cu el mirosul de piatră arsă, amestecat cu prospeţimea ploii şi aerul sărat.

— O să fie o furtună straşnică, am mormăit eu. Hai să mergem în vale, la adăpostul pădurii. Poate găsim chiar locul unde am ridicat tabăra data trecută şi aşteptăm cuminţi până în zori. Putem să întindem o prelată şi...

— Şi să ne facem un plan de bătaie, mă întrerupse Gen.

Avea dreptate, plecaserăm de la Quested Court fără să avem habar încotro s-o apucăm şi ce să facem, odată ajunşi în Karazan.

— Dar pădurea aia e aşa întunecată, şopti Jamie, tremurat. Ştiţi că în joc mai sunt şi alte... *lucruri*...

— Or fi, zise Rich degajat, dar dihăniile se tem de lumină şi toţi avem lanterne. Hai, Jamie, nu fi aşa fricos! Mai rămâne să ne spui să ne întoarcem la Quested Court şi să stăm cuminţei la foc până trece furtuna!

— Păi...

— Richard are dreptate, Jamie, nu avem de ales! veni replica hotărâtă a Kentei. Bun, acum hai să ne adăpostim undeva, că dacă rămânem aici ne face ciuciulete. Şi fulgerele ar putea fi atrase de stânca înaltă din spatele noastru, nu?

Ca o demonstraţie, un fulger incandescent a spintecat cerul, descărcându-se deasupra mării cu un sfârâit îndepărtat.

— Tata mi-a zis că dacă te apucă furtuna pe terenul de golf, cea mai proastă idee e să te ascunzi sub un copac, murmură Jamie.

Cuvintele lui s-au pierdut în explozia asurzitoare a tunetului, după care picături mari au început să cadă în jurul nostru, ca nişte bombe de apă. Discuţiile nu-şi mai aveau rostul, am luat-o la fugă toţi spre pădure, scotocind după lanterne prin rucsacuri.

În câteva minute ne afundaserăm deja în inima pădurii şi zoream la vale, fără nicio vorbă. Razele slabe ale lanternelor nu risipeau întunericul şi teama, cum o făcuse cândva torţa lui Argos, aşa că ne-am mulţumit cu ce aveam. Eu tot mai ţineam ochii în patru, doar-doar oi zări vreun licăr de lumină dinspre coliba lui Argos şi Ronel, de care eram sigur că

se află undeva la stânga noastră, ascunsă printre copaci... deşi în adâncul sufletului ştiam că n-o s-o văd. Şi aşa a fost.

Am mers şi am tot mers. Părea că drumul nostru nu se mai termină. Într-un sfârşit, am ajuns la panta care ne scotea în luminişul cu iarbă grasă. Dar, acum, arăta altfel de cum îl ştiam noi: aversa prefăcuse micuţa cascadă într-un torent năvalnic, iar ochiul de apă devenise de două ori mai mare.

— Mai bine căutăm un loc ceva mai înălţat pentru bivuac, strigă Richard, încercând să acopere zgomotul ploii ce răpăia peste frunzişul pădurii. Că nu putem şti cât o să crească nivelul iazului şi asta ne mai lipsea, să ne ia apa toate bagajele!

De data asta, n-a mai avut nimeni nimic de comentat. Rich şi cu mine am găsit o creangă mai lungă şi dreaptă şi am înfipt-o în scorbura unui copac de la marginea luminişului. Ceilalţi forfoteau încoace şi-ncolo, culegând crengi căzute, pe care le sprijineau de o parte şi de cealaltă a bârnei improvizate — cât să înjghebăm un schelet în formă de V întors.

— Ce bine ar fi fost dacă ne-ar fi dat Q nişte corturi ca lumea! gâfâi Jamie.

— Las' că ne descurcăm cu asta, zise Rich, scoţând din rucsac o folie de plastic uşoară, pe care o despături.

Cârlionţii lui aurii erau uzi şi lipiţi de cap, dar, după cum zâmbea de fericit, n-ai fi putut spune că era plouat.

Am întins cu toţii de prelată pe deasupra scheletului de cort, iar marginile de jos le-am fixat cu nişte buşteni grei. Jamie şi fetele n-au aşteptat să fie poftiţi, ci au intrat repejor, de-a buşilea, şi s-au strâns în colţul cel mai îndepărtat de gura cortului. Imediat i-am urmat şi noi, Rich şi cu mine, trăgând înăuntru şi bagajele.

Stăteam toţi ghemuiţi, uitându-ne cu ochii cât cepele la prăpădul de afară. Trunchiurile înalte ale copacilor mai străluceau pe retină după câte un fulger înspăimântător, iar picăturile de ploaie izbeau cu furie în iazul din apropiere, prefăcându-l într-un cazan în clocot. Noi, la adăpost fiind, ne bucuram de puţină căldură, iar aerul proaspăt de ploaie şi mirosul reavăn de muşchi se amestecau, liniştitor, cu mirosurile cunoscute de picioare încinse şi de haine ude.

— Vrea cineva un baton de ciocolată? întrebă Jamie, îndatoritor.

— Bun, zise Gen, cu gura plină de ciocolată, ce urmează? Trebuie să ţinem un consiliu de război. Ploaia asta n-o să ţină o veşnicie şi după ce se opreşte, când o veni dimineaţa, trebuie să pornim căutarea. Singura problemă e că...

— E că habar n-avem unde să căutăm ceea ce căutăm, încheie Richard glumeţ.

— La drept vorbind, nici pe cine căutăm nu ştim prea bine, zise Kenta. Adică, nu-i ca şi cum am

avea... cum să zic... o fotografie sau măcar o descriere. Şi, atunci, cum o să-l recunoaştem pe Prinţul Zefir, când îl vom găsi?

Încurcat, mi-am dat seama că aveau dreptate. Plecaserăm cu surle şi trâmbiţe şi cu toate bunele intenţii din lume. Dar adevărul era că, pur şi simplu, căutam acul în carul cu fân... un ac de care nu eram nici foarte siguri că există.

— Ei, acuma n-are rost să ne gândim la ce *nu* ştim, am zis eu, lingându-mi ciocolata topită de pe degete şi încercând să par netulburat. Hai să recapitulăm ceea ce *ştim*, tot ceea ce ni s-a spus vreodată despre legenda Prinţului Zefir. Zi, Jamie, că tu eşti ăla cu memorie fotografică!

Silueta întunecată a lui Jamie se umflă, plină de importanţă.

— Bine. Să începem cu începutul. Aşadar, numele lui era — şi să sperăm că mai este — Zefir. I se mai spune şi Prinţul Vântului.

— Şi este adevăratul rege, murmură Gen.

— Hob a spus că prinţul Zefir este „născutul reginei Zaronel", am zis eu rar. Bănuiesc că asta înseamnă că regina Zaronel a fost mama lui, iar regele Zane...

— *Bunul* rege Zane...

— ... a fost tatăl.

— Dar el a murit, continuă Gen. Cum a spus Kai? Că regele Zane zăcea pe patul de moarte, în ruinele palatului din Arakesh, şi, când a murit, i-a frânt inima reginei Zaronel.

— Da... până şi nenorocitul de Karazeel părea înnebunit de durere şi a poruncit ca tot palatul să fie dărâmat, adăugă Jamie, sigur pe el. Deşi partea asta cu înnebunitul de durere mie mi se pare cam trasă de păr — dacă e să judecăm după cum l-am cunoscut noi, cel puţin...

— Hai să ne întoarcem la Zefir, că el e partea importantă! interveni şi Kenta. Hob a spus că s-a născut... cum zicea el? ... acum „cincizeci de solare". Un solar e un an, deci...

— Deci, acum trebuie să aibă vreo 50 de ani. Nu prea mai e prinţişor, face de-un rege, aş zice eu, comentă Rich.

— Cred că tocmai asta-i ideea, şopti Gen îngândurată. În tot timpul ăsta a fost... cum îi zice?... *în exil*. Iar acum...

— Acum îi e menit să se întoarcă — *un prinţ războinic, călărind drept şi semeţ pe un cal înaripat*... Şi, în ziua aceea în care se va întoarce, va fi încoronat rege al Karazanului! încheie Jamie triumfător.

— Bravo, Jamie, îi spuse Rich, uşor ironic. Karazeel va fi detronat şi lumea noastră va fi din nou în siguranţă... Iar noi n-o să ştim cum s-au întâmplat toate astea, pentru că am promis să ne întoarcem acasă imediat ce începe distracţia.

Jamie oftă adânc:

— Sincer să fiu, chestia cu nu-ş ce cai înaripaţi tare îmi sună a legendă. N-am văzut nici urmă de cal prin Karazan — şi mă refer la caii obişnuiţi, nu mai vorbesc de cai înaripaţi.

— Chiar dacă legenda e adevărată, nu putem sta cu mâinile în sân, aşteptând să vină călare când i s-o năzări lui, i-a atras atenţia Rich. Cineva trebuie să-i dea un ghiont vârtos ca să o ia din loc, şi asta cât mai repede...

— ...iar cineva-ul ăla suntem noi, a conchis Jamie, posomorât.

A urmat o lungă tăcere, în care nu se mai auzea decât ploaia căzând neîntrerupt: *pic-pic-pic!*

— Tare bine ar fi fost să avem şi noi un fir, vreo idee despre locul în care să ne începem căutarea! zise Kenta, într-un târziu. Uite, acum îmi pare rău că nu ne-am gândit să-i întrebăm mai multe pe Kai şi pe Hob despre cum a dispărut Zefir, când s-a întâmplat şi unde ar fi putut pleca! Măcar dacă ascultam cu atenţie şi cât ne-au zis ei atunci!

— Au mai zis ceva, mi-am amintit eu. Ceva care ne-ar putea fi de folos, ca punct de pornire. Ştim unde s-a născut: în Palatul de Vară din Arakesh. Kai a zis... cum a zis, Doamne?

M-am încruntat, încercând să prind cu gândul vorbele lui Kai, ce-mi dansau himeric într-un ungher al minţii. Şi, pe măsură ce le repetam, îmi reînviau în minte cu o limpezime uluitoare, ca şi cum Kai era alături şi mi le spunea.

— „Între aceste ziduri s-a născut o legendă care este povestită şi repovestită la gura focului, când uşile-s zăvorâte, vorbele coboară în şoapte, şi-n inimile oamenilor se trezesc iarăşi visele de demult."

De îndată ce le-am rostit, un fior straniu m-a străbătut din cap până-n picioare. Pentru o clipă, am zărit o rază de speranţă: exista o şansă de a-l găsi pe Zefir... iar atunci când o vom face, pruncul acela de altădată va fi bărbat în toată firea, îndeajuns de înţelept şi de puternic cât să-i poată reda Karazanului strălucirea de odinioară, alungând şi ameninţarea care plutea asupra lumii noastre.

Deschid dacă pot...

Ne-am trezit înainte de răsăritul soarelui, pătrunşi de umezeală şi zgribuliţi. Am mâncat în grabă şi am pornit spre marginea pădurii, unde ni s-a deschis priveliştea Arakeshului, întins la picioarele noastre, învăluit în lumina lăptoasă a zorilor. Porţile cetăţii erau închise, iar drumul pietruit care ducea într-acolo părea pustiu. Am făcut un ocol, ţinându-ne la adăpostul copacilor, până am ajuns la hăţişul de lăstari şi mărăcini care masca intrarea secretă a lui Kai. În timp ce ne târam prin tunel, pe sub zidurile cetăţii, am auzit dangătul îndepărtat al gongului ce anunţa deschiderea porţilor. Cu un fior, mi-am adus aminte când îl auzisem ultima oară: în căderea liberă dintre două lumi... Am alungat grăbit amintirea asta şi m-am târât mai departe.

Ceilalţi au ieşit, unul câte unul, din căpiţa de fân; mai mult ne ghiceam prezenţa, din cauza întunericului. Grajdul era bine închis şi singura lumină venea de la ferestruica îngustă, aflată sus, în zidul de piatră; tot ea era şi singura sursă de aer proaspăt. După o noapte în care dobitoacele stătuseră aici, puţea de mă usturau ochii şi simţeam că mă sufoc.

Oricât ne-am străduit noi să nu facem zgomot, n-am reuşit să păcălim urechile ca de iepure ale măgăruşilor, care îşi aşteptau masa de dimineaţă. Sosirea noastră a fost salutată de un cor de puternice fornăieli şi râgâieli, iar pârţurile explodau printre noi ca nişte artificii. Dinspre Rich am auzit un icnet şi după aceea vocea lui, înfundată de pelerina cu care îşi acoperise nasul şi gura:

— Sper că nu-i încuiată uşa, că eu nu mai rezist!

Norocul a fost de partea noastră, căci uşa mare s-a deschis imediat ce am împins-o. M-am uitat mai întâi dacă e vreo mişcare: curtea hanului era pustie, deşi în vreo două ferestruici din spatele casei se vedea lumina galben-aurie a unor lămpi.

— Sunt sigur că acum îşi pregătesc micul dejun, şopti Jamie, cu invidie. Ouă cu şuncă — oh, ce n-aş da...

— Ssst! Hai s-o ştergem cât e cale liberă!

Cu inima-n gât, am luat-o primul spre poarta cu arcadă, care dădea în stradă; am tras zăvorul şi am deschis-o un pic. Am îngheţat toţi cinci când a scârţâit, dar ne-am strecurat repejor afară. Am închis-o binişor şi apoi m-am dus după ceilalţi, opriţi la colţul

unei alei cufundate în întuneric. Ne-am şters unii altora noroiul de pe faţă şi ne-am scos paiele din păr.

— Ei, spuse Rich zâmbind, nu s-ar putea spune că suntem curaţi, dar cred că trebuie să ne împăcăm cu situaţia. Hai să mergem!

— Mergem, dar încotro? întrebă Jamie, nefericit. Data trecută, ne-a arătat Kai drumul — iar eu mi-am văzut de pâinica mea caldă şi am mers pur şi simplu după el.

Ce-i drept, niciunuia dintre noi nu-i trecuse vreo clipă prin minte că vom avea nevoie să ne mai întoarcem pe aici. Uitându-mă în stânga şi în dreapta, am încercat să-mi dau seama unde ne aflam. Peste drum, se vedea firma cu roşu şi auriu a hanului Drojdia Berarului, în spatele căruia se înălţa zidul maroniu-gălbui al cetăţii. Acolo trebuia să fie nordul...

După ce-am săpat prin memorie şi am pus cap la cap cele câteva fragmente de amintire pe care le-am găsit, m-am lăsat pe vine şi, cu un pai cules din părul lui Gen, am desenat un soi de hartă.

— Prima oară când am venit, am intrat pe poarta principală, cea de la est. Acolo, drumul se împărţea în trei, ca dinţii unei furci, mai ştiţi? Noi am luat-o pe cel din stânga — cel sudic, cred — şi am ieşit în poiana satului, unde l-am văzut prima oară pe Kai.

— Fac pariu că drumul din mijloc ne-ar fi dus direct la templu, zise Jamie.

— Da, interveni şi Rich, iar cel din dreapta ne-ar fi dus prin partea mai veche a oraşului, unde e hanul lui Kai...

— Şi care trece prin faţa Palatului de Vară! sări Gen încântată.

— Bun, atunci, ce mai aşteptăm? făcu Rich.

Am luat-o pe străduţa îngustă, cu glugile trase pe ochi. Au trecut vreo câţiva oameni pe lângă noi, însă mergeau grăbiţi la treburile lor, ţinându-şi privirile în pământ. Parcă mi s-a mai luat o piatră de pe inimă când mi-am dat seama că, în hainele noastre mohorâte şi murdare după drum, deveniserăm de neobservat printre oamenii locului. Ceilalţi îşi înnegriseră din nou feţele cu Tyrotemp, înainte să plecăm de la Quested Court, aşa că aveam un camuflaj bun.

Curând, străzile au devenit tot mai largi şi, în locul caselor mici şi pestriţe, au început să apară şi unele mai acătării, mari şi frumoase. Dar, în timp ce mergeam, am observat, din ce în ce mai des, ţigle sparte şi pereţi scorojiţi, buruieni crescute printre pietrele caldarâmului şi, ici-colo, nişte construcţii pe jumătate demolate şi colţuri de fundaţie care se iţeau din pământ ca nişte cioturi de măsele stricate.

Am ridicat privirea către norii grei, plumburii, ce se adunau deasupra noastră. Peste alte câteva clipe, a început să picure mărunţel.

Am mai cotit o dată şi ne-a răsărit în faţă zidul înalt, monolitic, al palatului. Data trecută, când veniserăm însoţiţi de Kai, nu ne stătea gândul decât la Hannah, la templu şi la poţiunile magice, aşa că nu-i dăduserăm prea mare atenţie. Acum, mergând în umbra lui impresionantă, gândurile îmi erau absorbite de ceea ce am putea găsi înăuntru... dacă o fi să găsim ceva.

Într-un târziu, am ajuns în faţa porţii, arcuite şi zăbrelite. Era adânc săpată în perete, lată cât să intre doi oameni odată şi înaltă de vreun stat de om. Deasupra arcadei, zidul se înălţa încă o dată pe atât. Ne-am uitat printre zăbrele, în curte: era pustie, cu o fântână spartă în mijloc şi cu galerii acoperite de jur împrejur.

Mi-am reîndreptat atenţia asupra porţii şi mi-a pierit curajul. Ne aştepta o misiune grea. Poarta neagră era din fier forjat, cu o lucrătură solidă şi plină de înfloriturі, pe alocuri roase de rugină. Mi-am plimbat privirea de la balamalele zdravene, prinse în pereţii din stânga şi din dreapta, către lanţul gros petrecut de câteva ori în jurul modelului din mijlocul porţii şi care ţinea strâns cele două jumătăţi. După cum îl năpădiseră pânzele de păianjeni, se vedea că de lanţul acela nu se mai atinsese nimeni de ani buni. Însă, când m-am apropiat, am descoperit că nu era închis cu lacăt, cum crezusem eu, ci avea capetele lipite cu un fel de ceară roşie, iar în sigiliul imprimat deasupra am recunoscut coroana împletită a regelui Karazeel.

Alături de poartă, pe o plăcuţă cu acelaşi simbol, scria:

Intrarea interzisă. Sigiliul Casei Regale. Pedeapsă: moartea.

— Din păcate, asta e, spuse Jamie, încercând să pară dezamăgit.

— Asta e *ce*? replică Rich, zornăind lanţul şi începând să cureţe ceara cu unghia. Pariez că de

ceara asta scăpăm în doi timpi şi trei mişcări. Aşa de veche e, că se fărâmiţează îndată ce-o atingi! De bună seamă că nici ei nu şi-au închipuit că gogoloiul ăsta i-ar împiedica pe oameni să intre. Numai pentru că le-a zis Karazeel că-i fierbe de vii, n-au încercat.

— Bine, dar..., protestă Jamie, cu o voce tremurată.

Prea târziu. Sigiliul fragil şi uscat se risipi printre degetele lui Rich. Fărâmele de ceară roşie s-au împrăştiat la picioarele noastre, pe lespezile cenuşii. Iar cele două capete ale lanţului s-au desprins.

— Na, c-ai făcut-o!

— Aşa se pare, nu? rânji Rich. Măcar avem de luat o decizie mai puţin. Zău, Jamie, dacă stai să te gândeşti, ameninţarea asta oricum e apă de ploaie în privinţa noastră, îl linişti el. Dacă află Karazeel că ne-am întors în Karazan, oricum am feştelit-o, cu sau fără sigiliu.

A desfăcut lanţul şi, când i-a dat drumul pe jos, a zuruit aşa de tare că ne-am uitat speriaţi în toate părţile. Dar nu era nimeni, cel puţin deocamdată.

— Hai să intrăm până nu vine careva! şuieră Gen, cu ochii măriţi de spaimă.

Rich a apucat de cele două jumătăţi ale porţii şi a tras cu putere. Nu s-au clintit. Atunci s-a încruntat şi le-a împins. Nici aşa nu s-au mişcat. Vedeam, de sus până jos, fâşia îngustă de lumină dintre ele, semn că nu le mai ţinea nimic, şi totuşi...

— Credeţi c-ar putea fi... mă rog... vrăjite, cumva? şopti Gen, tocmai când mă întrebam şi eu

acelaşi lucru. Să nu uităm că suntem în Karazan. Poate că lanţul şi sigiliul spuneau, în stilul lui Karazeel, „Nu intraţi, că o păţiţi", dar porţile sunt de fapt *închise*... nu ştiu cum... poate cu un descântec, sau ceva de genul ăsta.

Am mai aruncat o privire în lungul străzii, să ne asigurăm că nu vine nimeni, după care ne-am dat un pas înapoi să studiem mai atent porţile de fier. Abia atunci, când le-am văzut pentru prima oară cu adevărat, am ştiut în adâncul inimii că Gen are dreptate. Ceea ce mi se păruse iniţial doar un model ornamentat, prindea acum un sens profund şi misterios. După oftatul lui Jamie, ca şi după tăcerea celorlalţi, mi-am dat seama că şi ei simţeau la fel.

— Ia uitaţi-vă sus, e gravat ceva în metal, spuse Kenta. Abia se vede din cauza ruginii, după atâta timp, dar cred că scrie „Deschid dacă pot..."

— A, bun, bravo, dar dacă pot *să ce*? mormăi Rich.

Fiindcă acum era vorba de o ghicitoare şi nu de vreun lanţ de desfăcut, ştiam că se simţea exact ca şi mine: prost şi fără rost.

— Poate că mesajul se continuă în altă parte, de exemplu în josul porţii, iar Karazeel l-a şters ca să nu mai intre nimeni, sugeră Jamie.

— Eu nu văd nicio urmă de scris, spuse Rich, holbându-se la fierul masiv şi plin de zgârieturi.

— Dar şi modelul ăsta cu înfloriturile e ciudat, nu? şopti Gen îngândurată. Aici, de exemplu, e ca o hieroglifă, cu ochelarii ăştia ciudaţi dinăuntrul

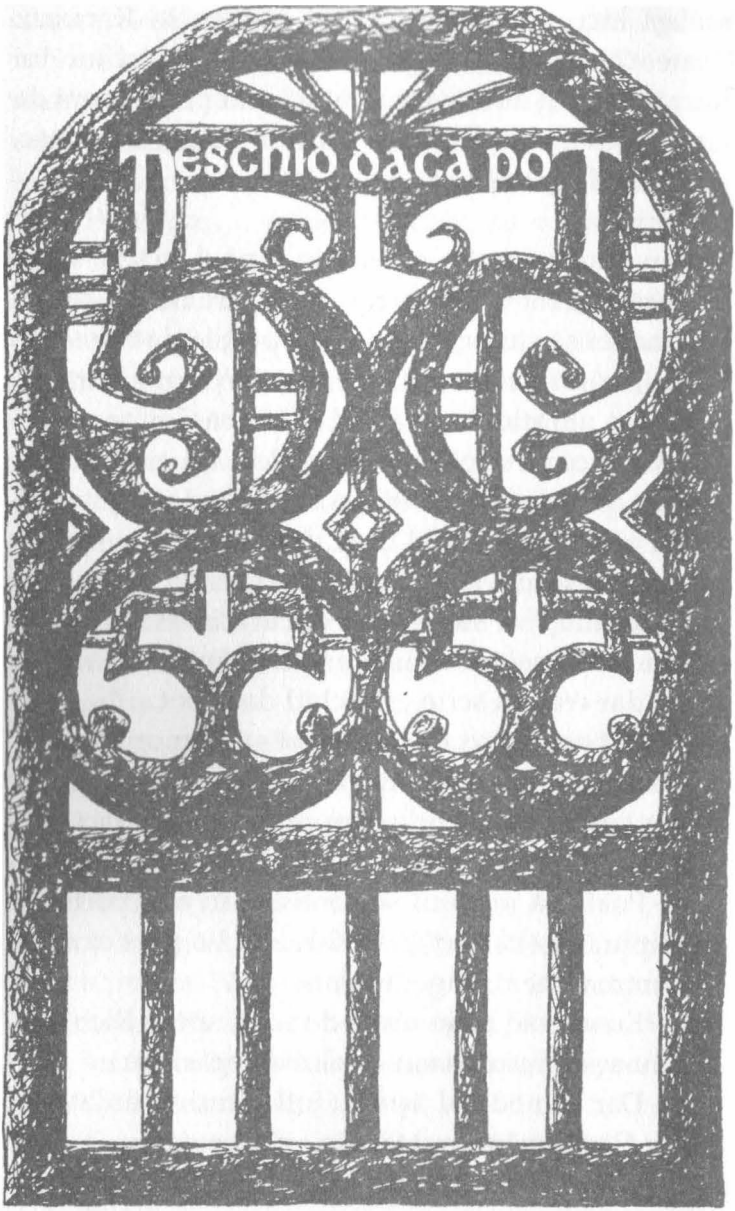
Deschid daca pot

cercurilor, şi-ntr-o parte, şi-n cealaltă. Credeţi că şi restul mesajului — partea care-ţi spune *ce să faci* ca să deschizi poarta — e încifrat cumva în modelul porţii?

— Păi, nu prea văd cum, bombăni Rich. Deşi ar fi o chestie tipică pentru Karazan.

— Ăia nu-s ochelari, zise Kenta. E cifra cinci de două ori, o dată cu faţa, o dată oglindită.

— Cum?

— Kenta are dreptate, spuse şi Jamie, arătându-ne desenul cu mâna lui durdulie. Uite, aici e un 5, vedeţi? Şi aici e tot un 5, pe dos.

— Cinci, repetă Gen încet.

Ne-am uitat unii la alţii, toţi într-un gând. „Cinci"... Deodată am simţit că suntem pe drumul cel bun.

— Credeţi că şi cercurile or fi tot cifre? întrebă Jamie. Adică nişte zerouri?

— Deschid dacă pot, murmură Gen, deschid dacă pot... să oglindesc un cinci? Să întorc un cinci?

Eu am tăcut în tot timpul ăsta, bucuros că n-am zis ce-mi trecuse mie prin minte. Bineînţeles că iar aş fi dat-o în bară, ca de obicei, cum păţeam şi la şcoală. În loc de un cinci şi un zero, eu văzusem nişte opturi, unul lângă altul, cu buclele încadrate parcă într-un pătrat... şi alte două opturi culcate, unul peste altul. „Zero pentru tine, Adam Equinox", mi-am zis eu, cu un zâmbet amar. „Unele lucruri nu se schimbă niciodată, nici măcar în Karazan." Ascultându-i pe ceilalţi, nu foarte atent, îmi plimbam degetele pe

împletitura rece de fier. Întâi un cerc în sens contrar acelor ceasornicului, apoi celălalt, de alături, în sensul acelor ceasornicului... Apoi, din nou un cerc şi un alt cerc, în forma unor opturi, şi mintea mea zbura...

Pe neaşteptate, Gen m-a apucat de mână, strângându-mă de mi-au trosnit oasele.

— Da, Adam! Te-ai prins! Nu sunt zerouri, sunt opturi! Numărul 8!

— Mda, ar putea fi şi nişte opturi, zise Kenta, fără convingere. Dar tot n-are nicio noimă.

— Ba are! Completează rima, bolborosi Gen, aproape legănându-se de supărare. „Deschid dacă pot să fac din cinci opt."

— Şi cum naiba să facem asta? mârâi Rich. Oi vrea acuma să ne facem, din cinci câţi suntem, opt? Să ne clonăm ca monştrii lui Karazeel sau cum? Sau poate vreţi să luăm trei nenorociţi de pe stradă şi să-i întrebăm dacă n-ar vrea să intre în joc, cu riscul să-i spânzure...

Văzând expresia de pe chipul lui Gen, s-a oprit, stânjenit.

— Ceilalţi trei ar putea fi Kai şi Hob... şi Bl... adică Weevil? mai întrebă Kenta cu jumătate de gură. Doar că...

— Doar că Hob nu vrea să mai audă de noi, Kai e în Shakesh, iar Blue-bum se dă huţa prin copaci cine ştie unde, încheie Rich. Iar noi trebuie să deschidem poarta acum, nu peste vreo şase luni.

Asta ne-a adus aminte cât de puţin timp aveam şi s-a lăsat tăcerea.

În minte mi-a apărut imaginea lui Hannah. Cum făcuse ochii mari când întrebase: „Şi chiar o să iasă monştri dintr-un calculator? Adică monştri adevăraţi?" Mi-am adus aminte şi de răspunsul pe care i-l dădusem eu: „Întotdeauna există o soluţie. Trebuie doar să o găseşti". Şi aşa era, aşa trebuia să fie. Eu asta credeam din toată inima, totuşi tare mă temeam ca nu cumva să greşesc...

— Ştim că trebuie să aibă vreo legătură cu cifra cinci, am spus rar, cu ochii pironiţi la poarta de fier. Să vedem unde mai apare cifra asta... Avem şi cinci bare.

M-am înroşit, dar mi-am făcut curaj şi am continuat:

— Sunt în partea de jos a porţii...

— Exact! sări Jamie. Sunt cinci bare! Şi tot ce trebuie să facem e să transformăm cinci bare în opt....

S-a lăsat o tăcere grea.

— Sau poate că suntem pe o pistă falsă, zise Gen, într-un sfârşit. O mai fi vreo poartă pe undeva...

— La o adică, putem încerca s-o sărim...

Dar în timp ce zicea asta, Rich a ridicat privirea şi ne-am lămurit toţi că varianta lui pică. Zidul era prea înalt.

— Să schimbi cinciu-n opt..., bolborosea Jamie ca un câine căruia-i dăduseşi un os.

— Jamie, fii serios! îi tăie vorba Rich. N-ai cum să transformi cinci bare în opt. E imposibil. Am greşit noi undeva.

Dar Jamie nu i-a dat atenţie, ci stătea cu braţele încrucişate şi se uita fix la barele de fier, de parcă ar fi putut să le modeleze din priviri.

— Sunt cifre romane! izbucni el pe neaşteptate.

— S-a ţicnit, spuse Rich, clătinând din cap. Bietul Jamie... s-a încordat de i-au sărit arcurile, îl bântuie matematica!

— Să ştii că ai dreptate, matematica m-a inspirat! zise Jamie, cu ochii strălucind de bucurie. Păi cum se scrie opt cu cifre romane? ne întrebă el, uitându-se pe rând la fiecare.

Nu ştiu ce aştepta. Dar era clar că şi eu, şi Rich aşteptam răspunsul de la Jamie, că de la noi n-avea să vină.

Kenta a făcut o încercare, dar cam nesigură pe ea:

— Păi, cinci e ca un V mare... deci opt e V... III?

Patru rânduri de ochi s-au întors de la chipul triumfător al lui Jamie la poarta din faţa noastră. Apoi, Jamie a îngenuncheat lângă poartă şi a apucat strâns cele două bare din stânga. După un scurt hârjâit, capetele de jos s-au apropiat uşor. Când s-au atins, s-a auzit vag un declic metalic şi porţile au intrat în pereţi... dispărând ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Palatul de Vară

— Uite c-am intrat! zise Rich, frecându-şi mâinile, satisfăcut. Hai şi voi, ce mai aşteptaţi?

— Sper că o să se închidă în urma noastră după ce intrăm, spuse Gen cam temătoare. Că altfel...

— ... prima persoană care trece pe aici o să ştie că e cineva înăuntru şi atunci ce ne facem? continuă Kenta, de-a dreptul speriată.

— Văzând şi făcând. Hai odată!

Ne-am năpustit în curte şi după câţiva paşi ne-am întors, uitându-ne plini de speranţă la golul din zid, unde fusese înainte poarta.

— Probabil că se închide ea cumva..., spuse Jamie.

— Da, dar n-avem timp de alte cimilituri acum! Şi dacă o trece careva... să sperăm că o să-şi închipuie

că au venit soldaţii lui Karazeel pentru o curăţenie de primăvară sau mai ştiu eu ce. Hai, intrăm, dăm o tură, vedem ce găsim şi o tulim!

N-am mai stat pe gânduri şi, la prima arcadă care ne-a ieşit în cale, am intrat în palatul mohorât. Se simţea un aer jilav, stătut, care împreună cu lumina săracă şi umbrele ghemuite prin colţuri mărturisea că pe aici nu mai călcase de multă vreme picior de om. Mă uitam la coloanele maiestuoase căzute în ruină, la zidăria năruită, la dalele crăpate. Fantoma trecutului se juca pe lângă mine, mângâindu-mă cu degete invizibile.

— Avea dreptate Kai, totul e distrus în palatul ăsta, şopti Jamie. Şi dacă au rămas, la început, indicii utile, între timp fie au fost luate, fie au fost distruse pur şi simplu.

— Oricum, tot trebuie să aruncăm o privire. Poate ar fi mai bine să ne despărţim şi să mergem în recunoaştere, fiecare într-o parte, sugeră Kenta. Altfel, la cât e de mare, ne-ar lua ore în şir să căutăm peste tot.

— Plus că nici nu ştim exact ce căutăm, spuse Gen. Dar dacă se pierde vreunul dintre noi? Cred că ar fi mai bine să nu ne despărţim.

— Eu zic să ne împărţim în echipe de câte doi, interveni şi Jamie. Gen, poţi să vii cu mine, dacă vrei. Am un simţ al orientării foarte bun, ca să nu mai zic că am făcut şi cursuri, la cercetaşi.

— Kenta, eu merg cu tine, se oferi Rich. Deşi asta ar însemna să-l lăsăm singur pe Adam...

— Eu mă descurc, am răspuns imediat.

Ciudat, dar adevărul era că îmi surâdea gândul de a umbla în voie prin palatul părăsit.

Fiecare dintre noi avea în rucsac câte un ceas subacvatic digital. Le-am potrivit şi am stabilit să ne întâlnim la poartă într-o oră.

Toţi s-au îndepărtat cu paşi hotărâţi, uitându-se prin colţurile mai întunecate, scoţând uneori strigăte de uimire şi chemându-i şi pe ceilalţi să le arate ba una, ba alta. Trecuse ceva vreme de când plecaseră, dar ecourile vocilor încă răzbăteau până la mine. Eu am rămas pe loc şi am aşteptat să se aştearnă iarăşi liniştea. Într-un târziu, am luat-o şi eu, fără grabă, într-o altă direcţie, afundându-mă în labirintul sălilor, cu paşi domoli şi muţi.

Kai ne povestise că Palatul de Vară fusese cândva o minunăţie, răsunând de cântece şi de voie bună. Acum nu mai rămăsese decât o scoică goală. Am ajuns într-o încăpere mare, dreptunghiulară; poate aici o fi fost odată sala tronului. Tavanul înalt şi ferestrele cu arcade îmi evocau o biserică sau o catedrală. Sus de tot, am zărit bucăţi din vitraliile care împodobiseră cândva una dintre ferestre şi un cuib de păsări, înghesuit într-un colţ de pervaz.

Am ieşit apoi într-un loc, unde trebuie să fi fost o grădină; doar scheletele copacilor de odinioară rămăseseră adunate în jurul fântânilor arteziene zdrobite, iar printre lespezile plesnite crescuseră iarba şi bălăriile, înalte şi dese. În colţul celălalt al grădinii, se vedea un bazin adânc, iar pe marginile fisurate, din loc în loc, încă mai strălucea mozaicul

de safire, turcoaze şi smaralde. Printre firele ierbii am prins cu coada ochiului sclipirea unui ciob colorat: era o plăcuţă de mozaic, de forma unei lacrimi; am luat-o imediat şi am strecurat-o în buzunar.

Cândva, razele de soare se jucau aici în undele apei; acum, bazinul era aproape gol, în afară de o pată stingheră de mâzgă verzuie. Oare prinţul Zefir s-o fi scăldat aici când era copil? Oare aici făcuse el primii paşi, pe covoraşul de iarbă moale, gângurind şi râzând, îngânat de susurul fântânilor? În faţa ruinelor golaşe şi mâhnite ale Palatului de Vară, era greu să-ţi imaginezi cum fusese odinioară.

Lângă bazin se înălţa o clădire cu multe turnuri. Se afla ceva mai departe de palatul propriu-zis, ca şi cum ar fi fost o locuinţă privată. Am păşit înăuntru şi am aruncat o privire împrejur. În stânga şi în dreapta erau nişte intrări, iar în faţă, treptele de piatră ale unei scări ce se arcuia, încât de jos nu-i zăream capătul. Am început să urc, curios să văd unde duce. Treptele erau tocite şi alunecoase, luminate de ferestruicile înguste, scobite în perete ca nişte firide. Sus, urcând ultimele trepte, am văzut o urnă de porţelan spartă, iar soclul ei, căzut într-o parte, semăna cu un beţiv care se sprijinea de perete. Alături, stătea boţit un covor ce fusese probabil gros, de culoarea vinului roşu, dar pe care timpul îl prefăcuse într-o ţesătură informă, cărămizie.

M-am îndreptat, fără zgomot, spre uşile duble dintr-un lemn de culoarea mierii şi am trecut într-o altă încăpere, mai mare. M-au întâmpinat ferestrele

mari şi luminoase, dincolo de care se zărea marea. Asta însemna că sala era mai sus decât zidurile cetăţii Arakeshului. Pe un pervaz am văzut o pasăre micuţă, maronie, care a ciripit de câteva ori, şi-a întins aripile şi dusă a fost. Soarele destrămase ceaţa dimineţii şi razele lui năvăleau îndrăzneţ în toată încăperea, alunecând pe lambriurile aurii şi încălzind tapiţeria de mătase, la origini stacojie, de pe peretele opus.

Deodată, mi-am dat seama unde mă aflu. *Roşul era culoarea regală*... Ajunsesem în camerele regelui Zane şi ale reginei Zaronel. În clipa aceea, m-am simţit un intrus.

Mă aflam într-un dormitor, unde, spre deosebire de restul palatului, mai rămăsese câte ceva din mobilierul original. Însă tapiţeriile bogate de odinioară zăceau sfâşiate, cu marginile zdrenţuite înfiorate de adierea venită dinspre fereastră. Garderoba rămăsese goală, iar una dintre uşi atârna nefiresc, prinsă doar într-o balama. Pe baldachinul stacojiu al patului era brodată o coroană împletită, lucrată din aur şi argint, iar stâlpii mai păstrau crestăturile ca nişte răni ale unor lame nemiloase. Nişte haine fine, probabil pijamale, zăceau mototolite într-un colţ, lângă un cufăr imens, sculptat, care fusese întors cu susul în jos şi spart, prefăcut aproape în surcele. Orice o fi fost cândva păstrat în el, acum nu mai rămăsese nici urmă.

Şi acum, după atâţia ani, mai plutea în aer acea sete de distrugere şi furie dezlănţuită. O simţeam ca

pe un urlet care tot mai vibrează după ce sunetul s-a stins. Am închis ochii, încercând să intru în rezonanţă cu ecourile trecutului...

Karazeel poruncise să se distrugă absolut totul — „înnebunit de durere când a aflat de moartea fratelui său". Cel puţin, aşa ne povestise prietenul nostru, Kai. Dar cu ochii minţii revedeam cum strâmbase din gură când spusese aceste cuvinte şi-mi aminteam amărăciunea şi ironia din tonul lui. Abia acum înţelegeam că vorbele acelea erau o bătaie de joc, o sfidare a adevărului — a acelui adevăr cumplit, care mi-a străpuns deodată inima ca o suliţă.

Karazeel căutase ceva aici.

Dar ce anume? Şi l-o fi găsit până la urmă... sau rămăsese aici, ascuns printre ruine?

Camera regelui

Am înaintat cu sfială spre mijlocul camerei. Într-o parte, o arcadă dădea într-un vestibul mic, unde pe o poliţă de marmură se vedeau cioburile unui ulcior şi ale unui bol pereche. La geam, era răsturnată o masă de lemn cu intarsii, cu sertarele aruncate pe jos. Nu se mai putea ghici ce fusese vreodată în acele sertare.

În capătul celălalt al camerei, am zărit strălucind ceva metalic. M-am repezit într-acolo şi am cules de jos doi bani de aur, grei. Pe o faţă aveau gravat capul unui rege, pe cealaltă, un şarpe încolăcit. De bună seamă, acela era chipul regelui Zane. Un profil impasibil, dârz şi maiestuos. Nişte trăsături ferme, cu fruntea înaltă şi netedă. Privea semeţ către viitor... un viitor pe care nu avea să-l mai apuce.

Am băgat repede cele două monede în buzunar şi am pornit mai departe. Trecând pe lângă pat, m-am oprit o clipă, să mă uit la tapiţeria din spatele lui. Tija de bronz pe care fusese întinsă era smulsă din panourile de lemn şi atârna, îndoită, gata să cadă, cu ţesătura adunată la bază. Era decolorată de soare şi mucegăită la un colţ, unde bătuse ploaia dinspre mare. Însă, chiar şi aşa, tot mai puteam distinge o scenă de vânătoare: un fel de porc mistreţ urmărit de mai mulţi oameni călare.

Deci, cândva, existaseră cai şi aici...

Am netezit-o puţin şi am cercetat-o mai atent... Dar rama în care se mai ţinea a cedat şi tot materialul ăla greu, mirosind a mucegai, s-a prăvălit peste mine. Din instinct l-am strâns în braţe, dar vergeaua a alunecat din tivul de pe margine şi a căzut pe jos, cu un zăngănit asurzitor. Am dat drumul uşurel şi grămezii de material; apoi, m-am ridicat şi m-am uitat la perete, în locul unde fusese fixată, întrebându-mă cum să o pun la loc. De fapt, nu prea mai conta dacă o lăsam aşa...

Şi, atunci, am observat ceva ciudat.

La capul patului, peretele era de lemn: un panou dreptunghiular mare, cu marginile şlefuite, ca la ramele de tablouri scumpe. Dar nu orice fel de lemn, ci unul extrem de frumos: bogat şi perfect, la care, pe suprafaţa minunat de fină, textura naturală amintea de undele făcute de o adiere de vânt pe oglinda unui lac. Probabil că şi lemnul mai pălise cu trecerea anilor, căci în locul unde fusese fixată tapiţeria avea

o culoare mai închisă... Iar într-un colţ am descoperit cercul unui nod de lemn. În mod normal, nu i-aş fi acordat atenţie. Însă, aici, în încăperea asta — camera regelui însuşi — şi pe un lemn şlefuit fără cusur...

M-am apropiat de nod, încruntat; mi-am plimbat degetul pe contur.

Era chiar la nivelul ochilor, perfect rotund. În mijloc se vedea lemnul mai întunecat decât în rest, iar de jur împrejur avea un şănţuleţ adânc. Părea un buton mascat în panoul de lemn.

Inima a început să-mi bată mai repede. Am pus arătătorul chiar în mijlocul cercului şi am apăsat. Nimic. Totuşi, în Karazan aşa ceva nu putea fi întâmplător, iar instinctul îmi spunea că nu mă înşel: trebuia să însemne ceva. Poate se răsucea numai partea din mijloc, cine ştie? Am încercat să apuc de nod, dar şănţuleţul dintre el şi lemnul panoului era prea îngust ca să pot să-l prind. Am pus degetul mare în mijloc şi am apăsat cu putere în timp ce-l răsuceam într-o parte, dar nu s-a mişcat decât degetul meu pe suprafaţa netedă. Ca să-l rotesc aveam nevoie de o cheie tubulară sau de ceva cilindric care să se potrivească peste nod...

M-am scotocit prin buzunare, bombănind... şi-am dat de monedele de aur. „Poate, cine ştie, poate..." Când am pus banul în dreptul cercului am văzut că era prea mare. Plus că era plat şi mi-ar fi trebuit ceva cu marginile ieşite mai mult în afară. Căutam rapid în minte. Oare ce altceva s-ar potrivi? Dopul care se înşuruba la bidonul de apă!

M-am lăsat pe vine, am scormonit prin rucsac şi am scos bidonul de la Q. La prima privire, mi s-a părut că aş fi avut ceva şanse. L-am deşurubat şi l-am aşezat cu grijă deasupra nodului. Marginea dopului s-a prins pentru o fracţiune de secundă în şănţuleţ, cât să simt cum mi se aprinde în suflet scânteia speranţei... dar a alunecat imediat. Îmi trebuia ceva o idee mai mic.

Eram sigur că sunt pe drumul cel bun. M-am uitat prin cameră, sperând să descopăr ceva, orice, care să se potrivească. Şi, ca de fiecare dată când mă frământam să găsesc o soluţie, mâna mi s-a îndreptat inconştient spre inelul ascuns sub cămaşă, mângâindu-l încet pe contur... Cu toate acestea, s-au scurs câteva clipe bune până am conştientizat mişcarea. Inelul! Aşa de tare mă obişnuisem să-l am cu mine, că şi uitasem de el... era ca o parte a corpului meu, ca mâinile şi picioarele. Dar uite că avea chiar forma şi mărimea care-mi trebuiau...

Am bâjbâit la ceafă după nodul şiretului şi l-am răsucit în faţă, ca să-l pot dezlega. Mi s-a părut o veşnicie până am reuşit, căci nodul se strânsese zdravăn şi mie îmi tremurau mâinile de nerăbdare. În cele din urmă, l-am dezlegat şi am scos inelul. Preţ de o clipă, l-am ţinut în palmă, contemplându-i strălucirea argintie în lumina difuză a camerei. După vechiul meu obicei, mi-am plimbat degetele pe conturul atât de bine ştiut, neted pe dinăuntru, gros şi cu un model gravat adânc pe dinafară; ca prin vis, mi l-am trecut pe deget. Înainte, descopeream de fiecare

dată că mi-e mare, mult prea mare, dar acum îmi venea aproape perfect.

L-am scos de pe deget şi l-am ridicat în dreptul peretelui. Pentru o secundă, mi s-a părut că e prea mare ca să încapă în şănţuleţul din jurul nodului. Atunci am încercat, înclinându-l uşor, ca să îi nimeresc unghiul... şi s-a potrivit întocmai, de parcă pentru asta fusese făcut, iar porţiunea rămasă afară îmi permitea să îl apuc numai bine cu două degete şi să-l răsucesc. L-am învârtit întâi în sensul acelor de ceasornic. Nimic. Apoi şi în sens invers... iar inelul s-a rotit uşor, ca o cheie în broască, şi am simţit cum panoul de lemn se mişcă sub mâna mea.

În clipa aceea, am auzit un foşnet dinspre scară.

Nicăieri vreo ascunzătoare

Inelul mi-a căzut în palmă în timp ce mă întorceam cu faţa spre uşă, uitându-mă disperat după vreun loc unde să mă pot ascunde.

Au văzut poarta deschisă... când ne căutau prin castel, au auzit tija de aramă căzând pe dale şi acum veneau drept încoace, spre camera din turn. Eram prins în capcană.

Am ascuns şiretul şi inelul în buzunar şi, din trei paşi, am ajuns în vestibulul mic — să fi avut cel mult un metru pătrat —, m-am lipit de perete în colţ, chiar după arcadă, rugându-mă fierbinte să nu fiu observat în spatele arhitravei înguste. Dacă se opreau în prag, aveam o şansă să scap... dar dacă intrau, sigur mă vedeau.

Cu simţurile ascuţite de adrenalina care-mi alerga prin tot corpul, pe de o parte auzeam paşii lor, pe de alta inima bătându-mi în gol: mai multe perechi de picioare urcau pe furiş treptele care conduceau spre camera regelui.

Mai mult am ghicit decât am auzit scârţâitul stins al uşii, urmat de gâfâitul celor ce-şi căutau vânatul. Apoi, cineva a pufnit iute, de două ori, ca şi cum ar fi adulmecat... după care a inspirat o dată, adânc şi umed, de mi-a îngheţat sângele în vine. *Cei-fără-chip n-aveau nevoie de ochi ca să mă găsească, oricât de bine m-aş fi ascuns...*

Un murmur a destrămat tăcerea. Era o voce cunoscută, la auzul căreia am simţit imediat o imensă uşurare, de mi s-au înmuiat genunchii.

— Jamie, vrei un şerveţel?

— Scuze, bâigui el, e din cauza prafului...

Şi-a suflat nasul — dar nu cu zgomotul de trombon înfuriat, cum făcea Jamie de obicei, ci mai domol şi înăbuşit — urmat imediat de reacţia furioasă a lui Rich:

— Şşşş!

Apoi am auzit-o şi pe Gen, spunând încetişor şi miorlăit, parcă gata să plângă:

— Nu-i aici! Şi puteam să jur că am auzit ceva... Acum ce ne facem?

Cu un zâmbet nătâng, am ieşit din ascunzătoarea mea.

— Salutare, am început eu în şoaptă, fără să-mi dau seama de ce. Am crezut că...

Dar un strănut răsunător m-a întrerupt. Genul de strănut care te ia prin surprindere şi-ţi zboară căciula din cap, culcând la pământ tot ce-i iese în cale şi zdrenţuindu-le timpanul celor care se întâmplă să fie pe aproape. Păi, dacă ar fi strănutat careva aşa la noi la şcoală, sigur ar fi dispărut toată clasa sub bănci — hohotind vreo cinci minute până ar fi reuşit să-şi recapete suflul şi să arboreze, cât de cât, nişte mutre mai serioase.

Însă acum nimeni n-a râs. Jamie şi-a dus repede mâinile la gură, de parcă ar fi vrut să-şi îndese strănutul la loc. Gen s-a făcut albă ca varul. Iar de afară s-au auzit nişte strigăte răguşite, însoţite de şuierul săbiilor scoase din teacă şi de bocănitul unor ghete grele, care se apropiau în fugă.

— Noi i-am văzut venind... pe soldaţi, vreau să spun. Iar unul dintre *ei*..., şopti Gen cu faţa schimonosită de groază. Am încercat să te găsim.

Deja era o chestiune de secunde. Nu mai aveam timp să ne gândim ce să facem, nu mai aveam timp decât să facem ceva. Dar repede. Nu apucasem să mă întreb ce-ar trebui să însemne faptul că panoul de lemn se mişcase... însă acum ştiam că era singura noastră speranţă.

— Hai, am şoptit, pe aici!

Nici n-am atins bine suprafaţa lucioasă a lemnului şi, fără nici cel mai mic zgomot, de parcă ar fi avut balamalele proaspăt unse, o bucată de perete cât o uşă micuţă s-a deschis — dincolo de ea era beznă. Prietenii mei n-au mai avut nevoie de invitaţie, s-au

strecurat înăuntru în mare grabă. Am intrat şi eu după ei, trăgând încet uşiţa în urma noastră. Când era cât pe ce să se închidă şi nu mai răzbătea decât o sfoară de lumină, am şovăit, brusc copleşit de valul aducerii-aminte a unui vis de demult... Şi dacă nu mai puteam să o deschidem după aceea?

În clipa aceea am simţit în cameră prezenţa de gheaţă a Celor-fără-chip. Nu mai era un vis, ci însăşi realitatea. Am împins uşa până s-a închis de tot şi ne-am strâns unii lângă alţii în întuneric, aşteptând, cu sufletul la gură.

Sunetele de dincolo de uşă abia se auzeau, înăbuşite şi neclare. Dar simţeam vibraţiile paşilor grei, mai prindeam frânturi de cuvinte printre scârţâiturile, scrâşnetele şi bufniturile mobilei mutate din loc sau dărâmate pe jos. Nu mai încăpea nicio îndoială, ştiau că suntem aici.

Iar noi stăteam îngrămădiţi în vizuina noastră şi nici să respirăm nu mai cutezam. *Dă, Doamne, să n-o vadă*... m-am rugat în gând, amorţit de frică.

Am simţit cum se prelinge un val de aer rece pe sub uşă. Cu ochii minţii, am văzut gluga cenuşie şi am simţit în nări duhoarea de putreziciune. În spatele meu, cineva a suspinat încetişor. Fără să mă întorc, am întins braţul şi am prins-o de mână pe Gen, strângând-o puţin în chip de avertisment. De dincolo de panoul de lemn, a ajuns până la noi râcâitul unor gheare cercetătoare.

Atunci, vocea aspră şi poruncitoare a unui bărbat a răsunat clar, de parcă era chiar lângă mine:

— În spatele peretelui! E vreo cameră secretă? Uite şi încuietoarea... dar de ce nu s-a ştiut de asta până acum? Puneţi mâna pe nişte topoare! Hai odată! Tu, dă-mi sabia ta!

Peste o secundă, lovitura ca de baros a zdruncinat lemnul chiar lângă capul meu, dar cu atâta forţă, că instinctiv m-am dat în spate şi mi-am acoperit faţa cu mâinile. Însă uşa era zdravănă şi grea. Sabia nu reuşi să răzbată până la noi, cel puţin deocamdată.

Am bâjbâit prin întuneric după ceilalţi, mânându-i binişor din spate, cât mai departe de uşă. Trăgându-i după mine, am continuat să mă dau încet înapoi... mai înapoi... şi mai înapoi, în inima beznei, aşteptându-mă ca, din clipă în clipă, să ajung la un perete. Şi totuşi, cu fiecare pas şovăitor pe care-l făceam, am înţeles ce se întâmpla. *Nu eram într-o cameră, ci pe un culoar...*

Rich mi-a şoptit la ureche:

— Adam, tu mergi înainte. Am eu grijă să nu rămână nimeni în urmă. Grăbeşte-te!

Şi, atât de repede cât îndrăzneam eu să mă avânt prin locul acela întunecat şi straniu, am înaintat prin tunel, pipăind cu braţele întinse în lungul pereţilor reci de piatră. Un pas... doi... trei... apoi, deodată, la stânga, peretele a dispărut de sub palma mea. M-am oprit, dezorientat. Oare cotea tunelul? Sau...

În spatele nostru, ritmul loviturilor se schimbase. Acum se auzeau mai tare: săreau aşchiile de sub topoarele mari, care parcă trimiteau unde de şoc prin tunel, după noi.

Abia de i-am auzit şoapta tremurată a lui Jamie:

— Adam? Să-mi scot lanterna?

Şi imediat a venit răspunsul lui Gen, la un pas de panică:

— Nu! Dacă or să vadă lumina?!

Am pipăit grăbit peretele ca un orb, încercând să-mi imaginez cum arăta. Nu, nu era vreo cotitură, nici vreun alt tunel, ci o nişă... cam cât braţul meu de adâncă. Avea arcadă şi în partea de jos era dreaptă, ca un pervaz...

— Hai, Adam, grăbeşte-te!

Strigătul a fost înghiţit de o bubuitură înfiorătoare.

— Stai puţin...

Am simţit cu buricele degetelor că era ceva acolo, în firidă... nişte *lucruri*...

Un obiect plat şi dens... l-am luat şi l-am mirosit; avea un parfum straniu, oarecum cunoscut. Şi mai era ceva, un cilindru rece, dintr-un material foarte neted... Le-am strecurat grăbit pe amândouă în buzunar şi apoi mi-am plimbat degetele peste partea de jos a nişei... Am dat peste ceva fin şi uşor ca o pânză de păianjen. Am strâns pumnul şi am simţit — sau mi s-a părut că simt — cum prind între degete ceva... pe care l-am ascuns în fundul buzunarului, lângă celelalte.

— *Hai odată!*

Şi-avea dreptate Rich, nu mai aveam timp de pierdut. Am luat-o la fugă, târşâind picioarele prin beznă, până când, brusc, mi-a dispărut pământul de sub picioare şi m-am prăbuşit în gol, rostogolindu-mă

ameţitor, în vreme ce pereţii nevăzuţi îmi juleau coatele şi genunchii, iar treptele de piatră mă loveau în şale ca nişte bocanci cu talpă ghintuită. Într-un târziu, am aterizat, trosnindu-mi capul de o lespede; am încremenit aşa, grămadă, urmărind năucit galaxia de steluţe albastre care se roteau înaintea ochilor mei, prin întuneric.

De undeva, de sus, printre loviturile ritmice de topor, o şoaptă firavă şi-a croit drum până la mine:

— *Adam... Adam... ai păţit ceva?*

Am dat să mă mişc, neştiind care-i susul şi care-i josul, aproape incapabil să-mi simt mâinile şi picioarele. În cădere, mă strânsesem ghem, din instinct, cu mâinile pe deasupra capului, aşa încât doar spatele meu încasase greul impactului cu treptele. Din câte puteam să-mi dau seama, nu-mi rupsesem nicio coastă.

— Nu... n-am nimic... cred, am răspuns eu cu o voce răguşită.

M-am sprijinit de perete şi m-am ridicat încet. Am verificat numaidecât dacă nu-mi căzuse ceva din buzunare. Inelul era la locul lui, la fel şi obiectul dreptunghiular şi cilindrul, rămase întregi, ca prin minune.

— Aveţi grijă, i-am avertizat pe ceilalţi, e o scară abruptă!

M-am întors şi am încercat din nou să-mi dau seama cum arăta locul în care mă aflam. În spate era scara, iar în stânga şi în dreapta aveam din nou ziduri de piatră. Am înaintat, dar cu mai multă grijă

de data asta, pipăind zidul cu băgare de seamă... dar, degeaba, mâinile mele nu întâlneau decât zidul de piatră. Nu era cu putinţă! Adică, scara nu ducea nicăieri? Am orbecăit în stânga şi în dreapta, căutând, cu degetele pe care mi le simţeam brusc lipicioase de năduşeală, o ieşire, o crăpătură, un locşor prin care să reuşim să ne strecurăm cumva...

Nimic. Eram prinşi ca şoarecii în cursă.

Ceva sau nimic

Am auzit, în urma noastră, uşa despicându-se sub o ultimă lovitură de topor şi strigătul de triumf al glasurilor groase. Pe culoarul nostru s-a răspândit o foarte slabă lumină cenuşie şi, odată cu ea, şi suflul fetid.

Reuşiseră să străpungă lemnul.

— E o fundătură, am spus eu sec, întorcându-mă către ceilalţi. Drumul se opreşte aici. Nu putem merge mai departe.

Dar vocea îndârjită a Kentei s-a înălţat hotărâtă din întuneric:

— *Ba nu!* Dacă există o intrare, atunci trebuie să existe şi o ieşire! Nu se poate să ne dăm bătuţi! Şi n-o să ne dăm bătuţi!

Există o intrare... deodată, mintea mea, care până în clipa aceea parcă se învârtise în jurul cozii, se opri din goana-i nebunească şi gândirea logică preluă comanda. Kenta avea dreptate, cu siguranţă. Puteam să ieşim... în acelaşi mod în care intraserăm.

Dar nu aveam timp de explicaţii. Urletele creşteau şi bufniturile se înteţeau. Aproape că vedeam în faţa ochilor gaura care se căsca în uşă cu fiecare lovitură.

Mi-am impus să rămân stăpân pe mine. M-am întors din nou cu faţa la perete şi, cu ochii închişi, concentrat, m-am apucat să cercetez suprafaţa neregulată a zidului, ca un orb care citeşte în Braille. *Trebuie să fie la înălţimea ochilor, la fel ca mai devreme...* şi atunci l-am simţit. Degetul meu a descoperit conturul delicat, atingându-l uşor, ca un fulg: era un cerc mic, săpat în piatră. Cu mâini tremurânde, am scotocit prin buzunare după inel.

Nici prima, nici a doua oară inelul nu a vrut să se fixeze în scobitura circulară. Dar a treia oară am reuşit. L-am învârtit şi am simţit cum descuie. Am pus inelul la loc, în buzunar, şi am început să împing din răsputeri cu umărul în zid, simţind cum îmi alunecă tălpile pe pardoseala netedă. În cele din urmă, scrâşnind, zidul a cedat şi o masivă porţiune din el, cam până la nivelul umărului meu, s-a urnit din loc. Venind repede lângă mine, Rich se propti în zid cu toată greutatea, icnind... Încă o sforţare şi lumina strălucitoare mi-a explodat în faţă, când uşa masivă s-a deschis, încet şi greoi, ca uşa de fier a unui seif.

Prin deschizătura îngustă s-au strecurat mai întâi Gen şi apoi Jamie; a urmat Kenta, după ea, Rich — pe care l-am împins şi eu, să-l ajut. M-am aplecat repede şi m-am târât şi eu, după care m-am răsucit imediat şi am început să împing cu toată forţa în uşa de piatră, s-o închid. Împingea şi Rich, la fel şi Jamie, roşu de atâta efort... Fetele încercau şi ele să ajute, din spate. Dar uşa nu s-a clintit.

De dincolo de ea, am auzit zgomotul infernal al soldaţilor care dărâmau definitiv prima uşă, cea din lemn. Urletul lor de triumf s-a rostogolit năvalnic prin tunel, asemenea unui torent de apă neagră, urmat de duruitul paşilor grei ca nişte tobe ce le anunţau venirea.

Mi-am adunat puterile şi am făcut un ultim efort, disperat, cu pieptul umflat, gata să explodeze, simţind cum îmi ia foc fiecare fibră a muşchilor încordaţi... şi cu ochii pironiţi în pământ. Aşa l-am văzut... un pietroi ascuţit ca un ţăruş, care rămăsese înţepenit sub uşă. Probabil că, în graba de-a scăpa, îl lovise din greşeală cu piciorul vreunul dintre noi şi-l vârâse acolo.

— Staţi puţin, am zis gâfâind.

Am apucat de marginea uşii masive cu amândouă mâinile şi-am tras cu toată forţa. Uşa s-a dat o idee mai în spate — suficient. M-am aplecat şi-am smuls pietroiul de sub ea. Apoi, m-am proptit iarăşi în uşa de piatră, împingând, laolaltă cu ceilalţi.

De data asta n-am mai întâmpinat nicio rezistenţă. Uriaşa lespede de piatră a alunecat lin, fără niciun

zgomot, în lăcaşul ei, ca şi cum ar fi avut nişte balamale nevăzute.

Am rămas toţi în picioare, gâfâind, lac de sudoare, privind lung la zidul din faţă. Nici n-ai fi zis că a fost vreodată o uşă acolo. De partea cealaltă — cine ştie ce se întâmpla? Oricum, nu mai auzeam nicio şoaptă, nici măcar o vibraţie.

Ne aflam dincolo de zidul care încingea cetatea, undeva la nord. Nu departe se vedea şi marginea pădurii. Păsărelele ciripeau şi zburau jucăuş prin copaci, iar sus, pe cerul albastru, pluteau norişori albi şi pufoşi.

Lui Rich îi tremura puţin colţul gurii când ne-a zis zâmbind:

— Fiţi gata, *start!*

Şi-am rupt-o cu toţii la fugă.

Fugeam cât ne ţineau puterile, la adăpostul pădurii, afundându-ne spre inima ei. Săream peste trunchiurile de copac căzute la pământ, ferindu-ne din mers de crengile mai joase, alunecând pe câte un mal noroios de pârâu şi căţărându-ne de-a buşilea pe malul celălalt. Ne croiam drum prin desişuri şi mărăcini, alergând anevoie, parcă ore de-a rândul, printr-o baltă mare, ca să ni se piardă urma şi mirosul, pleoscăind, alunecând şi căzând la tot pasul pe pietrele lucioase şi ude de la marginea apei.

Chiar dacă apa îi ajungea până la genunchi, Rich parcă nu încetinea deloc şi ne mai arunca o privire peste umăr să vadă dacă reuşim să ne ţinem după el. Eu rămăsesem la urmă, gata să le dau o mână de ajutor celorlalţi, la nevoie, şi mă gândeam în special la Jamie. Dar micuţul nostru prieten înainta călcând îndârjit prin apa rece ca gheaţa, pufnind ca o locomotivă, cu ochii ieşiţi din orbite. Simţind că mă uit la el, s-a întors să-mi facă semn cu mâna că e OK, dar în momentul ăla şi-a pierdut echilibrul şi mâinile i-au zvâcnit în lături, arzându-mi una zdravănă drept în faţă. Aproape de mal, fetele se căzneau să continue goana, ţinându-se de mână, să nu se dezechilibreze, şoptindu-şi câte o vorbă de încurajare.

După Dumnezeu ştie câtă vreme, am ieşit din râu, căţărându-ne pe covorul gros de muşchi de pe mal, croindu-ne drum printre dantelele delicate ale ferigilor şi printre lăstarii înfrunziţi, care răspândeau un miros iute, înţepător, când îi atingeam. Am continuat să urcăm o pantă, care însă s-a deschis, nu după mult timp, într-un platou. Cât vedeam cu ochii, pădurea se întindea atotstăpânitoare.

În sfârşit, Rich şi-a domolit pasul, a mai mers puţin şi apoi s-a oprit să ne aştepte, ştergându-şi fruntea transpirată cu mâneca. Când a ajuns lângă el, Jamie s-a prăbuşit ca un balon dezumflat. Simţindu-mi picioarele ca de cârpă, m-am trântit şi eu alături, scotocind prin rucsac după bidonul cu apă.

Ajunseserăm într-un loc cu umbră atât de deasă, încât nu ne mai puteam da seama cât era ceasul.

Chiar dacă sus, printre coroanele copacilor, razele soarelui mai străpungeau, ici şi colo, frunzişul, n-am fi putut ghici din ce direcţie veneau. Un lucru era sigur: ar fi fost teribil de greu, chiar şi pentru Cei-fără-chip, să ne urmărească.

— Înainte să mă întrebe careva, spuse Rich, luând o înghiţitură zdravănă din bidonul său cu apă, vă spun cinstit că habar n-am unde ne aflăm. Ne-am rătăcit de tot. Nu ştiu ce gândiţi voi, însă eu nu mă grăbesc deloc să fiu găsit.

— Mda, zise Gen cu jale în glas, dându-şi părul la o parte de pe faţa aprinsă, deci s-a zis cu ideea că am putea găsi ceva util în Palatul de Vară.

Incredibil, dar abia atunci mi-am adus aminte:

— Nu-i chiar aşa, am găsit eu ceva, am spus, ridicându-mă cu greu să mă caut prin buzunare. În tunel, când m-am oprit, am dat peste un fel de raft...

Am scos mâna din buzunar şi am deschis-o încet. În palmă strălucea un cilindru metalic, gri-închis. Era de două ori mai lung şi ceva mai gros decât degetul meu mare şi rotunjit la ambele capete. L-am răsucit pe toate părţile, uitându-mă atent la el, căznindu-mă — în umbra deasă a pădurii — să îmi dau seama ce-o fi. După greutate n-aş fi zis că era din metal plin... deşi, în Karazan, nu puteai şti niciodată. Am ridicat din umeri şi i l-am dat lui Gen.

Am scotocit iar prin buzunar şi am scos obiectul dreptunghiular. Măcar de data asta n-am avut nicio îndoială: era o carte. O carte care încăpea numai bine într-un buzunar şi care îmi amintea cumva de *Biblia*

mea, doar că, în locul coperţilor de un maroniu şters, aceasta avea unele castanii — aproape stacojii —, cu titlul aurit, scris în relief.

L-am ridicat la lumină şi am citit, tare şi răspicat:

CARTEA ZILELOR

— Deschide-o! îmi porunci Jamie, agitat. Sigur e vreun indiciu în ea!

Am apucat uşor colţul coperţii, simţind cum îmi bate inima din ce în ce mai repede. Nu ne mai fusese dat să vedem foi aşa delicate; erau de culoarea untului şi, încruntându-mă să le văd mai bine în lumina aceea lăptoasă, am descoperit că aveau un luciu fin, ca de marmură. Am dus-o la nas şi am adulmecat-o. Dincolo de mirosul puternic al pieii naturale mi s-a părut că simt şi o altă aromă, mult mai subtilă, ca şi cum hârtia însăşi fusese cândva parfumată...

— Hai, Adam, că nu-i ciorbă, e carte, citeşte! zise Rich, nerăbdător.

Am întors prima pagină. Era goală. La fel şi următoarea, şi cea de după ea... Am răsfoit cartea până la sfârşit, şi înapoi, de la coadă la cap, uitându-mă după ceva scris, orice.

Nimic. Cartea era goală. Când am ridicat privirea, am dat de figurile încrezătoare ale celorlalţi, care tot aşteptau să citesc.

— Îmi pare rău, am zis sec. Am luat ţeapă. Nu ştiu ce-o fi *Cartea zilelor*, dar noi n-avem aici decât nişte foi albe. N-o să aflăm nimic din ele.

— Ia stai puţin, dă-mi să văd şi eu..., făcu Jamie, întinzând o mână unsuroasă.

I-am dat-o. Normal că putea să se uite, dar ştiam deja ce o să vadă.

Rich spuse cu o voce dogită:

— Asta-i tot?

— Din păcate, da. Mă rog, am mai găsit şi astea, în dormitor...

Am dat într-un colţ de buzunar de răceala metalică a celor două monede şi de ciobul de mozaic. Când le-am scos, am râcâit cu unghiile fundul buzunarului, iar când am vărsat în palma cealaltă ce adunasem, mi s-au risipit printre degete firimiturile şi scamele care se adună de obicei prin buzunare.

— Măcar monedele ar putea să ne fie cumva de folos, mă gândesc, am zis cu o undă de speranţă în glas, în timp ce le dădeam şi celorlalţi să le studieze. În rest, nu-s decât mărunţişuri, pe care le-am pescuit cum mi-au ieşit în cale... mă rog, şi puful ăsta murdar.

Abia atunci în mintea mea a pâlpâit amintirea acelei atingeri stranii, ca o şoaptă, în întuneric. Oare a fost într-adevăr ceva sau mi s-a părut? Ori, cine ştie, poate mi-a scăpat printre degete şi nici măcar nu ştiam ce fusese. M-am uitat încruntat la grămăjoara jalnică din palmă şi am răscolit-o uşor cu degetul, îndoindu-mă că ar mai putea fi ceva ce nu văzusem. Aveam ţandăra de piatră din cauza căreia ni se blocase uşa de piatră, firimituri, nisip, şi nişte scame; un fir tare, care se subţia la un capăt, din ceva ce părea să fie nailon. L-am ridicat curios şi, nedumerit, m-am

uitat mai bine la el. Apoi am zâmbit. O mustăţică de-a lui Tiger Lily!

Da, un fir de mustaţă de la Tiger Lily! Bun, şi, altceva? Printre firimiturile îmbâcsite, am mai găsit o pană gri-deschis, aproape argintie, cu trei linioare albe la vârf, ca un crai-nou cu încă doi fraţi sau ca un curcubeu cu doar trei fâşii. Am prins-o uşurel cu două degete şi am ridicat-o victorios, turtit imediat de senzaţia ridicolului.

— Am crezut că-i altceva... probabil că, de fapt, asta e...

— Păi, aia-i doar o pană, făcu Rich, deloc impresionat.

— Stai puţin, Richard!

Jamie se ridică în picioare şi veni s-o studieze mai de aproape.

— S-ar putea să fie fermecată. Că doar n-o fi ajuns acolo din întâmplare.

Rich îşi dădu ochii peste cap şi-i răspunse:

— Fii serios, Jamie! Ce, dacă era în tunelul secret înseamnă automat că-i cine ştie ce relicvă nepreţuită?! Etajera aia sau ce-o fi fost se prea poate să se fi acoperit cu tot soiul de prostii, de-a lungul atâtor ani — şi oase de păsări, şi rahat de liliac... Noroc că nu ţi-ai îndesat şi dintr-astea prin buzunare, Adam! Totuşi, apreciez faptul c-ai descoperit cartea şi monedele şi... chestia aia cilindrică.

Dar eu ştiam ce gândea de fapt — chiar dacă a avut delicateţea să n-o spună: *chit că nu ştim dacă ne-or fi vreodată de folos.*

— Cred că de data asta sunt de acord cu Richard, zise Gen cu părere de rău. Uneori, o pană nu e decât o pană, chiar şi în Karazan.

Am pus în rucsacul meu cartea şi cilindrul şi era cât pe ce să arunc mizeriile din palmă pe jos, dar ceva m-a oprit. M-am întors cu spatele ca să nu mă tachineze ceilalţi şi mi-am strecurat întreaga colecţie înapoi în buzunar — iar din secunda următoare am şi uitat de asta.

— Iar acum, zise Jamie cu o voce voit optimistă, cine vrea să ronţăie nişte stacionucapori şi să ne uităm pe hartă?

Un strop de magie

Mă uitam la Kenta cum scoate punga umflată de stacionucapori, o deschide şi o dă mai departe, să se servească fiecare. Înainte să plecăm de la Quested Court, Hannah o ajutase pe Bona să ne pregătească năzdrăvănia asta.

— E numai bună la drum lung şi în expediţii, mi-a zis ea, cu un aer solemn. Se cheamă stacionucapori, de la prima silabă a ingredientelor: stafide, ciocolată, nuci, caise, portocale — ultimele două sunt glasate! — ghimbir (deşi pe ăsta îl lăsăm deoparte, fiindcă e scârbos) şi imaginaţie.

— Imaginaţie? am întrebat-o eu, prefăcându-mă uimit. Cum poţi să pui *imaginaţie* într-o reţetă? Că doar asta nu se mănâncă...

— Ba da, mi-a spus mie Q! El zice că asta e „hrana sufletului": câte puţin din toate, asezonate cu un strop de magie. Iar când o ajut eu pe Bona să facă stacionucapori, atunci avem...

Fulgişori coloraţi. Şi iată cum ajunsese aici, în mijlocul unei păduri din Karazan, o explozie de culori ca un curcubeu ascuns pe fundul unei pungi. Zâmbind, am luat şi eu un pumn de stacionucapori, având grijă să mă aleg cu mai multă ciocolată şi mai puţine stafide. Tocmai mă pregăteam să azvârl o bucăţică de ciocolată în gură, când i-am aruncat o privire şi m-am oprit s-o studiez. Pe suprafaţa ei lucioasă şi cafenie rămăsese întipărită o amprentă mititică, perfectă, tivită cu minuscule bobiţe multicolore.

— N-ar trebui să fie prea greu să ne dăm seama de locul unde ne aflăm acum. Mă rog, orientativ, zise Jamie cu gura plină, făcându-i semn Kentei că vrea harta.

Era harta pe care o găsise Jamie — sau, mai bine zis, o şterpelise, deşi căzuserăm de acord că involuntar — la ultima noastră călătorie prin Arakesh. Ca multe alte lucruri din Karazan, nu a funcţionat întocmai cum ne aşteptaserăm noi: la început era aproape în întregime neagră, ca mai apoi să iasă treptat la iveală noi porţiuni, dar asta abia după ce ajungeam noi înşine în locurile cu pricina. Aşa cum remarcase Rich, la vremea respectivă, nu ne era de prea mare folos, căci nu ne arăta decât pe unde trecuserăm, în loc să ne arate unde vrem să mergem... Dar aşa

stăteau lucrurile în Karazan — iar o hartă fermecată, care funcţiona de-a-ndoaselea, tot era mai bună decât nimic.

Kenta scormoni prin rucsac şi scoase la iveală un rulou de pergament; nici n-a avut timp să-l desfăşoare, emoţionată cum era, că noi ne şi adunaserăm în jurul ei.

— Kenta, stai puţin, sări Jamie. Păi, nu-i ăsta. Nu vezi că nu-i harta, e pergamentul celălalt, ăla care s-a şters.

Avea dreptate. Pergamentul pe care tocmai îl întinsese Kenta era cel descoperit de noi cu mare trudă, în expediţia noastră anterioară, prin magazinul de vechituri pe care-l ţinea tatăl lui Hob. În el găsiserăm nişte indicii complicate, care ne ajutaseră să pătrundem în Templul şerpilor şi să luăm cele cinci poţiuni magice. Însă, la întoarcerea în lumea noastră, tot ce se scrisese dispăruse. Astea se întâmplaseră în urmă cu vreo câteva luni.

Dar Kenta apucase deja să-l desfacă pe jumătate... şi nu mai era doar o foaie goală.

Muţi de uimire, ne-am holbat la el.

Nu ştiu câtă vreme a trecut până când unul dintre noi a spus ceva.

Pentru Kai şi Hob, care nu cunoşteau altă lume decât Karazanul, lucrurile fermecate erau ceva cât se poate de firesc, la ordinea zilei, cum este în lumea noastră televizorul. Dar pentru noi cinci, un lucru fermecat era straniu şi minunat, iar eu unul încă mă luptam cu senzaţia că totul e ireal.

În tărâmul de dincolo de stânci
sosesc cinci într-unul și unul în cinci
căci au trecut doi peste-a patra duzină
și zece încincit, ca el să revină.

În lacuri negre să-i ia urma lui
Zefir, prințul pierdut al vântului;
taina din ochii dragonului s-o cate
în găvanele goale și întunecate.

Glasul trecutului va călăuzi
drumul ce schimbă noaptea neagră-n zi
de-i unu-ndoit și doi sunt ca unul
străluci-va soarele și bate-va vântul
c-un copil mare și-un om mare copil
karazanul se întoarce la domnia dintâi.

Am întins mâna spre pergament şi l-am atins uşurel cu un deget. Am simţit un fel de gâdilat, ca la un curent foarte slab, de parcă pergamentul zumzăia, îngânând ceva ca pentru sine. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă fusese doar o întâmplare că a greşit Kenta când, căutând harta, a dat peste el... sau pergamentul *voise* să fie ales?

Scrisul semăna perfect cu cel de data trecută, cu literele negre şi îngroşate, de modă veche şi greu de citit — mă rog, cel puţin pentru mine. Totuşi, înaintând anevoie prin text, mi-am dat seama că, pe lângă desluşirea sensului, cititul în sine era floare la ureche — mesajul era, pur şi simplu de neînţeles.

Deşi doar pentru mine, nu şi pentru ceilalţi.

— Bun..., începu Kenta cu o voce domoală. Deci *ne e scris* să-l găsim. Mă refer la noi cinci.

— Ce? făcu Rich. Unde zice aşa ceva?

— De noi trebuie să fie vorba, spuse şi Gen, cu un aer visător. Altfel poezia nu ne-ar fi ieşit nouă în cale.

— Oh, Gen, dar chiar scrie, uite! se repezi şi Jamie, încântat de noua descoperire. „Sosesc cinci într-unul şi unul în cinci" — păi, noi suntem *cinci* şi am venit *într-un* grup!

— „Din tărâmul de dincolo de stânci"..., citi Kenta concentrată.

— Hei, staţi puţin, interveni Jamie. Nu aşa se chema locul ăla? O să verific imediat pe hartă, dar sunt sigur că aşa e. Exact! E vorba de Steiul de Piatră.

— Păi, atunci „tărâmul de dincolo de stânci" nu poate fi... decât lumea noastră, tărâmul de dincolo

de portalul fermecat de la Steiul de Piatră! replică Gen, cu ochii strălucind. Iar asta confirmă, mai presus de orice îndoială, că la noi se referă!

— Aşa? pufni Rich, uitându-se încruntat, ca şi cum poezia conţinea vreun calcul complicat. Şi dup-aia? „Căci au trecut doi peste-a patra duzină". O duzină înseamnă doişpe, nu? Asta înseamnă... cât? Patru ori doişpe şi cu doi... ăăă... ăăă...

— Cincizeci, îl ajută Jamie.

— Cincizeci, da. Şi zece încincit înseamnă zece de cinci ori, adică tot cincizeci! Astea două dau la fel!

— Şi „el" este..., îl conduse Jamie mai departe în raţionament.

— Zefir! chiţăi încântat Rich.

— Grozav! Bravo, Richard! Vezi, n-a fost chiar aşa greu.

— Şi asta se leagă cu povestea pe care ne-a spus-o Hob, că Zefir o să se întoarcă din exil după cincizeci de ani, interveni şi Kenta.

— Iar în versurile următoare ne spune unde să-l căutăm, continuă Gen.

— Aha, păi ia să vedem, zise Rich mai sigur pe el. Da! Ce chestie! *Chiar* ne spune unde să-l căutăm: prin lacuri negre!

— Da, dar nu cred că e în sens literal, obiectă Gen. Doar cine-şi închipuie că el trăieşte în lac, adică e pe fundul unui lac sau cum?

— Să sperăm că nu, că asta ar însemna că s-a înecat pe-acolo şi-atunci degeaba îl mai caută toată lumea, comentă Jamie, rânjind.

— Ia uitaţi-vă aici, sări Kenta. După asta ne spune despre o taină „din ochii dragonului"... o fi vorba tot de secretul ascunzătorii lui Zefir?

— Nu-i vorba de un dragon adevărat, nu? întrebă Jamie, cam speriat.

— Şi găvanele goale... astea ce-or mai fi?

Eu tăcusem în tot timpul ăsta, dar am simţit, pentru prima oară, că ştiam răspunsul. Îmi răsărise în minte imaginea unei bărbi încurcate şi a unei coame sălbatice de păr, a unui chip pe care, în locul ochilor, rămăseseră doar două pungi secate de piele zbârcită... Profetul mag. Dar el dispăruse... de unde să-l mai luăm acum?

— O chestie tipică pentru Karazan, mormăi Rich. Păi dacă pergamentul ăsta vrea să ne zică ceva, de ce nu ne zice, dom'le, clar?

— Richard, ai noroc că nu e Kai pe aproape... ce mai predică ţi-ar fi ţinut! Ce-i drept, avem de-a face cu un mesaj cam prea încifrat, chiar şi pentru Karazan, recunoscu Jamie.

— Iar versurile de încheiere sunt curată abracadabra, după părerea mea, spuse Rich descurajat.

— Totuşi, prin *glasul trecutului* s-ar putea înţelege lucrurile pe care ni le-au spus Kai şi Hob — legendele şi restul, zise Jamie.

— În ultima strofă chiar că sunt multe cuvinte cu sens opus şi chiar contradicţii, îl susţinu Kenta pe Rich. Ba e unul, ba sunt doi, ba e soare, ba e vânt, ba e noapte, ba e zi, ba-i om mare, ba-i copil... Zău, nu are nicio logică!

— Să nu uităm că e vorba de poezie, spuse Jamie dându-şi importanţă. Sunt o grămadă de poezii care la început par să n-aibă nicio noimă. Asta pentru că atunci când scrii o poezie poţi să recurgi la aşa-numitele licenţe poetice... adică îţi permiţi să încalci pe ici pe colo regulile, ca să-ţi iasă ritmul şi rima. Plus că sunt mereu pline de metafore, simboluri şi figuri de tot felul. Aşa că, atunci când spune că „schimbă noaptea neagră-n zi", nu trebuie înţeles ca atare.

— Bine, face figuri, dar ce înseamnă de fapt?

— Păi „să schimbi noaptea în zi" ar putea însemna... stai să mă gândesc... să pună capăt domniei regelui Karazeel, care este o pată neagră în istoria Karazanului. Iar ziua ar fi lumina şi bucuria, asociate cu bunul rege Zane şi cu Zefir, îi explică Jamie. Cam aşa e cu limbajul poetic. Mai întâi trebuie să te obişnuieşti cu el, după care totul capătă sens.

— Un lucru e sigur, zise Gen cu o fermitate de om mare. *Are* sens. Ba chiar un sens adânc, ca şi celelalte indicii fermecate. Sensul există şi noi nu trebuie decât să îl desluşim.

Cartea zilelor

— Bun, deci să înţeleg că trebuie să căutăm nişte lacuri negre, nu?

Ne-am strâns toţi în jurul hărţii — de data asta, chiar era harta, nu celălalt pergament — să hotărâm încotro o apucăm.

— Apropo de negru, cam jumătate din hartă e încă acoperită cu cerneală, observă Gen. Aşa că există posibilitatea ca, şi dacă or exista asemenea lacuri, să nu ştim unde anume, până nu se întâmplă să ajungem acolo.

— Da, am zis eu, dar e şi o parte bună: măcar ştim exact unde ne aflăm. De exemplu, în partea asta, harta era iniţial ascunsă de pată, iar acum nu mai e. Pe măsură ce înaintăm, facem ca marginea petei

negre să dea înapoi. Deci, acum probabil suntem aici, am spus arătând un locşor ca o săgeată boantă, unde ştirbiserăm necunoscutul cufundat în întuneric.

— Aşa se explică de ce pădurea pare mult mai mare decât îmi aminteam eu, interveni Jamie. Data trecută mergeam spre nord, unde e mai îngustă. Dar, ia uitaţi-vă!... acum se întinde mult la est. Cine ştie, poate continuă aşa la nesfârşit şi noi orbecăim aiurea.

— Bun, şi încotro o s-o luăm? Că lacuri negre nu văd pe hartă... cel puţin în porţiunea ei vizibilă, spuse Kenta. Trebuie să recunosc că are dreptate Gen. Dacă lacurile pe care le căutăm sunt ascunse de pată, pot fi oriunde.

— Poate găsim o legătură cu celelalte indicii, cu găvanele alea... sau cu dragonul, se aventură Rich. Vedeţi vreunul un loc unde să scrie „Aici sălăşluieşte dragonul" sau ceva asemănător?

— Richard, dar nu e vorba de dragoni adevăraţi, sări Jamie. După cum spuneam, probabil e o chestie simbolică... sau o statuie cu un dragon, ceva de genul ăsta. Oricum, eu unul nu văd nicio referire la dragoni pe hartă.

Brusc, mi-a sărit ceva în ochi — tocmai mie! — şi vorbele mi-au ieşit din gură înainte să-mi dau seama ce spun.

— Uite, aici e! Pe crestele munţilor! Am fost pe acolo, data trecută, pe drum spre Shakesh, am zis eu, aducându-mi aminte de colibele mici şi mohorâte, îngrămădite unele într-altele, sub viscol. Se numeau Pasul Dragon şi Dragondale!

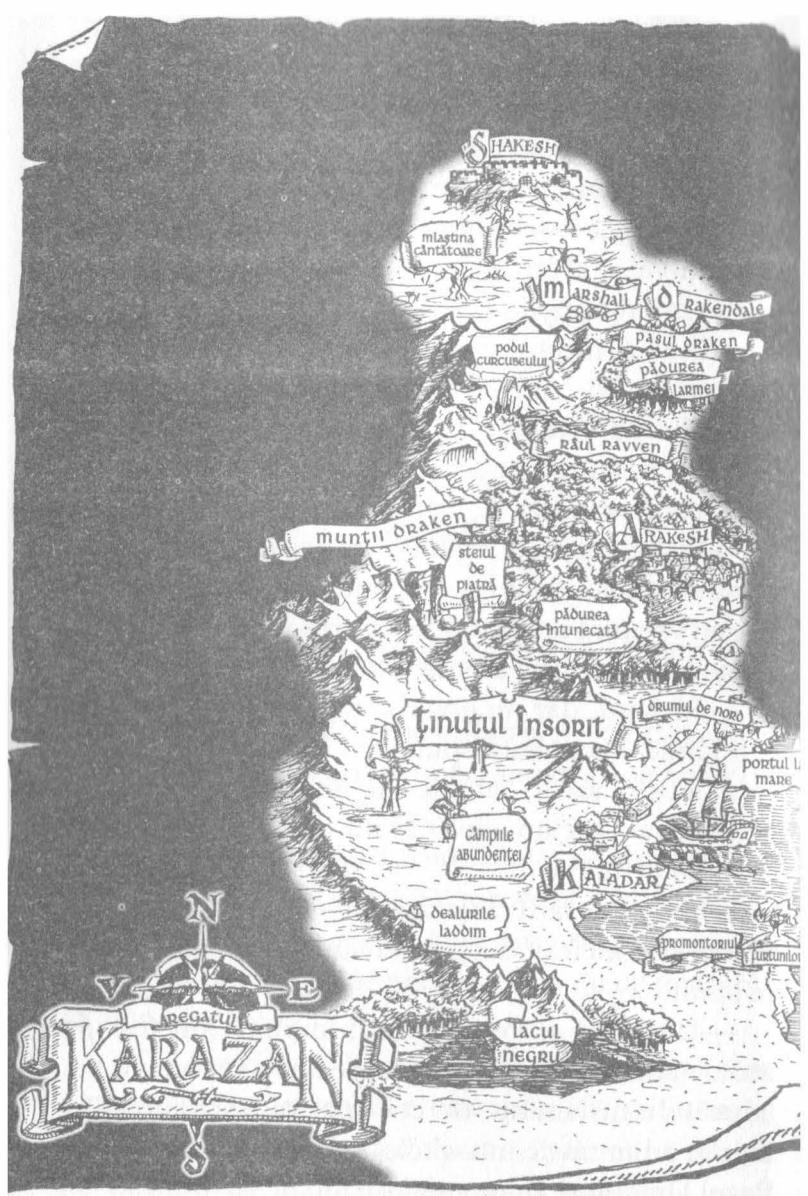
SHAKESH
mlaştina cântătoare
marshall
drakendale
podul curcubeului
pasul draken
pădurea larmei
râul ravven
munţii draken
ARAKESH
steiul de piatră
pădurea întunecată
ţinutul însorit
drumul de nord
portul l
mare
câmpiile abundenţei
KAIADAR
dealurile laddim
promontoriul
urtunilor
lacul negru
N
V
E
S
regatul
KARAZAN

În timp ce le zâmbeam triumfător, am observat reacţia lor... şi am simţit cum îmi îngheaţă rânjetul pe buze, ca apoi să se topească de tot.

— Ce-i?

— Adam, nu se cheamă Pasul Dragon, zise Jamie cam stânjenit. Aici scrie Pasul *Draken*... şi *Draken*dale.

Am simţit cum îmi iau foc obrajii. Când naiba o să învăţ să-mi ţin gura? Mai ales când e vorba de citit...

— Adam, şi eu am crezut că scrie „Dragon", încercă Gen să o dea cotită. E aşa de întuneric aici, din cauza copacilor, că-i greu de zis...

— Stai numai puţin! o întrerupse Rich, încruntându-se la hartă. Ce fel de cuvânt mai e şi ăsta? Ce mi-e Draken, ce mi-e Dragon? Mie-mi sună la fel. Poate — nu ştiu, zic şi eu — aşa i se spunea dragonului în limba karazană din vechime. Adam, eu cred că nu te-ai înşelat deloc, ba chiar ai nimerit-o la ţanc!

— Poate că ai dreptate. Dragon... draken. „Aici sălăşluieşte drakenul", zise Gen, ca să audă cum sună.

— Da, numai că avem o problemă, zise Rich preocupat. Ca să ajungem acolo, trebuie să traversăm iar râul Ravven. Şi tare mă îndoiesc că e vreunul dintre noi nerăbdător s-o facă.

M-a trecut un fior de groază şi, uitându-mă la ceilalţi, mi-am dat seama că şi ei simţeau la fel. O singură dată şi tot ne ajunsese cu vârf şi îndesat.

— Rămâne varianta cu Podul Curcubeului.

— Dar n-avem nicio garanţie că o să avem parte de o zi însorită. Altminteri...

Altminteri, nici curcubeu n-aveam. Am retrăit în gând momentul când podul s-a topit sub picioarele mele, fiindcă soarele tocmai dispăruse după crestele munţilor...

— Şi-altă cale nu există?

Abia la răspunsul Kentei mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare.

— Este, adică ar putea fi. Cel puţin, în joc există.

Rich mi-a făcut cu ochiul, zâmbind subţire; da, ştiam, Kenta se credea mare expertă în *Căutarea Citadelei Întunecate.*

— V-am mai povestit cât timp am pierdut chinuindu-mă să traversez râul. Ei bine, când l-am traversat, nici nu mai era vorba de un râu propriu-zis. Eram tocmai pe malul mării, la gura de vărsare... mă rog, cred că îi zice estuar sau deltă ori cam aşa ceva.

— Şi erau şi acolo...

— Nu, îi răspunse ea lui Gen cu un surâs înţelegător. Nu erau păianjeni, n-am văzut nici măcar unul.

— Şi, până la urmă, cum l-ai traversat? o întrebă Rich. Ai înotat?

— Am găsit o bărcuţă de lemn, spuse ea simplu, ridicând din umeri. Am urcat în barcă şi am vâslit, atâta tot.

Ascultând-o, ziceai că-i floare la ureche.

— Şi cam cât de departe crezi că e? întrebă Jamie, prinzând puţin curaj.

— Păi... ce să zic? Când ai de parcurs doar un ecran de calculator, ai mai mult spor decât pe teren, mormăi ea, uitându-se la hartă. Dar noi deja am mers

mult spre est... deci, aş zice că ar trebui să ajungem acolo în seara asta sau cel târziu mâine-dimineaţă.

— Şi partea cea mai frumoasă e că ei nu se aşteaptă să mergem în direcţia asta, spuse Rich plin de satisfacţie. În plus, călătorind cu bărcuţa prin deltă, o să ni se piardă urma, adică n-or să ne mai miroasă slugile lui Karazeel.

Făcu o pauză şi ne aruncă o privire.

— Bun, ne-am lămurit? Atunci, ce mai staţi, să mergem!

Nu am reuşit să ajungem la malul mării până seara. De fapt, până să ieşim noi din pădure, se lăsase seara şi primele stele începuseră deja să sclipească şi doar aerul sărat ne vestea că marea e pe aproape. La orizont, o lună palidă strălucea suspendată în văzduh.

În stânga noastră, departe, lumina argintie a lunii se revărsa peste un lac imens. Parcă plutind pe apă, se ridica profilul unui castel cu multe turnuri, ca o fantasmă din basmele lui Gen.

— E citadela din joc, şopti Kenta, iar acela e Lacul Neclintit. Mai avem mult de mers.

Până şi Rich era prea obosit să o mai tachineze.

— Şi noi de unde ştim că Zefir nu s-a ascuns prin citadela asta? mormăi el.

— Păi, nu prea se potriveşte cu indiciile din pergament, spuse Jamie.

— Lacul ăsta o fi negru? întrebă Gen, cu jumătate de gură.

M-am uitat şi nu mi s-a părut negru. Sleiţi de oboseală cum eram, niciunul nu a mai găsit puterea să-i răspundă.

— Eu zic să ne oprim aici.

În secunda în care mi-au ieşit aceste vorbe din gură, toţi au răsuflat uşuraţi.

— E destul pentru azi şi n-are rost să tragem de noi, aşa hămesiţi cum suntem, am continuat eu, scormonind prin rucsac. Ce-aţi zice de... o supă-cremă cu brânză şi cartofi, sau de un piure de cartofi şi aripioare de pui picante?

— Eu zic să le mâncăm pe amândouă, sugeră Jamie, dăruindu-ne primul zâmbet adevărat din ultimele ceasuri.

În tabăra noastră mică, noaptea ne-a învăluit ca un şal pufos. Din focul de tabără, doar tăciunii încinşi mai pâlpâiau; ceilalţi copii nu se vedeau decât ca nişte moviliţe nemişcate, în sacii de dormit. La sfârşitul zilei ne simţeam şi noi sfârşiţi, încât, imediat ce am şters farfuriile cu ultimul dumicat, nu ne-am mai gândit decât la un somn bun. Când, cam fără tragere de inimă, Rich a zis ceva de „prima tură" s-a lăsat o linişte de-ţi ţiuiau urechile. Eu însă nu mă simţeam deloc obosit. Fizic, da — eram încă înţepenit şi julit ca vai de mine, după căzătura pe scări, şi parcă aveam picioarele de plumb, după goana din

pădure şi orele lungi de mers —, dar mintea-mi zbârnâia.

Am bâjbâit după inel, să-l leg din nou cu şiretul la gât. L-am scos din buzunar şi m-am uitat la el o clipă, fascinat de cum părea să-şi soarbă strălucirea din lumina argintie a lunii, răsfrântă în lacul îndepărtat. Deodată, m-a apucat un dor nebun să cânt din fluier. Chiar auzeam în minte şirul notelor, cu nişte sunete cristaline ca sclipirile apei în lumina lunii.

N-am mai avut stare până nu m-am ridicat şi m-am dus agale până la rucsac. Măcar să mimez cântecul, chiar dacă nu suflam... Mi-am afundat mâna în rucsac, căutând cu buricele degetelor luciul fin al metalului; dar, în locul lui, am simţit mângâierea molatică a coperţilor de piele. Am scos cărticica şi m-am întors alene la buşteanul meu. Cântecul din fluier încă îmi răsuna în minte când, distrat, am deschis *Cartea zilelor*, întrebându-mă vag de ce-ar fi aşa de preţioasă o carte nescrisă, la ce bun să fie ţinută ascunsă...

Când lumina lunii s-a revărsat pe pagina întunecată, melodia din gând a încetat brusc, ca un radio închis de la buton.

Pe pagina înainte goală răsăriseră şiruri de litere. Un scris de mână îngrijit, cu o cerneală sidefie, lucea ca stelele pe foaia gălbuie. Neîndrăznind nici să respir de teamă că s-ar putea risipi, am reuşit să desluşesc primele cuvinte:

Eu sunt prinţesa Zaronel din Antarion. Scriu la lumina lunii ceva care, tot la lumina lunii, va fi citit, peste multă vreme, de cineva necunoscut...

Glasul trecutului

Nici nu ştiu când am sărit în picioare şi m-am dus lângă Rich.

— Rich, Rich, trezeşte-te! i-am şoptit zgâlţâindu-l bine. Ştii cartea aia? E ceva scris în ea. Richard!!!

— Aăâza... şieşa, îngăimă el întorcându-se pe partea cealaltă şi începând imediat să sforăie.

Am încercat să le trezesc pe fete, dar nici ele nu s-au clintit. Atunci, m-am dus şi la Jamie, fără să-mi fac prea mari speranţe. Am îngenuncheat lângă el şi l-am împuns cu un deget în coaste.

— Jamie! am şuierat. Jamie! Trezeşte-te! În cartea aia scrie ceva... şi se poate citi la lumina lunii!

A deschis ochii imediat şi a sărit din sac ca o sperietoare din cutie.

— Serios?! Ce chestie mişto! Ia dă-mi să văd şi eu...

A apucat cartea şi a aruncat o privire pe prima pagină. Apoi, mi-a spus cu un aer foarte solemn:

— Adam, îţi dai seama cât de important e? Păi, ăsta ar putea fi răspunsul la toate întrebările noastre. E un jurnal, e jurnalul lui Zaronel de dinainte să devină regină... e „glasul trecutului" din pergament! De-aici o să aflăm ce s-a întâmplat cu prinţul Zefir şi cum să-l găsim... mai mult ca sigur!

S-a scuturat repejor să iasă de tot din sacul de dormit.

— Trebuie să-i trezim şi pe ceilalţi! mi-a spus cu ochii strălucind de nerăbdare.

Dar nici cu ajutorul lui Jamie n-am reuşit să-i fac pe ceilalţi să se trezească. Aşa că până la urmă ne-am dus doar eu şi Jamie, cu sacii de dormit după noi, la buşteanul unde stătusem mai înainte. Ne-am luat şi câte o ceaşcă mare de ciocolată caldă şi ne-am făcut comozi lângă foc, cu picioarele întinse şi cu degetele înviorate de căldură.

— Vrei să citesc eu cu voce tare? se oferi Jamie. Nu de alta, dar chiar mă pricep să citesc scrisul oamenilor mari.

N-a mai aşteptat un răspuns, s-a foit puţin să-şi găsească o poziţie perfectă, a sorbit zgomotos din ciocolata caldă şi a început:

Eu sunt prinţesa Zaronel din Antarion. Scriu la lumina lunii ceva care, tot la lumina lunii, va fi citit, peste multă vreme, de cineva necunoscut.

Când am plecat, tata mi-a dăruit această Carte a zilelor şi pana cu care scria mama. La prima vedere, crezi că are vârful de argint, dar e dintr-o pană meşteşugită, ale cărei filamente atrag razele de lună şi cu ele scrie pe paginile cărţii.

Ce ciudat e gândul că aceleaşi două luni strălucesc şi deasupra Antarionului, de care ne despart multe zile de călătorit pe mare. Ce dor îmi e de casă... ce dor îmi e să fiu în camera mea, nu aici, departe, într-un turn!

Mi se spune Giuvaierul Antarionului şi chiar sunt un giuvaier: un lucru neînsemnat, un fleac pe care-l pui la bătaie în jocul puterii. Dacă aş fi fost prinţ, nu prinţesă, puteam să merg oriunde mă ducea gândul, să mânuiesc sabia... aş fi putut să îl urmez pe tatăl meu la tron. Acum, însă, viitorul Antarionului depinde de alianţa cu regatul Karazan; deşi am împlinit doar 16 veri, trebuie să mă căsătoresc cu un străin şi să sper că, într-o bună zi, voi avea un fiu care să domnească asupra imperiului.

În zori trebuie să mă pregătesc pentru o audienţă cu prinţii Karazanului. Prinţul Zane şi prinţul Zeel... nu ştiu cu care voi fi obligată să mă mărit şi nici nu-mi pasă.

Nu eu aleg. Potrivit tradiţiei din Karazan, va avea loc o întrecere, în urma căreia se va hotărî care dintre prinţi va urma la tron; iar eu trebuie să mă căsătoresc cu cel devenit astfel rege.

În cele trei zile dinaintea întrecerii, prinţii îmi vor face curte, prezentându-mi în fiecare zi câte un cadou ales de ei înşişi. Dar mie nu-mi pasă nici de ei, nici de cadourile

lor, oricât de neobişnuite ar fi! Mă topesc de dor de acasă. Doar Zagros îmi mai e alături, tovarăşul meu din copilărie, care a jurat să mă apere până când eu voi decide să îl trimit înapoi în Antarion.

Dar, cum el e singurul care îmi mai aduce aminte de Antarion, probabil că nu-l voi lăsa niciodată să plece!

— Ce ciudat, spuse Jamie, după o pauză. Să fii trimis într-o ţară străină, obligat să te căsătoreşti cu cineva pe care nici nu-l cunoşti... şi să trebuiască să te gândeşti la crescut copii când n-ai decât 16 ani! Aici se încheie prima însemnare din jurnal, e prima pagină.

A sorbit cu poftă din ciocolata caldă, după care s-a schimonosit.

— Îhh... s-a răcit. Adam... ce chestie! Jurnalul ăsta e ceva arhaic. Aş fi crezut că o să ne fie greu să înţelegem ce zice. Dar nu-i deloc aşa. Parcă s-ar întâmpla totul sub ochii noştri, nu? Eu mereu mi-am închipuit-o pe regina Zaronel tare frumoasă; cam ca Gen, cu părul lung, de aur ondulat.

Cu tot întunericul din jur, l-am văzut cum se înroşeşte şi îmi aruncă o privire, să vadă dacă nu cumva râd de el.

— Aşa, am zis eu, ştiind ce va spune mai departe.

— Păi, acum, după ce am citit, mi-o şi imaginez stând la fereastră când scria... la o fereastră înaltă şi îngustă, cu arcadă, prin care razele lunii luminează

pagina... Părul lung îi cade în valuri pe umeri, dar nu e blond, ci brunet, aproape negru, iar ochii îi sunt cenuşii ca negura din zori.

— O vezi exact cum era, i-am răspuns alene. Şi eu am văzut. Jamie, *Cartea zilelor*... nu e doar un jurnal. E o fereastră spre trecut, ceva ce mintea mea nu poate pricepe, dar sufletul meu o simte.

Jamie a schiţat un zâmbet. La lumina văpăilor, mi s-a părut că arată altfel decât puştiul bucălat pe care îl ştiam.

— Aşa e, şopti el. E o carte fermecată, probabil.

I-am zâmbit la rândul meu şi m-am bucurat că se trezise el, nu Rich, sau Kenta, sau Gen.

Iar el a dat pagina şi a citit mai departe; glasul trecutului s-a învâltorat în jurul nostru, tot mai aproape, ca o apă întunecată ce ne sorbea în adânc, tot mai adânc, până în zilele acelea de demult... şi iarăşi, ascultându-l pe Jamie, am deschis ochii spre o altă lume, ca şi cum aş fi fost acolo.

Zaronel s-a trezit la bătaia uşoară în uşa masivă din lemn. Închisese obloanele ferestrei înalte, iar acum camera era cufundată în întuneric şi răcoare.

Uşa s-a crăpat puţin şi Karris, tânăra ei cameristă, a aruncat o privire înăuntru, timid.

— Doamna mea, e timpul să vă treziţi, spuse ea cu bărbia în piept. Îmi daţi voie să intru să fac focul?

— Sigur, intră.

Zaronel s-a ridicat în capul oaselor, între blănurile moi, şi o urmărea cu privirea pe camerista ghemuită lângă cămin, unde potrivea repede lemnele. În câteva clipe, încăperea a început să se dezmorţească, în trosnetul mărunţel al focului.

— Doamna mea, ştiţi că a nins azi-noapte.

A, deci aşa se explica frigul care răzbise prin zidurile groase! Zaronel a sărit imediat din pat şi a deschis fereastra. Aerul rece ca gheaţa a năvălit înăuntru, ciupind-o de obraji şi aducându-i lacrimi în ochi. Afară, neaua albă îmbrăcase totul... pomii păreau înveşmântaţi cu pelerine de hermină...

— Doamna mea, nu mai staţi la fereastră! Răciţi, vă îmbolnăviţi şi — Doamne fereşte — să nu vi se tragă moartea de la aşa ceva!

— Nu păţesc nimic! îi răspunse Zaronel râzând. Karris, nimeni n-a păţit vreodată ceva din cauza primei zăpezi... şi uite cât e de frumos! O, ce mult mi-ar fi plăcut să pun şaua pe cal şi să ies dimineaţa, în loc să...

S-a oprit, muşcându-şi buza, privind posomorâtă la întinderile de zăpadă.

Nici n-a ştiut când i-a pus camerista şalul gros pe umeri şi nici n-a auzit-o apoi robotind prin cameră cât a aţâţat focul, a turnat apă şi i-a pregătit toaleta pe care avea să o îmbrace la întâlnirea ceremonioasă cu cei doi prinţi.

Voi înfrunta semeţ viitorul, oricare ar fi, *şi-a spus Zaronel*, de dragul regatului meu, Antarion. *Dar sub mătăsurile cămăşii de noapte, bătea o inimă rece şi grea.*

Şi tocmai când să se întoarcă spre cameră, a prins cu coada ochiului o mişcare la marginea pădurii. Un om călare. Un cal tot atât de minunat ca aceia pe care îi fusese dat să îi vadă la curtea tatălui său: un armăsar înaripat, de culoarea focului, plin de energie şi putere, iar călăreţul era în perfectă armonie cu el.

Zaronel privea pierdută mişcarea cadenţată a calului ce ieşea din pădure... dar deodată un iepure sălbatic i-a ţâşnit la picioare. Armăsarul parcă a explodat, răsucindu-se în loc şi avântându-se după el, gata să-şi desfacă aripile. Zaronel a tresărit, aşteptându-se să-l vadă pe călăreţ prăbuşindu-se la pământ... dar el a rămas mlădiat în şa, într-un echilibru desăvârşit, anticipând parcă fiecare mişcare a armăsarului. În câteva clipe, calul s-a redresat, şi-a arcuit grumazul şi a pufnit, scoţând aburi pe nări, păşind mai departe ca-ntr-un dans şi lăsând un alt şir de urme prin zăpadă.

Zaronel nu se mai uita la cal, ci la călăreţ. Probabil că era un servitor, trimis în zori să facă încălzirea armăsarului ce-i aparţinea, fără îndoială, vreunui nobil. Bărbatul avea capul descoperit, era îmbrăcat în nişte pantaloni din stofă ţesută în casă şi cu o vestă din piele tocită. Într-o mână ţinea hăţurile, iar cealaltă, îndoită, părea să adăpostească ceva la piept, sub faldurile pelerinei. Zaronel zâmbi. O mică vânătoare de iepuri, ilegală probabil, prin pădurea regală. Dar ce călăreţ, o asemenea măiestrie n-am mai văzut niciodată!

În momentul acela, trecând pe sub turn, bărbatul ridică privirea. Privirile li s-au întâlnit, pentru o clipă: ochii

mari şi cenuşii ai prinţesei ce-şi strângea şalul în jurul umerilor, simţind cum îi tresaltă inima... şi ochii căprui şi limpezi ai călăreţului, de sub părul bogat şi răvăşit, arămiu cum sunt frunzele copacilor toamna.

Secretul lui Jamie

M-am frecat la ochi, uitându-mă buimăcit la foc... căci imaginile vii de altădată, trezite parcă în miezul tăciunilor încinşi, începuseră să pălească şi să se piardă printre umbre. Nu ştiu de ce, dar noaptea părea şi mai întunecată...

Am ridicat privirea. Cerul — senin când se apucase Jamie să citească — era acum brăzdat de norii aduşi de vânt dinspre mare. Discul lunii rămăsese doar o pată difuză, iar stelele abia se mai vedeau.

Jamie tot se mai chinuia să vadă ce scrie în cărticică, de ajunsese cu nasul între pagini.

— Degeaba, spuse el cu părere de rău. Scrisul a dispărut. Poate-i mai bine aşa. Ar trebui să aşteptăm până citim cu ceilalţi, în caz că nouă ne scapă ceva.

Jamie închise cartea şi mi-o dădu înapoi, căscând.

— Plus că-s tare obosit.

Cu sacul de dormit strâns în jurul lui, s-a ridicat în picioare şi a ţopăit vreo doi, trei paşi mai încolo, depărtându-se de foc.

— Adam, mai poţi să rămâi de pază?

— Da, sigur.

În locul neliniştii stranii de dinainte, acum mă simţeam puţin ameţit şi rupt de realitate, ca atunci când citeşti prea mult şi pierzi noţiunea timpului.

Jamie s-a aşezat cu mâinile sub cap, uitându-se la cer. Eu am mai luat vreo doi buşteni din grămadă, i-am pus încrucişaţi pe foc şi am urmărit cum flăcările mari îşi schimbă culoarea, iar unele mici şi galbene încep să mângâie lemnele.

Când văpăile s-au aţâţat, întunericul din jur a devenit şi mai dens. Tocmai voiam să mă duc să-mi scot fluierul din rucsac, când Jamie a mai spus ceva, aşa de încet, că abia l-am auzit:

— Se vede că-i îndrăgostită.

— Poftim?

Se ghemuise pe o parte, ca o omidă grasă, şi se uita la mine cu ochii mari. Vorbea serios.

— Cine?

— Prinţesa Zaronel. A venit în Karazan să se mărite cu unul dintre prinţi şi acum s-a îndrăgostit de tipul ăsta care trecea cu calul. Tu ce crezi c-o să facă?

După o scurtă pauză, altă întrebare:

— Adam, tu crezi în dragostea la prima vedere?

Numai Jamie putea să vină cu aşa ceva într-o discuţie la miezul nopţii.

— Noo, am mormăit eu, făcându-mi de lucru pe lângă foc. Nu sunt sigur nici dacă eu cred în dragoste, punct.

— E, fac pariu că nici în lucruri fermecate nu credeai, până să vii în Karazan.

Aici mă prinsese. Am ridicat din umeri.

— Eu unul cred.

— Păi foarte bine, Jamie. Mă bucur pentru tine. Hai, culcă-te.

— Adam... ţi s-a întâmplat vreodată... să-ţi placă mult de cineva?

— Normal. Îmi place de voi patru şi mai am un prieten pe care îl cheamă Cameron...

— Nu mă referam la asta.

— Jamie, mâine ne aşteaptă o zi lungă, i-am răspuns în şoaptă, încercând să-i dau de înţeles că n-am chef de pălăvrăgeală şi astfel să-l fac să tacă. Serios, cred că...

— Tu ai ieşit vreodată la o întâlnire? Cu o fată, vreau să zic.

O amintire stânjenitoare a început să erupă dintr-un ungher al subconştientului meu. Cu vreo două luni în urmă, la noi în şcoală s-a iscat o adevărată modă a întâlnirilor dintre fete şi băieţi. Ca din senin, toată lumea începuse să „iasă" cu toată lumea... toţi, mai puţin eu. Şi numai despre asta se vorbea. Până şi Cam a reuşit să mă convingă să îi transmit un mesaj unei prietene a lui Nicole,

să o întrebe pe Nicole dacă vrea să iasă cu el... şi-a acceptat! Cu sifoanele lui înrămate cu tot. Dacă-l auzeai pe Cam, ziceai că-i idila secolului. De fapt, ideea era că-şi petreceau amândoi pauzele la bibliotecă, stând faţă în faţă la măsuţa din colţ, cu nasurile cufundate în cărţi. Din câte ştiu eu, n-au schimbat niciodată vreo vorbă.

Şi-atunci, am primit eu scrisoarea. Am găsit-o pe banca mea într-o dimineaţă, când am venit la şcoală. Cineva o lăsase la vedere, chiar pe dicţionar. Am văzut imediat hârtia de culoare galbenă, cu un pescăruş albastru desenat în colţ. Era împăturită în două şi deasupra scria „Adam Equinox", aşa am ştiut sigur că-i pentru mine. Mi-am dat seama din start că e opera unei fete, după scrisul rotunjit, cu cerculeţe în loc de puncte deasupra i-urilor.

Am înhăţat-o cât ai clipi şi am băgat-o în buzunar, după care m-am dus ţintă la toaleta băieţilor, roşu ca racul. M-am încuiat într-o cabină şi m-am aşezat. Apoi, m-am ridicat să scot scrisoarea şi m-am aşezat din nou. Mă holbam la ea neştiind ce să cred. „Adam Equinox".

Un lucru ştiam sigur: era într-adevăr de la o fată. Şi mai ştiam — absolut sigur — că e pentru mine. Am deschis-o stângaci, cu mâinile parcă amorţite. La aşa scris mare şi rotund, se citea destul de uşor.

Cred că eşti drăguţ. Ce zici, te interesează? Atunci vino în pauză la cişmeaua de lângă atelier. Te aştept — sper că nu degeaba! Christie.

După „Christie" mai era şi un X, de fapt, un x, probabil. Desenat cu grijă şi încercuit.

Ştiam ce înseamnă X.

Eu... drăguţ? Şi gândul că era de la Christie Martin...

Păi, din câte ştiam eu, habar n-avea că exist. Ea făcea parte dintr-o gaşcă supercool de fete; dar ce zic eu că făcea parte, era chiar buricul găştii. Ele nu se jucau niciodată în pauze, ci se plimbau de colo-colo, privindu-i de sus pe ceilalţi copii, chicotind şi dându-şi ghionturi. Sau, dacă nu, se adunau la una dintre băncile circulare de sub copaci şi nu-ş' ce făceau pe acolo, de-ale fetelor.

Iar Christie... era înaltă — aproape la fel de înaltă ca mine —, cu părul blond-deschis şi drept, de ziceai că l-a netezit cu fierul de călcat. Avea genul ăla de figură semeaţă şi indiferentă, despre care, dacă ar fi zâmbit, ai fi zis că e drăguţă; obişnuia să poarte fusta cumva suflecată, să-şi etalèze picioarele lungi şi bronzate. Ori de câte ori treceam pe lângă ea — când mergeam spre vestiare, de exemplu — îmi arunca o privire peste umăr, scuturându-şi pletele, iar eu mă simţeam ca ultimul om.

Şi uite că, acum...

Nu-mi venea a crede. Nici nu m-am clintit când a sunat clopoţelul, acolo am rămas, ca o stană de piatră, holbându-mă la bileţel. În cele din urmă, am intrat ameţit în clasă, bombănind o scuză către domnişoara McCracken... şi m-am încumetat să arunc o privire spre banca lui Christie, pe rândul de

la uşă, nădăjduind că va schiţa un zâmbet, o să-mi facă cu ochiul sau cine ştie ce alt semn. Dar ea şi-a văzut de corectarea temei şi nici măcar n-a ridicat privirea din caiet.

Cam a zbughit-o la bibliotecă imediat ce a sunat clopoţelul, cu lentilele aburite de amor. Ceilalţi băieţi au luat o minge de baseball şi duşi au fost spre terenul de joacă. Iar eu... m-am târât pe lângă laboratorul de chimie, am trecut şi de atelier şi m-am strecurat afară, încercând să dau impresia că tocmai treceam şi eu prin zonă.

După vreo zece minute, am început să mă întreb dacă nu citisem aiurea bileţelul ăla.

După douăzeci, deja mă pregăteam să plec.

Iar după o jumătate de oră, pauza se terminase.

Am intrat în clasă fără să-mi dezlipesc privirea din podea... am trecut pe lângă banca lui Christie şi am ajuns în dreptul băncii mele, în faţă, sub privirea atentă a domnişoarei McCracken.

O rafală de chicoteli m-a acompaniat până la locul meu. Mi-am tras scaunul, înfuriat de scoteam fum pe urechi. Din spate mi-a şoptit cineva:

— Adam, te-ai distrat bine în pauză?

Nu eram furios pe ele pentru ce au făcut, ci eram furios pe mine că am fost aşa de bleg cât să le iau în serios.

Am revenit alături de Jamie. Se pare că el nici nu aştepta vreun răspuns; turuia mai departe, prea absorbit de ceea ce povestea încât să-i mai pese dacă-l asculta cineva.

— Clar că aş intra în pământ dacă ar afla cineva, chiar şi ea. De fapt, *mai ales* ea. Adam, îmi promiţi că n-o să spui niciodată nimănui despre asta?

— Hm?... am bâiguit eu, pierdut. Despre cine vorbeai?

— Ştii tu cine! Tocmai ţi-am spus!

Luat ca din oală, am încercat să derulez în minte conversaţia din care n-auzisem nicio vorbă. Dar de ce-şi bătea gura cu chestia asta, de ce tocmai acum şi tocmai cu mine? Până una alta, ştiam că s-ar simţi rănit dacă şi-ar da seama că nu l-am ascultat deloc...

— Jamie, stai liniştit, n-o să spun nimănui secretul tău, am zis eu cu o voce joasă, ca de la bărbat la bărbat.

„Nici cu cleştele nu l-ar putea scoate de la mine", mi-am zis eu cu un gust amar.

Dar Jamie încă nu terminase.

— E ca şi cum celălalt e mai important decât tine însuţi... şi ştii că ai face absolut orice pentru acea persoană, dar absolut orice, fără să mai stai pe gânduri. Adam, tu ai simţit vreodată asta pentru cineva?

M-am făcut că mă gândesc puţin. Treaba e că genul ăsta de conversaţie misterioasă şi confesivă mă depăşea şi gata. Şi în momentul acela, din senin, mi-a răsărit în minte o imagine, dar nu a lui Christie Martin, nici măcar nu aducea cu ea. Era năzdrăvana

de Hannah, categorică şi delicată, cu ciuful ei ca pufuşorul de păpădie, cu zâmbetul ei strălucitor — aşa mititică, de cinci ani, cum e ea. Nu m-am putut abţine să zâmbesc în întuneric. Da, trebuia să recunosc că m-aş fi dat peste cap şi m-aş fi făcut luntre şi punte pentru zâmbetul ăla şmecheresc. Jamie, însă, vorbea despre cu totul altceva.

— Noo, i-am răspuns. Mă vezi tu făcând de-astea? Cred că pur şi simplu nu-s eu aşa romantic. Bun. Şi-acum, Jamie, pentru Dumnezeu, întoarce-te şi tu pe partea cealaltă şi culcă-te!

Floare la ureche

În răcoarea zorilor, am pornit la drum, lăsând în urmă Lacul Neclintit, în oglinda căruia se răsfrângea, trandafiriu-auriu, răsăritul de soare.

Am mers şi am mers, aşteptând în fiecare clipă ca la orizont să licărească malul mării. Soarele urcase sus pe cer şi începuse să ne ardă umerii, când, într-un sfârşit, am ajuns pe o culme ce ne-a dezvăluit priveliştea: un albastru orbitor încingea curba orizontului, iar brazdele valurilor se repezeau înspumate spre ţărmul neted, scăldat în lumina soarelui.

La stânga se vedea râul. Kenta ne spusese că estuarul era o întindere mare de apă. Şi aşa avea să fie, când venea mareea. Acum, însă, râul azuriu se vărsa în mare într-un evantai leneş de ape despletite, ce se prelingeau printre bancurile de nisip.

— Acesta e râul în care pătrunde fluxul, ne-a spus Jamie în stilul lui atotcunoscător. Aşa se explică de ce păianjenii de apă nu sunt o problemă pe-aici — apa e prea sărată în imediata apropiere a mării.

— Ce mai tura-vura, e clar că n-o să putem traversa vâslind, zise Rich vesel, chiar dacă am găsit până şi faimoasa barcă a Kentei. Uite-o colo!

Într-adevăr, destul de sus, pe malul nostru, se vedea o bărcuţă cu vâsle, răsturnată într-o parte şi uscată de ţi-era clar că n-o mai folosise nimeni de nişte ani buni.

— Vestea bună e că nici n-avem nevoie de ea. Plaja-i netedă, cât poate să dureze şi fluxul ăla? Fac pariu că până coborâm noi la apă şi-o traversăm fluierând, nici măcar n-o să ne udăm pe picioare!

Avea dreptate Rich. Chiar şi în răstimpul cât stătuserăm noi de vorbă, marea se retrăsese binişor.

Ne-am uitat unii la alţii, zâmbind încântaţi. Dar, deodată, Gen a spus cu o voce cam înecată:

— Ştiu şi eu?... Mie nu-mi place deloc râul ăsta, Richard. De Kenta ştim că l-a traversat fără probleme cu barca; cred că ar trebui să mai aşteptăm până creşte iar apa şi să facem şi noi la fel. Nu pot să uit ce-am păţit în vad, cu păiajenii ăia... râul Ravven e nemilos, chiar şi aici, la ţărmul mării.

Rich a dat ochii peste cap, semn că-şi pierde răbdarea.

— Aiureli aiuritoare! Eu zic că am avut baftă să prindem momentul ăsta. Oricât de uşor o fi fost să-l

traversezi cu barca, e şi mai uşor să mergi frumuşel pe jos. Kenta, ce zici? Tu eşti experta!

Kenta i-a pus o mână pe umăr lui Gen şi a strâns-o uşor.

— Gen, eu te înţeleg foarte bine, îi zise ea împăciuitor, însă râul chiar e altfel aici, la mare. Uită-te şi tu, abia dacă se mai vede, nu mai sunt decât nişte ape line şi deloc adânci, nu e niciun pericol.

— Păi da, nu-s decât nişte pâraie şi cred că pe majoritatea le sări pur şi simplu! insistă şi Jamie. Ce-ar fi să coborâm toţi şi să ne uităm de aproape, ce zici, Gen? O să ne uităm şi la barcă, să ne asigurăm că nu sunt semne de... mai ştiu eu ce... din apă.

În nici jumătate de oră ne strânsesem toţi în jurul bărcii şi o studiam cu mare atenţie. De la distanţă părea puţin bătută de vreme, dar încă bună. De aproape însă, am descoperit că îmbinările nu mai erau aşa bune, cleiul uscat şi scorojit căzuse pe ici, pe colo, încât apa s-ar fi putut infiltra cât ai bate din palme. Iar asta nu era tot; ceva mai încolo am descoperit — pe jumătate ascunsă în nisip — doar o vâslă, cam crăpată şi nici urmă de cea de-a doua.

— Şi, uite-aşa, ne-am lămurit cum e cu barca ta, Kenta, zise Rich satisfăcut.

S-a trântit pe nisip şi a început să tragă de un bocanc, strâmbând din nas şi zâmbindu-ne de jos.

— Nu ştiu voi ce părere aveţi; mie unul mi-ar fi surâs să vâslesc puţin, dar şi tălpilor mele o să le surâdă o băiţă!

Am oftat uşurat şi m-am aşezat şi eu la umbra unor plante destul de ciudate. Aveau tulpinile groase şi suculente, iar în vârf creşteau nişte frunze mari şi băţoase, cât nişte urechi de elefant. Când venea fluxul, cred că pluteau ca nişte frunze de nufăr, dar acum se înălţau pe pământul zbicit, ca nişte umbrele imense. De cealaltă parte a estuarului se vedeau şi mai multe, ca nişte perechi ce jucau polca pe panta lină a malului.

Mi-am scos şi eu bocancii şi mi-am scos cu grijă şosetele, pe care le-am pitit într-un colţ al rucsacului. Când am ridicat privirea, am descoperit că Jamie deja începuse să lipăie prin apă cu tălpile goale şi tocmai se întorcea să ne cheme şi pe noi.

— Gen, apa e foarte curată şi nu e deloc adâncă. Se vede fundul apei fără probleme, n-ai de ce să-ţi faci griji!

M-am ridicat şi eu, mi-am potrivit rucsacul în cârcă şi m-am dus după Jamie. Avea dreptate: apa, neagră şi soioasă — din cauza căreia râul părea aşa ameninţător în amonte —, strălucea acum cristalină. Unduirile nisipului fin ca o pudră îmi răcoreau şi-mi alinau tălpile înroşite. Am zăbovit cu talpa deasupra apei şi m-am hotărât să o încerc doar cu un deget: era rece ca gheaţa, ca o sticlă fluidă.

— Păi în zece minute am terminat bâlciul, zise Rich încrezător. V-am zis eu, e floare la ureche.

Dar în clipa în care rostea cuvintele astea, m-a străbătut fiorul unei presimţiri: un vertij, ca şi cum

mă clătinam nesigur pe marginea unei stânci, lângă neantul ce aştepta să mă înghită.

— Rich, stai puţin.

A întors capul şi s-a încruntat. Ceilalţi deja începuseră să ţopăie pe nisip, printre ochiurile de apă.

Am ezitat. Din tunetul groazei mai răsuna în mine doar ecoul ei, o neliniştе surdă. Să mi se fi părut mie?

— Hei, staţi puţin!

M-au ascultat şi s-au oprit, uitându-se unii la alţii, nedumeriţi. Am dus o mână la tâmplă, să domolesc senzaţia de ameţeală, şi m-am uitat de jur împrejur. Am privit din nou la estuarul unde firişoarele de apă împleteau leneş strălucirea soarelui în bancurile de nisip cafeniu-deschis, apoi m-am oprit asupra malului. Urmele paşilor noştri mi-au condus privirea spre locul unde ne-am aşezat şi ne-am scos încălţările, sub plantele înălţate ca nişte umbrele verzi, neclintite în aerul amiezii. În zare, marea părea doar o panglică strălucitoare, pierdută dincolo de deşertăciunea nisipului, iar freamătul îndepărtat al valurilor abia ajungea până la noi.

Da. Mareea. Avea dreptate Richard, aici, la gura de vărsare a râului, pământul era neted, aproape plat. Apele care se retraseseră aşa de repede spre mare se vor năpusti înapoi ca un tren; iar când se va întâmpla asta, apa va inunda estuarul în câteva minute.

Şi nu puteam şti când anume.

Dar, aşa cum spusese Rich, în maximum zece minute traversăm râul şi gata. Şi chiar dacă ne

prinde fluxul, în cel mai rău caz vom avea parte de înot neplanificat. Cu cât şovăiam mai mult... Am mai aruncat o privire spre mare şi am început să merg pe nisip, după ceilalţi.

În apropierea malului, albia râului era tare şi aproape uscată, cu doar câteva ochiuri de apă încercuite de nisip şi înlănţuite vag de firişoarele ce se scurgeau spre mare. Am ajuns repede la primul râuşor ce îşi croise drum prin nisipul moale. În faţa mea, Rich îl traversase pleoscăind vesel şi s-a întors spre Jamie şi spre fete să le zâmbească încurajator. Am străbătut şi eu apa după el, bucurându-mă de răcoarea ce-mi mângâia tălpile.

Pe măsură ce ne apropiam de mijlocul albiei, apa se împletea în râuşoare mai mari şi mai adânci. Deşi îmi sumesesem pantalonii până la genunchi, n-a trecut mult şi am simţit că s-au udat. Din câte puteam să-mi dau seama, nimic nu părea mai firesc decât curentul — cât era el — mai puternic spre mijlocul albiei; dar, chiar şi aici, apa nu atingea un nivel care să o îngrijoreze pe Gen. Cu toate astea, m-am uitat în urmă să mă asigur că e bine, iar ea înainta fericită prin apă; cu o mână îşi ţinea poalele tunicii, să nu se ude, şi cu cealaltă îl stropea pe Jamie. „Cine-ar fi crezut că ea era puştoaica îngrozită de nemilosul râu Ravven?!" mi-am zis eu, clătinând din cap.

De-acum ne răzleţiserăm fără griji care încotro. Rich rămăsese în frunte, parcă pus pe demonstraţii cum că apa-i face bine, şi tot sărea peste râuşoarele şi râuleţele care-i ieşeau în cale. Îl şi auzeam numărând

fiecare fir de apă pe care-l sărea pleoscăind. În stânga mea era Kenta, în spate Jamie trăgea din greu să se ţină aproape, ocolind anevoie ochiurile de apă, în loc să le traverseze, baletând printre pâraie în încercarea de a se uda cât mai puţin. În dreapta lui, Gen mergea mai la marginea grupului, înspre mare. Ciripea veselă şi se uita după dansul auriu al nisipului de sub ape, ca un prichindel în excursie la mare.

Deja ne apropiam de malul celălalt. Am traversat şi ultimul râuşor mai lat, delectându-mă cu atingerea înviorătoare a apei şi cu îmbucătura lenevoasă dintre degetele mele şi nisipul ud. În faţă zăream picioarele lungi şi subţiri, ca nişte beţe, ale păsărilor de apă, care ciuguleau printre ierburile de pe mal. Deasupra noastră se roteau scâncind pescăruşi argintii.

„Avea dreptate Rich", mi-am zis eu. „E floare la ureche. Ne-am făcut griji degeaba."

Şi-n clipa aceea s-a auzit strigătul lui Gen.

Absolut orice

N-a fost decât un ţipăt sfâşietor.

M-am răsucit imediat. Gen stătea pe o insuliţă de nisip, între două şiroaie de apă. Înţepenise locului, cu mâinile sus, ca şi cum ar fi prefăcut-o cineva în stană de piatră în timpul unui dans. Se uita în jur cu ochii holbaţi de groază.

Cu respiraţia tăiată, mă pregăteam să-i strig ceva, orice, dar nu-mi venea nimic în minte. Înainte să articulez eu vreun sunet, trupul ei s-a zvârcolit într-o mişcare nefirească.

Avea gleznele scufundate în nisip. Iar când se mişca — nişte smucituri dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar fi încercat să se apuce cu mâinile de nişte crengi nevăzute — părea să alunece şi mai mult. În clipa următoare, a încremenit din nou, gâfâind.

Cu ochii căscaţi de uimire, o priveam parcă nereuşind să înţeleg ce văd. Mai înainte nu i se vedeau gleznele, iar acum era scufundată în nisip până la genunchi.

Adevărul m-a izbit ca un şuvoi de aşchii îngheţate. Deodată, totul a început să se deruleze cu încetinitorul şi într-o linişte deplină. Jamie alerga spre ea. De sub tălpile lui ţâşneau stropii de apă, ca nişte evantaie ce se proiectau în sus într-un şir de milioane de picături... şi rămâneau suspendate în aer, în afara timpului. Îi vedeam muşchii feţei încordaţi şi buzele mişcându-se fără glas.

Strigătul lui Rich m-a readus la realitate.

— Jamie, nu te duce acolo! Gen, nu te zbate... Stai... nemişcată...

Rich ajunsese lângă mine, însă picioarele mele rămăseseră inerte... nu-mi puteam dezlipi privirea de la Gen. Chipul ei era de nerecunoscut, nici nu mai semăna cu cea pe care o ştiam eu. Ca un animal subjugat de propria spaimă, cu faţa palidă, cu privirea aţintită spre ceva invizibil nouă, a suspinat încetişor, ca un căţeluş... şi-apoi iarăşi s-a smucit, disperat, ceea ce a îngropat-o în nisip până la şold.

Abia atunci am rupt-o la fugă.

Jamie ajunsese în râuşorul din faţa ei şi-i întindea mâinile... totuşi, se afla departe, mult prea departe ca să se poată prinde. El tot bâiguia ceva, iar şi iar. Gen a întins mâinile spre el, mai mult, şi mai mult, cu degetele tremurânde, şi aerul dintre ei vuia ca un abis.

Atunci a şoptit, încet de tot:

— *Ajută-mă…*

Fără nicio şovăială, Jamie s-a repezit spre ea. Un pas… doi… trei. Mâinile lor s-au încleştat în sfârşit. Jamie a tras cu toată puterea. Pentru o clipă — nesfârşită — Gen a părut să se întindă puţin, pe măsură ce strânsoarea nisipurilor mişcătoare se îmblânzea. Dar tălpile lui Jamie au început să alunece, pierzându-şi şi el echilibrul pe nisipurile înşelătoare… şi am văzut cum chipul lui ca de ceară se topeşte înspăimântat, simţind cum îi fuge pământul de sub picioare şi prăbuşindu-se în gol.

S-a smucit pe spate. În primul moment am crezut că nu era decât un efort supraomenesc de a se smulge din nisipul ce-l înghiţea, dar apoi am văzut că o trăsese şi pe Gen spre el. Acum, ea ajunsese pe jumătate deasupra lui Jamie, agăţată de el cu puterea neverosimilă pe care ţi-o dă groaza.

— Gen… ieşi… târăşte-te… pe deasupra mea, şopti el cu răsuflarea tăiată. *Haide*!

Apucându-l cu degetele răşchirate ca nişte gheare, cu o privire sălbatică, a reuşit să se agaţe de vesta lui şi s-a ridicat din capcana încleiată a pământului, căţărându-se deasupra lui Jamie.

— Jamie, întinde mâinile şi picioarele! m-am auzit strigându-i. Întinde picioarele, dacă poţi… ca să nu te scufunzi…

… *atât de repede*, am adăugat în gând. Eu şi Rich ajunseserăm destul de aproape, simţind mâlul înşelător printre degetele de la picioare… Destul de

aproape cât să vedem cu ochii noştri cum, sub greutatea lui Gen, Jamie se îngropase deja în nisip şi continua să se scufunde.

Abia îndrăznind să respire, suspinând, Gen s-a târât pe pieptul lui Jamie până când a ajuns chiar deasupra feţei lui, împresurate de nisip. Totuşi el a schiţat un zâmbet de încurajare, de mi-a rupt sufletul.

— Hai, Gen, şopti el. Aproape că ai reuşit. Eu scap uşor de aici, după ce eşti tu în siguranţă.

Mi-am zvârlit dintr-o mişcare pelerina pe jos şi m-am aruncat peste ea, simţind cum dedesubt nisipul freamătă lunecos.

— Rich, apucă-mă de glezne! Gen, ia-mă de mâini! Hai, *repede*!

Tot cu respiraţia întretăiată, Gen s-a târât pe nisip. Am crezut că a reuşit, dar încă nu puteam să ajung s-o prind. Am înaintat şi eu, ca un şarpe, simţind mâinile lui Rich încleştate pe glezne; sub pelerina mea, pământul începuse să cedeze... iar în secunda aceea, degetele lui Gen s-au apucat strâns de degetele mele, aşa de încrâncenat de am crezut că o să se sfarâme.

— Rich, trage!

Am simţit cum mi se dislocă braţele din umăr. Apoi, nici nu ştiu când şi cum, Gen s-a prelins alături de mine, pe nisipul uscat.

— Kenta...

Nici n-a fost nevoie să zic mai mult. Kenta ţinea deja pelerina ei uscată gata să o înfăşoare pe Gen.

Gâfâind, m-am întors spre Jamie. Părea aşa departe, incredibil de departe. Avea capul întors spre noi, cu fruntea sus. Nisipul îi acoperise şi urechile, şi bărbia, mai tot părul... iar acum ajunsese şi în colţurile ochilor. El se uita în sus, spre cer; atunci, mi-am dat seama că pescăruşii se roteau în continuare deasupra noastră, ţipând. Privirile ni s-au întâlnit când ochii lui s-au întors către mine, cu o expresie ce m-a copleşit. În afară de faţa ca o semilună, doar burtica, o insulă rotunjoară, i se mai vedea. Ceva mai încolo, i se iţeau şi degetele mari de la picioare, ca nişte ciuperci rozalii crescute în mijlocul bancului de nisip.

— Măcar pare să se scufunde mai lent, mormăi Rich, acum că Gen... Cred c-ar fi timpul să...

— Adam, Richard, şopti Kenta.

Deşi a vorbit încet, am simţit ceva în vocea ei...

Gen trebuie să fie... M-am întors. Gen stătea ghemuită, înfofolită bine şi cu capul rezemat pe braţe. Dar Kenta... Kenta ne arăta ceva. I-am urmărit mâna cu privirea... şi mi-a stat inima în loc.

O pânză mare şi strălucitoare plutea spre noi. Clipocitul apei înspumate se prelingea hoţeşte, ireal, pe nisipul ce ne despărţea, şi fiecare dintre vălurele se rostogolea peste cel dinainte, aducând marea mai aproape, tot mai aproape.

Mă înşelasem. Marea nu se năpustea ca un tren.

Venea ca orice maree: domoală, tăcută, implacabilă, ucigătoare.

Jamie

Am reuşit să-mi smulg privirea de la apă şi să mă uit iarăşi la Jamie.

— Ce... ce se întâmplă? întrebă el, cu vocea tremurată. Ce-aţi văzut?

Mi-am închipuit cum trebuie să se simtă ţintuit acolo, absolut neajutorat, urmărind cum groaza ne îngheaţă chipurile...

M-am uitat spre Rich cu coada ochiului. El a clătinat din cap, aproape imperceptibil. Am înţeles imediat ce vrea să spună. Dacă îi mărturiseam adevărul lui Jamie, sigur intra în panică... şi începea să se zbată şi... Cel mai bine ar fi fost să inventăm o poveste care să-l liniştească. Dar Jamie nu merita să fie minţit, nu acum, după ceea ce făcuse el pentru

Gen. Dacă Jamie era în pericol de moarte, merita să ştie adevărul şi să i se dea şansa să îi facă faţă, după puterile lui.

— Nu uita că trebuie să rămâi nemişcat, i-am spus cu o voce egală, inexpresivă. Jamie, e fluxul. Vine fluxul.

Mă uitam la chipul lui şi mi s-a părut că s-a mai scufundat puţin. A închis ochii pentru o clipă. Când a vorbit, mai mult i-am citit cuvintele pe buze decât le-am auzit:

— Cât... de departe...

— E, mai are destul, i-a răspuns Rich într-o doară, fulgerându-mă cu privirea.

— Nu-i prea departe.

Deodată, văzându-l cum stătea întins, mic şi curajos şi deznădăjduitor de neajutorat, mi-am dat seama că nu pot — că nu vreau — să stau cu mâinile în sân. Că nu-i voi îngădui râului Ravven să-l ia pe vreunul dintre noi — nici pe Gen şi nici pe Jamie — nici acum şi niciodată.

— Jamie, stai liniştit, te scoatem noi de-acolo.

Şi nu minţeam. „Am eu grijă să fie adevărat".

Dar n-aveam nicio clipă de pierdut.

Pelerina mea rămăsese întinsă pe jos, între mine şi Jamie, udă, şi deja începuse să se afunde în nisip. Ea-mi ţinuse greutatea când o trăsesem pe Gen din nisip şi abia rezistase. Însă nu puteam spera că o să reziste şi la greutatea mea şi a lui Rich la un loc, să-l scoatem pe Jamie la liman. După cât se mai scufundase, era nevoie să fim amândoi lângă el, ca să-l

putem trage afară. Iar dacă mergeam prea aproape de el, atunci ne scufundam şi noi.

Aveam nevoie să stăm pe ceva solid. Ceva tare şi plat... nişte plăci de lemn... oare barca?... Dar era mult prea departe... şi marea se apropiase binişor.

Atunci sacii de dormit? Rucsacurile? Nu, n-aveam nimic potrivit...

Jamie a scâncit încet. Apa îi clipocea la picioare.

M-am răsucit instantaneu cu faţa spre mal, uitându-mă după ceva, orice, pe care să ne putem baza şi-n clipa următoare deja alergam şi le strigam peste umăr lui Rich şi Kentei să vină şi ei. Am rupt-o la fugă pe nisip, sărind peste râuşoarele care crescuseră în buza fluxului şi alergând ţintă spre mal. M-am repezit la prima plantă cu frunzele ca o umbrelă imensă. Am apucat-o de tulpină, chiar sub o frunză, şi am smucit-o cu toată puterea şi am răsucit-o... până s-a îndoit şi s-a rupt cu zgomot, iar din ea a ţâşnit un lichid verzui, ce mi-a udat palmele. Frunza imensă a căzut deasupra mea, dar tulpina aţoasă şi aspră nu ceda cu niciun chip. Am dat s-o smulg, dar fibrele, în loc să se rupă, au sfâşiat în jos tulpina... Am tras de ele, scrâşnind din dinţi. Din spatele meu a răsărit Rich cu un briceag în mână. O crestătură... şi încă una... şi frunza, în sfârşit, s-a desprins.

Ne-am năpustit amândoi asupra altei frunze, apoi încă una şi încă una... Oare de câte o fi nevoie?

— Gata... trebuie să ne ajungă! Nu mai avem timp!

Frunzele erau grozav de mari şi alunecoase şi cumplit de grele. Le-am pus grămadă şi le-am ridicat, trei dintre noi, alergând apoi anevoie cu ele deasupra capului, în jos, spre albia râului, ţopăind pe nisip şi pleoscăind prin apă, bălăbănindu-ne ca nişte beţivi.

Din fericire, Gen ne-a venit în întâmpinare, a apucat frunzele şi le-a tras pe jos; păreau ca nişte lespezi verzi, enorme, ce ne pavau drumul către Jamie. Ciuful lui blond şi moale plutea prin apă, ca o anemonă-de-mare bizară. Stătea cu ochii închişi şi avea pe chip o seninătate stranie.

Dacă rezistau frunzele, toate vor fi bune şi frumoase; dacă nu, bafta noastră. Aveam să ne ducem toţi la fund odată cu Jamie. Am alergat pe frunze, simţind sub picioare cum se lasă sub apă şi se opresc pe nisip. M-am lăsat în genunchi, săpând nebuneşte prin capcana de nisip, să dau de mâna lui Jamie. Gen scobea şi ea cu mâinile pe sub capul lui Jamie şi l-a ridicat cât să respire — măcar pentru moment. Căci nivelul apei creştea de la o clipă la alta.

Pe neaşteptate, am simţit ceva rece şi inert, ca un peşte mort; l-am apucat cu putere. M-am ridicat şi am simţit cum frunza se înclină cu mine. Am tras cât am putut de tare. Rich se ridicase şi el şi trăgea la fel; Gen şi Kenta reuşiseră să-i ţină capul la suprafaţă şi încercau — cu toată forţa lor — să-i ridice şi umerii.

Şi gata. Râul şi-a recunoscut înfrângerea şi ni l-a redat pe Jamie; corpul lui s-a dezlipit plescăind din

îmbucătura nisipurilor mişcătoare. Gâfâind, l-am purtat spre mal, când pe sus, când târâş.

Am mai aruncat o privire peste umăr, doar una. În urma noastră, apa se întinsese peste estuar ca un cearşaf mătăsos, în care se reflectau cerul azuriu şi câţiva nori pufoşi. Câteva fruze de nufăr pluteau la întâmplare, luând pulsul fluxului. Pentru o fracţiune de secundă, am văzut cu ochii minţii ce-ar fi putut să fie... chipul rece şi senin al lui Jamie, sub apele limpezi care-i ciufuleau părul ca pe nişte alge, sub puterea fluxului de nestăvilit.

Mi-a venit în minte discuţia cu el din seara trecută şi ceea ce-mi spusese. Abia acum înţelegeam ce a vrut să spună. Şi n-am putut să nu mă întreb... dacă nu cumva avusese un fel de premoniţie că azi se va întâmpla ceva... şi cât de puţin a lipsit...

Am lăsat în urmă râul Ravven şi am luat-o spre nord, până când estuarul ne-a ieşit din câmpul vizual. În spatele nostru, marea şuiera şi ofta, dar noi ne îndepărtam şi o auzeam tot mai încet... până când n-am mai auzit-o deloc. Între timp, lumina caldă a soarelui ne-a zvântat şi hainele.

Plutea între noi o oarecare stingherealã, ca şi cum ne uitaserăm prea de aproape la ceva mai presus de înţelegerea noastră; ne uitaserăm drept în ochii abisali a ceva neguros şi fără nume, care ne va fi schimbat pentru totdeauna.

Am mers şi am mers, a trecut şi prânzul, şi lunga după-amiază, şi s-a lăsat seara. Când umbrele vineţii ale sfârşitului zilei s-au topit în umbrele şi mai întunecate ale copacilor, ne-am domolit şi noi pasul şi ne-am oprit; ne-am scos bidonaşele cu apă şi am început să scotocim după hartă.

— Cred că suntem la est de Pădurea Larmei, spuse Rich, căznindu-se să distingă harta prin întunericul ce se închega în jurul nostru. Ce-aţi zice dacă am înnopta noi aici? Suntem suficient de aproape de pădure încât să adunăm uşor lemne pentru foc, dar în acelaşi timp ceva mai depărtişor de maimuţele trăncănici. Iar locul ăsta nici nu se vede dinspre Drumul de Nord.

Eram aşa de ostenit, că nici nu-mi mai simţeam picioarele. M-am uitat la Jamie — cenuşiu la faţă şi parcă gata să se prăbuşească dintr-o clipă în alta —, apoi la fete — cu figurile crispate şi sleite de oboseală. Numai Richard rămăsese voios şi plin de energie; el a adunat lemnele pentru foc, pe care l-a şi aprins practic singur, tachinându-ne tot timpul cu glume proaste şi făgăduieli de mare festin.

Şi uite că mâncarea caldă şi flăcările jucăuşe n-au întârziat să-şi facă efectul, iar, până să mergem noi la culcare, oboseala se transformase într-un sentiment de tihnă şi optimism.

— Ia uitaţi-vă ce frumoasă e luna! murmură Gen, contemplând vrăjită cerul argintiu. Unde-i jurnalul, să vedem şi noi dacă se leagă iarăşi vraja de care ne spuneaţi voi.

Am scormonit prin rucsac după jurnal şi i l-am dat. L-a deschis imediat şi am văzut cum se luminează la faţă:

— Da, este! Uite scrisul...

Eu şi Jamie le povestiserăm şi celorlalţi de ceea ce citiserăm cu o noapte în urmă. Iar, acum, Gen dădea grăbită paginile de la început; încântată, a ridicat privirea spre noi:

— Jamie, cred că voi cam până aici aţi citit, nu? Vreţi să citesc eu mai departe?

Cu o voce blajină, a început să citească. În jurul nostru, părea că noaptea tremură şi se destramă şi, din nou, şoaptele trecutului ne-au prins în vraja lor... Gen dădea grai gândurilor scrise de Zaronel cu multă vreme în urmă, iar noi, toţi, eram purtaţi în trecut şi povestea ei se desfăşura chiar sub ochii noştri.

Cele trei daruri

Covorul roşu care ducea spre marea sală a tronului era străjuit de curteni în straie stacojii cu auriu, după cum cerea tradiţia casei regale a Karazanului. Fiecare ţinea într-o mână o trâmbiţă argintie şi în cealaltă drapelul înfăşurat.

În lungul covorului, la un capăt erau nişte uşi duble înalte, pe unde urma să intre prinţesa. În celălalt capăt se vedea tronul gol, aşa cum rămăsese de la moartea bătrânului rege, în urmă cu două luni-pline. Pe tron se afla o pernuţă de catifea, brodată cu fir de aur, iar deasupra, coroana Karazanului — două cercuri, unul de aur şi celălalt de argint, care se îmbinau ca într-o împletitură măiestrită, dar simplă, fără pietre preţioase — şi Însemnul Suveranităţii.

Zaronel şedea pe un jilţ de lemn sculptat, alături de tronul regal. Potrivit obiceiurilor din Karazan, era înveşmântată cu o rochie simplă, albă, simbolul purităţii. În părul ei castaniu avea împletite flori — ultimele flori ale toamnei, ce străluceau în nuanţe de roşu şi auriu.

În spatele ei, la mai puţin de un pas, stătea un munte de om, cu mâna strânsă pe teaca săbiei, cu platoşă de aramă şi coif împodobit, cum se poartă în Antarion. Era Zagros, pe care Giuvaierul Antarionului îl avea drept străjer.

La un semn nevăzut, cincizeci de trâmbiţe s-au înălţat şi cincizeci de drapele s-au desfăcut scoţând la iveală blazonul regal: două luni încadrate de coroana împletită. Un corn a răsunat. Când s-au stins şi ultimele lui ecouri, uşile duble s-au deschis larg şi în cadrul lor s-a ivit o siluetă întunecată, cu privirea aţintită asupra prinţesei Zaronel.

— Alteţa Sa, prinţul Zeel!

Zaronel l-a urmărit cum înaintează semeţ, fără să arunce măcar o privire în stânga sau în dreapta. Când, în sfârşit, a ajuns la prima dintre cele trei trepte din faţa jilţului ei, s-a plecat până la pământ.

Prinţul Zeel era, fără doar şi poate, foarte chipeş. Cu ochii de culoarea cerului, adânciţi în orbite, cu părul negru, pieptănat pe spate şi strâns pe ceafă, după cum cerea eticheta nobiliară în Karazan. Cu pielea măslinie, cu obrazul tânăr şi proaspăt ras. Dar la privirea lui goală şi la vederea liniei buzelor lui, inima prinţesei Zaronel se înfioră.

Trebuia să surâdă şi a surâs, întinzându-i graţios mâna.

— Alteţă...

Vocea ei firavă a răsunat însă în toate colţurile încăperii.

El s-a ridicat, a făcut un pas înainte şi a dus la buze mâna delicată a prinţesei. Deşi ea s-a cutremurat când răsuflarea lui fierbinte anunţa atingerea buzelor, chipul n-a trădat-o.

— Fii bine-venită la curtea regală a Karazanului, zise el fără grabă, cu un zâmbet pe care probabil oglinda i-l văzuse des. Prinţesă Zaronel, cu toată cuviinţa, îţi cer mâna. Te rog să primeşti acest dar modest.

Doi paji au adus imediat o măsuţă aurită, pe care Zaronel a descoperit cea mai frumoasă blană, cum nu mai văzuse vreodată alta. Era mai albă ca neaua, mătăsoasă şi bogată... şi-a plimbat uşor degetele prin ea, ca şi cum ar fi mângâiat un norişor.

— De mai multe luni-pline vânătorii mei caută în tărâmurile din miazănoapte ale regatului Karazan puii lupului alb cu ochi de jăratic. Întru bucuria domniţei noastre, ei au reuşit să-i găsească, prin locuri neumblate de om; întru plăcerea domniţei noastre, când i-au aflat, i-au înjunghiat pe toţi, până la unul. Primeşte, dar, această mantie ca semn al preţuirii mele şi a dorinţei sincere de a-mi fi soţie.

Zaronel a simţit cum se albeşte la faţă, mai-mai să leşine.

— Iertare, Alteţă, zise ea încet, deschizând ochii şi silindu-şi vocea să rămâie domoală, netulburată.

Mărite prinţ Zeel, îţi mulţumesc pentru darul pe care mi l-ai adus.

Masa a fost mutată deoparte şi cornurile au început iarăşi să răsune. Înainte de a se termina cântarea, a intrat un bărbat, care a venit până în faţa ei. Zaronel nici nu a mai auzit când s-a anunţat că intră prinţul Zane al Karazanului; ba a mai şi uitat ce a fost învăţată o viaţă întreagă: că la curte nu-i este îngăduit unei doamne să se uite fix la cineva.

În faţa ei stătea un tânăr înalt, zvelt şi cu pieptul larg. Avea fruntea înaltă, sprâncenele drepte şi privirea limpede; se uita drept în ochii ei. În colţul buzelor, un pic cam mari, înflorea discret un zâmbet. Bărbia puternică, oarecum pătrată, obrazul dârz şi puţin aspru, neras... şi părul arămiu, ca frunzele toamnei, prin care pieptenele trecuse în grabă.

Pe braţ, ţinea pelerina pe care o purtase mai devreme, strânsă neglijent. O ţinea totuşi cu o grijă exagerată, ca şi cum ar fi ascuns în ea ceva foarte preţios sau foarte fragil.

A făcut o plecăciune — şi nu una dintre cele mai reuşite, pesemne din cauza pelerinei pe care o strângea la piept. Zaronel i-a întins mâna, cum făcuse şi mai înainte pentru fratele lui. De astă dată, mâna-i tremura uşor. El a prins-o şi abia a atins-o cu buzele.

— Fii bine-venită la noi, prinţesă Zaronel, spuse el cam neprotocolar. Ţi-am adus un dar. Sper să-ţi placă.

A pus uşurel pe covor pelerina înfăşurată şi a desfăcut-o cu mare atenţie. Ceva s-a foit puţin, foşnind şi pufnind. Părea o vietate. Zaronel a făcut ochii mari de

uimire şi de bucurie. Pe covorul roşu, un animal mărunţel se chinuia să se ridice în picioare. Oare era un porcuşor? Nu părea să aibă mai mult de câteva ore. A ieşit la iveală, ca un ghem învelit într-un puf mătăsos, aşa de scurt şi mititel, de i se vedeau doar codiţa încârligată şi, la capătul celălalt, boticul turtit caraghios. Urechile măricele, ca nişte vele... ochii strălucitori, ca două mărgele... şi capul ciudat de bolovănos. Prinţesa n-ar fi putut spune dacă e cea mai urâtă sau cea mai drăgălaşă creatură pe care o văzuse vreodată.

— L-am găsit în pădure, a spus prinţul Zaronel, se rătăcise şi era speriat. Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă... şi m-am gândit...

Ea s-a uitat la prinţ şi, când privirile li s-au întâlnit, a simţit cu certitudine că ochii îi erau chiar poarta sufletului.

— M-am gândit că s-ar putea să te bucuri să ai un prieten.

Şi s-a făcut din nou dimineaţă. Ajutată de camerista ei, prinţesa Zaronel s-a înveşmântat cu o rochie strălucitoare, simbolizând luna argintie a Karazanului şi argintiul din coroana regatului.

Karris i-a împletit prinţesei în păr nişte fire de argint. Zaronel stătea tăcută la fereastră, uitându-se la neaua purtată de vânt încolo şi-ncoace. În spatele ei, micuţul purceluş sforăia încetişor.

Şi iarăşi prinţesa şi-a luat locul în sala tronului; şi iarăşi au răsunat trâmbiţele, iar o siluetă şi-a făcut apariţia în cadrul uşii. Zaronel a simţit cum îi tresare inima, dar cel care se apropia pe covorul roşu era prinţul Zeel, urmat de un servitor care şchiopăta şi care purta o pelerină neagră şi lungă.

Zeel a urcat şi cea de-a doua treaptă. Zaronel simţea mirosul greu al uleiurilor cu care era uns părul prinţului... abia se abţinea să nu tuşească din cauza lui.

Privirea lui a lunecat leneş pe deasupra ei. Când a început să vorbească, şoapta lui era atât de tainică, încât numai ea o putea auzi:

— Preafrumoasă prinţesă Zaronel, niciun alt giuvaier nu ar putea împodobi mai bine coroana unui rege. Astăzi îţi aduc în dar ceva minunat, care însă păleşte în faţa desăvârşirii tale.

Servitorul lui a făcut un pas înainte. Ţinea pe braţe o perniţă, acoperită cu un brocart sclipitor. Cu un gest maiestuos, prinţul Zeel a dat la o parte brocartul şi l-a lăsat să cadă pe jos.

Toată asistenţa s-a aplecat să vadă mai bine. În mijlocul perniţei se afla o piatră nestemată de o frumuseţe copleşitoare. Era o sferă perfectă, cât o nucă, de culoare gri-argintie, iar strălucirea ei fascinantă părea să izvorască dinăuntru, ca din unduirea unei raze întunecate.

Prinţul Zeel s-a întors pe jumătate, iar vocea lui a răsunat în toate colţurile sălii:

— Prinţesă Zaronel din Antarion, în cea de-a doua zi îţi aduc în dar Perla Neagră a lui Karazeel — căci acesta

este numele pe care mi-l voi lua când voi fi încoronat rege. În ultimele două luni-pline, la porunca mea, oamenii s-au scufundat şi au scotocit roadele scoicilor. Mulţi au pierit în apele reci, răpiţi de curenţii înşelători ai mării de la miazăzi. Dar, în cele din urmă, au găsit scoica neagră şi inima întunecată s-a rupt din carnea care a crescut-o de mai bine de o sută de solare. Acesta este darul meu.

Dinspre curteni s-au auzit foşnete şi murmure. Zaronel a simţit o arşiţă ce-i uscase gura toată. Însă, chiar cu teama că vorbele ei s-ar putea poticni fără glas, s-a forţat să spună ce trebuia spus:

— Îţi mulţumesc, prinţe Zeel, se auzi vocea ei limpede, uşor tremurată.

Zeel a făcut un pas într-o parte. S-a lăsat o linişte apăsătoare. Aliniaţi, aşteptând cel mai mic semn să înceapă să sune din corn, vestitorii păreau încremeniţi.

Zaronel a simţit un zvâcnet în coşul pieptului şi apoi un val de roşeaţă în obraji.

Tăcerea se prelungea... ca şi cum timpul stătuse în loc. Iar el nu mai apărea.

Învelită în blănuri, Zaronel stătea nemişcată şi rece. Lumina palidă a lunii se revărsa prin geam, peste patul prinţesei. Purceluşul dormea la picioare. Visa, ea-i simţea tresăririle şi-l auzea respirând repezit, ca un chiţcăit. Ieri,

sunetele acelea ar fi făcut-o să râdă. Acum însă, doar o lacrimă i se prelingea din colţul genelor lungi şi negre.

Deodată s-a auzit o muzică. Cântul unui fluier ca de pe altă lume răzbătea până la geamul lăsat descliis.

Inima i-a tresărit. S-a ridicat imediat şi s-a dus fuguţa la fereastră, aplecându-se în afară. Jos, armăsarul auriu, strunit, sufla aburi în aerul rece al serii. Prinţul Zane s-a uitat la ea şi i-a zâmbit, lăsând să se topească în aer şi ultimele acorduri ale serenadei lui.

— Mi-era dor de o plimbare în inima nopţii, zise el. Vrei să vii cu mine?

Zaronel n-a stat nicio clipă pe gânduri. Şi-a aruncat şalul pe umeri şi a mai înşfăcat o pelerină de lână în drum spre uşă. A deschis-o încetişor... şi a dat de chipul înnegurat al lui Zagros, a cărui sabie era pe jumătate scoasă din teacă.

Zaronel s-a uitat la el şi inima-i bătea să-i spargă pieptul. Uitase că o să-l găsească de strajă la uşa ei, cum stătea în fiecare seară. Şi când el i-a spus pe numele pe care obişnuia să o cheme din copilărie, tot tunată i-a fost vocea.

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai speriat?

— Eu... a, nu, Zagros, îi răspunse ea cam de sus. Lasă sabia în teacă, n-are cine să-mi facă rău! Pur şi simplu... pur şi simplu nu puteam să adorm. Şi m-am gândit... să ies la plimbare puţin.

Şi-a băgat sabia în teacă şi, cu buzele strânse şi sfredelind-o cu privirea, i-a spus:

— Atunci, te însoţesc.

— Ba nu! Adică... vreau să mă plimb singură.

— Dacă-i pe aşa, nu te vei plimba deloc, Zaronel. Rogu-te, du-te înapoi în cameră.

A simţit cum o năpădesc tot felul de sentimente. Şi furie, şi frustrare... şi altceva, mai puternic decât amândouă la un loc.

Pe lângă Zagros, ea părea mititică şi fragilă. Dar când s-a îndreptat şi l-a privit semeaţă în ochi, oricine ar fi ştiut că e o prinţesă în toată puterea cuvântului.

— Prinţul Zane mă va lua într-o plimbare cu calul, a şoptit ea. Mă aşteaptă în faţa turnului.

Zagros a rămas cu gura căscată.

— Cum? Vrei să călăreşti noaptea? Cu un prinţ? Singură? Zaronel, nu se poate să nu-ţi dai seama că...

— N-am spus că aş vrea să călăresc, rosti ea dârză. Am spus că mă duc şi gata. Zagros, nu-mi sta în cale. Nu uita cine porunceşte şi cine ascultă.

Mânia şi orgoliul rănit i-au întunecat chipul, dar în adâncul ochilor lui mai vedeai şi altceva, ca o durere răscolită, de parcă îi răsucise cineva un cuţit în inimă. Ea a înţeles şi ştia de mult.

— Zagros, a continuat ea cu o voce blândă, grija ta e să fiu în siguranţă, şi cu el voi fi în siguranţă. Nu mai visa la ceea ce nu e cu putinţă. Iar acum, dă-te la o parte şi lasă-mă să trec.

Fără nicio vorbă în plus, el a făcut un pas înapoi şi a lăsat-o. A rămas ţintuit locului, ca o statuie cu inima de piatră, ascultând cum se stinge ecoul ropotelor cailor în noapte.

Prinţul Zane a strunit armăsarul şi acesta s-a oprit pe culmea unui deluşor. Obrajii lui Zaronel erau îmbujoraţi de muşcătura frigului, iar goana de până atunci îi răvăşise părul. Simţea energia calului gata să ţâşnească din nou într-o fugă nebună. Ea stătea cuibărită în şa, în faţa prinţului; braţele lui puternice o apărau de vântul ce şuiera năpustindu-se în vale. Cât despre prinţ, cu o mână înmănuşată ţinea frâul, domolind armăsarul ce tropotea ca-ntr-un dans, nerăbdător să pornească; iar cu cealaltă a tras pelerina lui aspră pe umerii prinţesei.

— Zaronel, şopti el.

Simţind pe grumaz vibraţia caldă a vocii lui, ea se înfioră uşor.

— Zaronel, ţi-e frig?

— Nu, nu frig, răspunse ea încet.

— Asta este darul meu. Ridică-ţi privirea, prinţesă. Darul meu e sus, în înaltul cerului.

Supusă, s-a uitat către cer. Deasupra lor — şi parcă atât de aproape — se roteau milioane de stele. Aşa cum stătea, în braţele lui, simţindu-i răsuflarea în păr, avea senzaţia că ei doi erau chiar centrul universului, pe însăşi axa lumii, şi toate constelaţiile se învârteau în jurul lor.

— Uite! zise el arătându-i ceva la orizont.

Niciodată nu mai văzuse ea o stea aşa strălucitoare, a cărei sclipire nu semăna nici cu argintul, nici cu aurul. Atunci şi-a dat seama că steaua se mişcă, alunecând încetişor pe bolta nopţii. Şi-n mişcarea ei descria un arc luminos, iar pulberea înfiripa o trenă mirifică.

— Steaua nu e a mea, ca să ţi-o pot dărui, îi spuse el, dar de acum înainte i se va spune Steaua lui Zaronel. O asemenea stea îndeplineşte orice dorinţă, oricât de mare. Acesta este darul meu.

Zaronel a închis ochii şi şi-a lăsat capul pe spate, rezemându-se de pieptul lui. Şi în acea linişte desăvârşită, sub lumina stelelor fără număr, şi-a pus o dorinţă.

În cea de-a treia zi, camerista prinţesei Zaronel i-a adus un veştmânt de aur, cu un văl auriu, ce strălucea ca soarele printr-o perdea de apă.

— Astăzi o să mă îmbrac singură, i-a spus prinţesa, zâmbindu-i şi luându-i hainele din braţe.

S-a spălat şi s-a pregătit ca prin vis, cu gândurile aiurea. Părul pieptănat alene curgea ca-ntr-o cascadă strălucitoare. Şi cum stătea ea în faţa oglinzii ovale, s-a uitat la reflexia ei, la ochii cenuşii şi visători. Apoi şi-a tras vălul pe faţă şi a ieşit pe hol, unde Zagros o aştepta.

Un bărbat înalt, cu o mantie de culoarea negurii, stătea alături de tron. Nu arăta nici tânăr, nici bătrân, părul negru cu şuviţe albe îi cădea pe umeri şi, în ochii săi, prorocul purta umbra lumii răsfrânte lăuntric.

Vocea lui gravă, dar clară, răsuna până în cele mai îndepărtate colţuri ale uriaşei săli a tronului. Şi totuşi,

atunci când a început a grăi, lui Zaronel i s-a părut că doar ei îi vorbea:

— Sunt Meirion, profetul magician al Karazanului. Eu păstrez Însemnul Suveranităţii. Astăzi este cea de-a treia şi ultima zi, ziua în care darurile se oferă, dar nu se primesc. Numai darul celui care va izbândi în Întrecerea Regilor va ajunge în mâinile prinţesei Zaronel. Şi în această a treia zi se va dezvălui şi în ce constă, mai precis, întrecerea.

Trâmbiţele au răsunat.

Prinţul Zeel a înaintat trufaş de-a lungul covorului roşu, cu mâna goală şi fără a fi însoţit de servitori. A urcat şi cea de-a treia treaptă şi a rămas în picioare în faţa prinţesei. Ea a simţit puterea voinţei lui şi s-a înfiorat. A simţit golul, pustiul dinlăuntrul lui şi pofta neostoită de posesiune şi putere.

Buzele lui abia s-au mişcat când a şoptit cele patru cuvinte:

— Vei fi a mea.

Şuierul oţelului a însoţit sabia scoasă din teacă, iar prinţul a aşezat-o pe ultima treaptă, la picioarele prinţesei.

— În această a treia zi, îţi ofer şi ultimul meu dar. Sabia mea îmbătată de cât sânge a vărsat şi veşnic însetată. Este Vărsătoarea-sângelui, Solul-durerii, Blestemul-văduvelor. O depun la picioarele tale şi în slujba Antarionului.

Zaronel şi-a plecat privirile către sabie. Avea mânerul dintr-un metal închis la culoare, forjat, incrustat cu nestemate negre. Chiar şi lama de oţel era neagră.

Prinţesa nu a spus nimic.

Şi iarăşi au sunat trâmbiţele. În timp ce prinţul Zane venea cu pas grăbit spre tron, prinţesa Zaronel simţea că îl trage spre ea cu un fir de mătase înfăşurat în jurul inimii ei.

Când a ajuns în faţa tronului, a îngenuncheat. Dacă întindea mâinile, putea să-l atingă. Ar fi putut să-i mângâie părul arămiu-auriu ce-i cădea la întâmplare pe frunte. Prinţesa şi-a prins mâinile într-un gest delicat şi a aşteptat.

Din faldurile pelerinei, el a scos la iveală un trandafir roşu şi i l-a pus la picioare. Iar când i-a vorbit, parcă nu mai erau decât ei doi în toată încăperea:

— Îţi aduc în dar inima mea... dragostea mea... viaţa mea.

Zaronel s-a uitat la sabia neagră şi la trandafirul roşu. Nu şi-a ridicat privirea nici măcar când Evor a rupt tăcerea.

— Întrecerea Regilor va începe mâine, la răsăritul soarelui. Va consta într-o cursă de călărie ce va începe de la poarta dinspre răsărit a Arakeshului, mergând până la hotarul de miazăzi al Pădurii Umbrelor. Acolo creşte un pom singuratic, iar pe crengile lui sunt patru frunze de aur. Prinţii trebuie să ajungă la el, să ia câte o frunză şi să vină în Arakesh, apoi să se întoarcă la pom şi să revină, fiecare, şi cu cea de-a doua frunză. Prinţul al cărui cal va trece ultimul de linia de sosire va câştiga coroana împletită a Karazanului, mâna prinţesei Zaronel şi titlul de protector al Antarionului.

Pentru o clipă, s-a făcut liniște, după care un murmur a cuprins sala tronului, ca și cum ar fi fost năpădită de un roi de albine.

Zeel a făcut deodată un pas înainte.

— Dar, mărite profet Meirion, își începu el vorba, cum adică… nu cumva ai vrut să spui…

— Prințul al cărui cal va ajunge ultimul *va fi câștigătorul întrecerii. Cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dintâi, grăi Meirion și pe fața lui nu se putea citi nimic în plus. Așa a grăit Oracolul. Deci mâine, în zori.*

Grămăjoara zdrențuită

Ne-am trezit înainte de răsăritul soarelui, înghețați și înțepeniți. Jamie insistase să facă el ultimul rond de noapte, iar acum sforăia într-un colț al cortului special pe care l-am pus deasupra bagajelor noastre, să le protejăm de eventualele raiduri ale trăncănicilor. Focul se stinsese, iar planul lui Rich de a fixa marginile foii de cort cu însăși greutatea trupurilor noastre — în sacii de dormit — a funcționat: lucrurile noastre erau în siguranță.

Eu credeam că o să adorm buștean când o să pun capul jos. Dar n-a fost așa, toată noaptea am visat — cioburi de neliniști tulburi și care încă mă urmăreau și după ce m-am trezit. Visasem că veniseră niște maimuțe la marginea pădurii, lângă noi, făcând o

gălăgie cumplită... că se tot apropiau în întuneric şi chiar auzeam cum scormoneau pe lângă sacul meu de dormit. Apoi, cum se întâmplă prin vise, feţişoarele lor tivite cu smocuri de blăniţă s-au transformat în nişte capete acoperite cu glugi ce se învârteau deasupra mea, cu adierea lor înfiorătoare, de mormânt... şi-atunci, am zvâcnit în somn şi m-am trezit simţind şi-n urechi zbuciumul inimii, gata să-mi spargă pieptul.

Aerul proaspăt al dimineţii m-a trezit. Iar acum, obosit şi morocănos, îi urmăream pe ceilalţi către marginea pădurii, în căutare de crenguţe uscate. Sentimentul apăsător al zilei de mai-nainte se risipise peste noapte; şi, în timp ce scormoneam prin pădurea nu prea deasă, văicărelile haioase şi chicotelile celorlalţi pluteau în aerul proaspăt al începutului de zi.

— C-ar fi fost păcat să scapi de nisipurile mişcătoare şi să te sufoce dup-aia fetele în îmbrăţişarea lor, nu, Jamie? Ce-i drept, nici focul nostru nu s-ar mai fi stins în tura de noapte...

— Richard!!!

— Bine, Kenta, gata... De jurnalul ăla ce ziceţi? Zane ăsta mi se pare cam zgârie-brânză... adică darurile lui Zeel erau mult mai mişto, după mine...

Dar părerea lui s-a lovit de un val de proteste.

— Problema ta e că n-ai nicio fărâmă de romantism în tine... sau dacă o ai, o fi înecată în grăsime! ripostă Gen.

— Adică muşchi...

— Pe mine m-a intrigat cursa de cai, spuse Jamie, gânditor. Trebuie să recunosc că aici avea dreptate Zeel: n-are nicio logică.

— Şi de când e asta o problemă? mormăi Rich.

— „Cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi" — nici nu mă mir, în Karazan, spuse Gen.

— Poate asta-i şi ideea: e un joc în care trebuie să desluşească ei sensul, aşa cum şi noi ne căznim de fiecare dată, sugeră Kenta.

— Hmmm. Adică să pui caii să meargă cu spatele sau ceva de genul ăsta? Chiar aşa, se poate?

— Nu-i aşa greu să ieşi ultimul la o cursă, eu ştiu cel mai bine, zise Jamie necăjit. Dar nu şi dacă toată lumea încearcă să ajungă la urmă.

Discuţia a fost curmată de un zbieret ascuţit, un ţipăt în care se simţea şi şocul, şi dezgustul.

Era Gen. Printre umbrele copacilor, abia se vedea, aşa ghemuită cum stătea; se uita în jos la ceva. Ne-am repezit toţi către ea şi pe drum Richard mi-a făcut cu ochiul, zâmbind:

— Probabil că-i vreo râmă. Ştii cum e Gen...

Am găsit-o cu faţa schimonosită, gata-gata să plângă. M-am apropiat şi eu, după Rich, neştiind ce-ar putea fi. În orice caz, înţelegeam foarte bine cum de ajunsese Gen pe-aici: de jur împrejur erau multe crenguţe uscate, numai bune pentru focul nostru. Dar ea se uita fix într-un loc, arătându-ne şi nouă cu degetul un buştean putrezit şi acoperit cu muşchi de pământ... Deodată am priceput că nu putea fi

vorba de râme. De când mă trezisem simţeam un nod în gât, iar acum senzaţia devenise şi mai puternică. Mi s-a zbârlit părul pe ceafă şi am simţit cum mi se face pielea găinii pe mâini.

— Rich, stai aşa, ai grijă...

Abia atunci a văzut şi el. Pe jumătate ascuns în spatele buşteanului, se vedea o grămăjoară de zdrenţe murdare.

Kenta o privea şi ea din spate, peste umărul meu. Rich a zâmbit nătâng şi mi-am dat seama că şi el s-a speriat puţin.

— E, hai, Gen, nu te înmuia aşa! Nu-i decât o pereche de ciorapi găuriţi sau aşa ceva.

Dar n-aveau cum să fie nişte ciorapi, ghemul era prea mare. Mai degrabă o pelerină... sau o traistă zvârlită din cine ştie ce motiv.

Rich s-a aplecat şi a luat un băţ mai lung. Ciorapi neciorapi, nu prea-i venea să pună mâna pe ei. Tot dându-le târcoale, s-a apropiat gata să împungă puţin grămăjoara aia ciudată.

Strigătul Kentei ne-a făcut pe toţi să tresărim îngroziţi:

— Richard, stai! Lasă-l... E... of, e...

Am prins-o de braţ, s-o opresc să se repeadă la zdrenţele alea:

— Ce e? Kenta, să n-o atingi, n-ai de unde să ştii...

Dar ea s-a smucit şi, până să fac eu vreo mişcare, s-a şi repezit spre buştean, a îngenuncheat şi a întins mâinile spre grămada aia murdară.

— Kenta, ce faci? o întrebă Rich, dar îşi răcea gura degeaba.

— Oh... suspină ea. E un trăncănici! E un trăncănici mort.

— Îhh! făcu Jamie. Adam are dreptate, să nu pui mâna pe el! Probabil că-i plin de viermi.

— Ba nu, e călduţ încă, uite! spuse Kenta ridicând corpul inert al trăncăniciului.

Ni-l arăta cu ochii înlăcrimaţi.

— Acuma, zău, Kenta, mormăi Rich cam stingherit, n-are rost să plângi. Asta-i viaţa în pădure, ce să-i faci? Nu supravieţuiesc decât cei puternici. Întreabă-l şi pe Jamie, el ştie chestii de-astea. Probabil că e la ordinea zilei în Pădurea Larmei.

— Doar că...

Kenta înghiţi în sec, uitându-se la trupuşorul moale.

— Doar că seamănă aşa de bine cu Blue-bum!

A urmat o tăcere lungă şi grea. Ne uitam toţi la animăluţul mort din braţele Kentei.

Jamie a fost cel care a spus-o:

— Păi, chiar e Blue-bum. L-aş recunoaşte dintr-o mie. E chiar prietenul nostru, Blue-bum. Cine ştie ce grozăvie i s-a întâmplat de-a murit aşa.

Blue-bum

Mă uitam la făptura aceea mărunţică şi neînsufleţită. Nu puteam, nu voiam să cred că-i adevărat. Un trăncănici care arăta la fel ca oricare altul. Plus că în pădure mişunau cete întregi de asemenea animăluţe care semănau cu maimuţele — indiferent ce-or fi fost ele înainte să bea din izvorul ce şoptea: *Cine bea din apa mea se va preface în trăncănici...*

Deci putea fi oricare dintre ei... nu?

Mă amăgeam şi o ştiam prea bine.

Iar el zăcea în braţele Kentei, ca o jucărie veche, aruncată la gunoi. Blăniţa lui — cândva strălucitoare şi mătăsoasă — era încâlcită şi îmbâcsită cu praf şi ceva ce părea sânge închegat. Mutrişoara îi era încreţită toată, ca şi cum cineva ar fi stors viaţa din el.

Rich spunea ceva, dar vocea lui părea îndepărtată.

— ... aşa că, dacă ar fi într-adevăr Blue-bum — şi eu unul nu prea cred să fie —, atunci înseamnă că el se afla în Pădurea Larmei când ne făceam griji că ar putea să ne vândă regelui Karazeel.

— Şi atunci nu Weevil l-a ajutat să intre în programul calculatorului, zise Gen încet.

— Păi, şi-atunci cine să-l fi ajutat? obiectă Jamie. Că singuri n-aveau cum să-şi dea seama... nici într-un milion de ani!

— V-am zis eu că nu ne-ar trăda! scrâşni Kenta. Bietul de el, probabil că a încercat să se alăture celorlalte maimuţe şi a fost alungat şi atacat...

Vocea sa se frânse şi o lacrimă căzu pe ghemotocul de blăniţă din jurul mutrişoarei.

— Asta dacă nu..., continuă Rich.

— Asta dacă nu ce? vru să ştie Kenta, care-l fulgeră cu privirea.

— Asta dacă nu i-a ajutat, totuşi, din cine ştie ce motiv. Adam, ştiu că ţie niciodată nu prea ţi-a inspirat încredere băiatul ăsta. Poate că, odată ce şi-au terminat treaba cu el, l-au dat afară... şi el s-a întors aici.

— Nu i-ar fi ajutat! Poate la început, nu ştiu, pe când era încă Weevil... dar s-a schimbat. Ştii bine că s-a schimbat! insistă Kenta printre sughiţuri. Doar s-a sacrificat ca noi să reuşim să scăpăm... sau ai uitat cumva?

— Ia staţi puţin, şopti Gen cu o expresie ciudată. Uitaţi-vă la el, dar uitaţi-vă bine. Uitaţi-vă în ce hal e

şi... gândiţi-vă ce înseamnă asta. Da, e clar că a fost atacat — omorât — de celelalte maimuţe. Totuşi unele lucruri, mai spuse ea şi apoi ezită... unele lucruri nu pot fi opera maimuţelor. Ia uitaţi-vă în ce stare îi sunt labele!

M-am uitat. Şi am simţit cum mă albesc la faţă. Avea pumnişorii strânşi, dar am descoperit îngrozit că şi braţele şi degetele erau răsucite într-un mod grotesc. Nu-mi puteam imagina cruzimea cu care îi deformaseră degetele, cum ajunseseră unghiile lui atât de încovoiate, ca şi cum cineva încercase să le smulgă.

— L-au torturat, zise scurt Jamie. L-au torturat rău de tot, să-l facă să mărturisească.

— Şi blăniţa, mai spuse Gen. Îi lipsesc smocuri de blăniţă pe tot corpul, pe unde i le-au jumulit.

Ce-i drept, din blăniţa lucioasă a lui Blue-bum rămăsese ceva jalnic, chel şi răpănos.

— Şi-apoi faţa... până şi acum i-a rămas întipărită durerea.

Şi aici avea dreptate. Aşa se explica de ce nu-l recunoscuserăm noi la început. Atât de schimonosită şi de ridată era mutrişoara lui brună, că părea mai bătrân cu o sută de ani faţă de cum îl ştiam noi.

— Oricum nu mai contează, conchise Kenta. Orice ar fi făcut sau n-ar fi făcut el — şi indiferent din ce motive — acum s-a terminat.

— Şi noi ce facem? întrebă Richard sec.

Am înghiţit cu greu. Cineva trebuia să o spună cu voce tare. Dar parcă-mi scoteam vorbele cu cleştele:

— O să-l îngropăm. E tot ce mai putem face pentru el acum.

L-am privit pentru ultima oară. Era şi nu era Blue-bum. „Probabil că asta face moartea din noi toţi".

O lacrimă grea s-a rostogolit pe obrazul Kentei şi a picat pe faţa lui; apoi încă una.

Şi pe chipul lui mi s-a părut că zăresc un fel de tresărire.

L-au înfăşat bine pe Blue-bum în pelerina Kentei, de nu i se mai vedea decât faţa. Ne-am adunat toţi la căldură, în jurul focului. Avea gura întredeschisă şi, când am pus mâna în dreptul ei, abia se simţea un suflu firav. Deşi nu deschisese ochii, încă nu murise. Totuşi, după câte puteam să-mi dau seama, nici nu mai avea mult.

Chiar şi o singură picătură de viaţă ar însemna că...

— Rich, dă-mi Poţiunea Tămăduirii! E la mine în rucsac, înfăşurată în şal. Hai, repede!

Nu mai rămăsese mult în sticluţă, dar poate ar fi fost destul pentru a salva un mic trăncănici.

Kenta a desfăcut puţin strânsoarea pelerinei care-l înfăşa şi l-a ţinut drept. Am simţit cum toţi ceilalţi se adunaseră în spatele meu şi-l priveau. Am înclinat sticluţa cu lichid sidefiu. Mai erau câteva picături, în caz că aveam nevoie. Aşteptam cu linguriţa pregătită, urmărind licărirea licorii argintii.

— Gata, Kenta, eşti pregătită?

În clipa aceea, pleoapele lui Blue-bum au tremurat şi apoi s-au dezlipit puţin. Ne-a privit ca prin ceaţă, pe rând, părând că nu ne recunoaşte.

Kenta s-a aplecat deasupra lui şi i-a şoptit:

— Blue-bum, adică Weevil, suntem noi: Kenta, Gen şi băieţii! Oh, Blue-bum, ce au putut să-ţi facă? Hai, rezistă, te rog! Uite, avem şi Poţiunea Tămăduirii. Doar să sorbi puţin şi o să-ţi revii.

Sub ochii noştri, privirea a început să i se limpezească şi de acum părea că ne recunoaşte. Iar dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă că este într-adevăr Blue-bum, am găsit-o chiar în zâmbetul lui şters. Dar deodată chipul i s-a schimonosit. În loc să deschidă gura, cum ne-am fi aşteptat, a strâns buzele şi mai tare... şi a întors capul într-o parte, cu ochii bine închişi, ca şi cum ar fi vrut să-şi refuze nu numai realitatea prezenţei noastre, ci şi pe aceea a tot ce-l înconjura.

— Ce-ai păţit? Nu înţelegi că noi suntem? Singura ta speranţă. Hai, bea puţin, de dragul meu, te rog, îl imploră Kenta.

Mintea mea se învârtea ca un mosorel. Blue-bum ştia de poţiune şi de puterile ei. Să fi fost în locul lui, aş fi sorbit imediat fiecare picătură de care aveam parte. Iar el ştia sigur că e la un pas de moarte. Atunci de ce...

— *Tu chiar vrei să mori*? se tângui Kenta.

Deodată Gen s-a lăsat în genunchi alături de ea şi a întins braţele spre Blue-bum pentru prima oară.

— Bietul nostru prieten! Asta e, nu vedeţi? zise ea ridicând privirea spre noi, cu ochii înlăcrimaţi. Într-adevăr, asta vrea! El simte că ne-a trădat. Oh, Blue-bum... am văzut ce ţi-au făcut la mâini, am văzut cum te-au chinuit. N-ai avut de ales. Cine ar putea să te condamne? Noi nu vrem să rămânem fără tine, ar fi de neînchipuit. Bea poţiunea, te rog, de dragul nostru...

Încet de tot, Blue-bum s-a întors cu faţa spre noi. Deşi nu părea convins, a deschis ochii şi s-a uitat şovăitor de la unul la altul, ca şi cum n-avea curaj să înfrunte ce ar fi putut descoperi pe chipurile noastre. Iar noi îl urmăream cu sufletul la gură.

În cele din urmă, s-a uitat şi la mine. O privire plină de căinţă, din care înţelegeai ce nici cuvintele n-ar fi grăit-o mai bine: „Şi tu, Adam? Tu ce crezi? În sufletul tău mă poţi ierta... pentru tot ce-am făcut?"

M-am uitat adânc în ochii lui. Prin nu ştiu ce unghere ale minţii încă mă urmăreau ecouri obsedante, dar le-am amuţit. Şi mi-am impus să zâmbesc.

— Hai, Blue-bum, bea tot, ca un băiat cuminte, i-am spus ferm. Ce-a fost, a fost! Nu-ţi port pică, niciunul dintre noi nu-ţi poartă pică.

Bietul nostru prieten

Dacă ne imaginaserăm cumva că poţiunea o să-l prefacă pe Blue-bum în cel pe care-l ştiam noi, ne înşelaserăm. În câteva clipe era pe picioarele lui, se uita vioi de jur împrejur şi se îndopa cu mâncarea pe care i-o pregătiseră fetele, de parcă nu mai mâncase nimic de un an. Toate rănile — tăieturi, muşcături, zdrelituri — se vindecaseră şi nu mai rămăsese nicio urmă, dar a fost nevoie de o oră de muncă — başca săpun, prosop, toată sticla de apă a Kentei şi un pieptăn — ca să arate iarăşi îngrijit.

Totuşi, poţiunea nu reuşise să şteargă complet urmele lăsate de experienţa prin care trecuse. Pe lângă faptul că era înfiorător de slab, cu blăniţa ca roasă de molii şi cu mâinile contorsionate, în ochii lui

vedeam ceva nou, ce nu mai observasem înainte. Privirea lui strălucitoare şi curioasă dispăruse complet. Îi luase locul o permanentă pândă temătoare, ca a unui câine vagabond, care nu ştie dincotro ar putea veni următorul şut. Partea cea mai tristă era că, de unde înainte se mişca lejer, făcând salturi uimitoare, unduind şi zvâcnind printre copaci ca o maimuţică nebunatică, acum abia se târa, bălăbănindu-se.

Cu bagajele făcute, gata de plecare, eu şi Rich ne uitam tăcuţi cum Jamie şi fetele se tot învârteau în jurul lui. După cum a ieşit la iveală, Jamie urmărea ceva foarte clar.

— Blue-bum, dacă tot veni vorba, zise el ca într-o doară, în timp ce-i ţesăla codiţa, ce mai pun la cale amicii Karazeel şi Evor? Şi mai ales pentru când? Că ne-ar fi de mare ajutor să ştim şi ar putea fi şi modul tău de a ne mulţumi pentru...

Dar maimuţa a început să facă gălăgie. De îndată ce a auzit numele lui Karazeel şi al lui Evor, Blue-bum s-a ghemuit de parcă l-ar fi plesnit cineva. Iar acum tremura şi se dădea cu spatele înapoi, sucindu-se nevricos pe dosul lui albastru, până când Jamie l-a apucat bine de coadă şi l-a făcut să stea locului.

În clipa în care a văzut că ne uitam spre ei, Jamie i-a dat drumul şi s-a înroşit până în vârfurile urechilor.

— Scuze, mormăi el. Voiam doar...

Kenta i-a tăiat vorba:

— Păi să nu mai vrei! Nici nu ne putem imagina prin ce-a trecut bietul Blue-bum. Nu-i drept să-i ceri acum să retrăiască momentele alea de groază.

Blue-bum s-a dus la ea, şchiopătând, şi s-a agăţat de piciorul ei, ca şi cum ar fi vrut să-i ceară ajutorul. Ea l-a luat în braţe, protectoare, şi l-a fulgerat cu privirea pe Jamie. Eu şi Rich ne-am uitat unul la celălalt. La drept vorbind, şi eu avusesem aceeaşi idee ca şi Jamie, doar că mă gândeam să-i las lui Blue-bum un scurt răgaz, să-şi mai revină, înainte să îl interoghez ca lumea. După figura lui Rich, mi-am dat seama că şi el îşi pusese în minte cam acelaşi lucru. Dar uite că Jamie a dat-o-n bară... dacă o fi fost vreo minge de dat în bară în toată chestia asta. Blue-bum putea să scoată tot felul de zgomote: să geamă, să ţipe, să chiăie, să măcăne, adică orice, mai puţin să vorbească, aşa că tot ce-am fi putut noi spera era să-i pregătim un chestionar de vreo douăzeci de întrebări la care să răspundă cu „da" sau „nu".

Acum puteam să ne luăm adio şi de la planul ăsta!

În cele din urmă, s-a făcut prânzul cel mare până am reuşit noi să ne urnim la drum. Kenta, care îşi luase în serios rolul de asistentă principală, îl înfăşase cu pelerina ei şi-l ţinea în braţe ca pe un bebeluş. Iar Blue-bum se culcuşise confortabil, cu căpşorul scos afară, privind — cam prea încântat, aş zice — cum noi, ceilalţi, împărţeam bagajul Kentei ca să i-l cărăm.

— Trebuie să recuperăm timpul pierdut, bombăni Rich, în timp ce ne puneam în cârcă bagajele devenite mai mari şi mai grele.

Mă încerca o senzaţie ciudată — o emoţie, o nelinişte care-mi sporea bătăile inimii —, ca atunci când ştii că o să întârzii rău la şcoală.

— Mai bine nu mai fi aşa morocănos, spuse Gen iritată, scuturându-şi pletele blonde. Aşa-s bărbaţii, nu suportă să vadă că şi alţii au parte de atenţie. Hai, Kenta, mergem noi în faţă şi dacă voi, băieţii, puteţi să ţineţi pasul, o să mă declar impresionată!

Zis şi făcut, ea şi Kenta au mărit pasul, într-un ritm de care eram sigur că o să le epuizeze într-o oră. Jamie se rostogolea şi el pe lângă fete, aruncând din când în când către mine şi Rich câte un:

— Hai, domnişoarelor!

În scurt timp pădurea a rămas în urmă şi am început să urcăm uşor-uşor muntele. În faţa noastră, departe, abia se vedeau Jamie şi fetele, înaintând cu ultimele puteri.

Noi mai veniserăm pe aici o dată, toamna, când din cauza ceţei abia vedeam cărarea. Acum însă ardea soarele, simţeam cum mă bronzez pe ceafă şi cum, sub rucsac, bluza mi se lipea de spatele transpirat.

În urma mea, Rich gâfâia şi sufla din greu. În faţă se înălţau şirag dealuri verzi-cenuşii, iar la orizont se zăreau crestele abrupte. M-am oprit să-l aştept pe Rich; cât mă prefăceam că admiram priveliştea, mi-am mai tras şi eu sufletul.

Munţii se ridicau în stânga şi-n dreapta; la est, culmile se domoleau în linia blândă a câmpiilor liliachii cu pâlcuri de pădure şi se sfârşeau cu strălucirea îndepărtată a mării. În partea cealaltă se întindea lanţul muntos principal, nord-sud, faţă de care deluşorul nostru era mic şi prăpădit. Soarele după-amiezii cobora încet spre spinarea zimţată a muntelui, iar, în lumina razelor sale piezişe, văile deveneau semitransparente ca nişte marame.

Rich a ajuns lângă mine şi şi-a şters fruntea cu mâneca.

— Data trecută nu era aşa greu drumul ăsta, zise el după ce şi-a mai tras răsuflarea, tu ce zici?

M-am uitat în urmă. Ce-i drept, părea mai abrupt. Pe ici, pe colo, din cauza alunecărilor, devenise şi mai păcătos, pe pantele mai mici. Nu-mi aduceam aminte nici să fi fost înainte tot pietrişul ăsta zdrumicat şi alunecos, plus că pe cărare mai crescuseră tufe şi iarbă.

Dar mai era ceva. Înainte, simţisem tot drumul un fior, ca o furnicătură pe şira spinării, senzaţia că în orice moment putea să se ivească din spate careva. Şi pe bună dreptate: doar era drumul pe care treceau carele între Arakesh şi Shakesh, fortificaţia regelui Karazeel. Acum nu mai aveam senzaţia asta. Cât vedeai cu ochii, în urma noastră, până la Pădurea Larmei, era pustiu. Şi simţeam până în măduva oaselor că aşa va rămâne.

Am ridicat din umeri, încercând să-i zâmbesc.

— Se poate. O fi şi din cauza căldurii. Oricum ai da-o, nu există vreme perfectă să urci ditamai muntele, nu?

Şi-am pornit din nou la drum, de data asta cu Rich în frunte, eu încheind coloana. Un gând nu-mi dădea pace şi mă apăsa mai tare decât greutatea din spate.

— Rich, am început eu cam nesigur pe mine, ţie cum ţi se pare Weevil? Blue-bum, vreau să zic.

— Cum adică, cum să mi se pară? făcu el încruntat. Păi, cred că a trecut prin multe, bietul de el. Dar o să-şi revină. Nici nu se poate altfel, cocoloşit cum e.

Am mai făcut câţiva paşi în tăcere.

— De ce? Ţie cum ţi se pare?

Nu-mi venea să spun. „Altfel." Doar ştiam amândoi că e altfel, era evident, dureros de evident. Şi ştiam şi ce-ar zice Rich dacă aş fi încercat să-i descriu senzaţia ciudată pe care o aveam.

„Ai grijă să nu te audă Kenta", ar fi fost răspunsul lui. „Adam, să fim serioşi, ţie niciodată nu ţi-a fost prea simpatic. Bietul nostru prieten."

Dar nu era adevărat. Mie-mi fusese simpatic din clipa în care ne-am trezit că i-a crescut o coadă din dosul lui albastru. Mi-a fost simpatic din clipa în care nu m-a mai urmărit şi a devenit haios şi vesel şi plin de energie. Acum nu mai găseam nici urmă din felul lui de-a fi, cel puţin deocamdată, şi nu din cauza lui. Şi-atunci, ce nu-mi ajungea? Oare să fiu eu genul de tip care nu poate să-i ierte altuia că a făcut ce-aş fi făcut şi eu dacă aş fi fost în locul lui?

Am dat cu piciorul într-o piatră şi m-am uitat cum sare din loc în loc pe marginea drumului, rotindu-se în aer până dispăru înghiţită de prăpastie.

Spre surprinderea mea, Rich tot mai aştepta un răspuns:

— Da, am mormăit eu. Se pare că i-a fost tare greu. Bietul nostru prieten!

Glugile pustii

În scurt timp, eu şi Rich i-am ajuns din urmă pe Jamie şi pe fete. Eram împreună când, în sfârşit, spre seară, am urcat — pentru a nu ştiu câta oară — pe „vârful" muntelui. De data asta, în faţa noastră se întindea cerul alburiu, ca o coajă de ou spartă pe linia zimţată a crestelor.

De aici înainte, drumul era mai neted şi unduia leneş printr-o curmătură înainte de a se afunda în văile cu grohotiş şi să dispară în Pasul Draken. În stânga noastră se vedeau nişte căsuţe mititele, ghemuite în umbra crestelor ce se înălţau de o parte şi de alta, şi-n spatele lor se întindea, ca un fundal verde, o pădure de brazi.

Drakendale.

Un drumeag se desprindea de cărare şi o lua la stânga, spre sat.

— Bun, zise Rich. Am ajuns. Şi acum ce facem?

— Păi, poate găsim un sătean mai prietenos şi intrăm în vorbă cu el, spuse Jamie, fără să pară nici el prea convins. Îl întrebăm de unde vine numele satului, chestii de-astea.

— Problema e că nu prea văd săteni, nici prietenoşi, nici neprietenoşi, spuse Rich.

Şi avea dreptate, nu se vedea niciun suflet... iar casele acelea părăsite nu-ţi dădeau deloc sentimentul că ai fi bine-venit. Din vreo două hornuri se înălţau fuioare de fum. Altminteri, nu era niciun alt semn de viaţă. „Uite că am ajuns în sfârşit şi aici", mi-am zis eu, chinuit de gândul că rostul venirii noastre nu-mi mai părea aşa clar. Oare chiar să fi bătut noi atâta drum doar pentru că două versuri din poezie sugerau că prinţul Zefir s-ar ascunde în ochii unui dragon... şi cuvântul „draken" fusese confundat cu „dragon" de nimeni altul decât de mine, cel mai jalnic cititor din toate timpurile?

Împrăştiaţi care încotro, ne-am apropiat de sat şi am descoperit că la unele ferestre strălucea câte o luminiţă — o lumânare sau poate focul la care sătenii găteau. Majoritatea caselor — care să fi fost maximum 12 la număr — se aflau în jurul a ceva ce-mi imaginam că trebuie să fie pajiştea satului, dacă-i puteam spune aşa. De fapt, o bucată de pământ cu smocuri de iarbă maronie şi colţuri de piatră. În mijlocul ei se înălţa un pom noduros cu doar câteva

frunze, uscate. Alături, dintr-o pompă manuală ruginită picura apa într-o troacă de piatră.

Unele dintre clădiri erau evident locuinţe propriu-zise, cu forma lor dreptunghiulară şi o uşiţă nu prea înaltă, cu ferestre mohorâte de o parte şi de alta. Când am trecut pe lângă prima casă, am simţit înfiorat că ne urmăreşte cineva cu privirea. Am mers mai departe, rezistând ispitei de a mă uita în urmă. Şi am luat-o pe lângă uşile duble ale unei fierării, pe lângă lespezile înnegrite de funingine, pe lângă cuptorul rece şi nicovala tăcută... Am trecut şi pe lângă nişte grajduri dărăpănate dintr-o curte părăsită. Alături era o casă cu două etaje, şubredă ca vai de ea, cu o plăcuţă agăţată într-un cui ruginit, deasupra uşii. Plăcuţa se legăna în vânt, scârţâind ciudat, ca nişte articulaţii îmbătrânite sau ca sunetul îndepărtat al unui fierăstrău: sus şi jos, înainte şi înapoi.

Gluga pustie.

— Ce fel de glugă?! întrebă Rich în şoaptă.

— Şşşş! şuieră Gen.

— Goală pe dinăuntru, uită-te la desenul de pe plăcuţă, suflă Jamie.

M-am uitat. Palidă ca o stafie, s-a înfiripat imaginea decolorată a unei... glugi cenuşii dinăuntrul căreia nu te privea un chip, ci neantul.

„Gluga pustie". M-a trecut un fior pe şira spinării. Asta simţisem — şi nu doar eu, ci şi ceilalţi — când am luat-o pe drumeagul ce ducea spre sat. Colcăia de Cei-fără-chip. Acum nu erau aici, altfel n-ar fi trecut mult până să aflăm. Simţeam mai degrabă o umbră a

prezenţei lor... miasma răului pe care o lăsau în urmă.

— Mie nu-mi place locul ăsta, şopti Gen cu vocea tremurată, uitându-se speriată în toate părţile.

După figurile lor, îmi dădeam seama că şi ceilalţi îi împărtăşeau această senzaţie. După atâta amar de drum ajunseserăm în sfârşit aici...

— E, hai, fiţi optimişti, le-am spus eu mai înviorat. Plăcuţa aia înseamnă două lucruri: ori e un magazinaş cu haine, ori e un han. Şi cred că ştiu care-i răspunsul corect, am spus scotocindu-mă prin buzunare.

Am scos unul dintre galbeni, l-am aruncat în aer şi l-am prins.

— De data asta plătim şi gata. Care vrea o masă caldă? Gătită cu tot dichisul, nu la focul de tabără. Ba poate o să avem parte şi de un pat, să înnoptăm ca lumea. Eu zic să intrăm şi mai departe vedem noi.

Au fost de acord, dar fără mare tragere de inimă. Trebuia să căscăm bine ochii şi să ciulim urechile, să nu scoatem nicio vorbă în plus şi, mai cu seamă, dacă ne venea vreo idee, trebuia să ne asigurăm că şi ceilalţi ne susţin.

— Adam, eu zic să vorbeşti tu, spuse Jamie privindu-l cu subînţeles pe Rich. Tu pari cel mai mare, dar chestia e că tu vorbeşti şi cel mai puţin.

Parcă trecuse o veşnicie de la episodul vizitei la Drojdia Berarului, unde Rich şi-a intrat în rol mai mult decât trebuia; dar oricât timp trecuse, nu uitaserăm niciunul care au fost urmările.

— Kenta, n-ar fi rău să-l ţii pe Blue-bum mai ferit de ochii lumii, replică Rich zâmbitor. S-ar putea ca oamenii locului să nu se dea în vânt după animalele de companie.

Gălăgia indignată ce răzbătea din străfundurile cocoloşului aflat în braţele fetei ne-a făcut pe toţi să zâmbim, chiar şi pe Gen. Mi-am potrivit binişor gluga mai pe ochi şi m-am uitat dacă şi ceilalţi au făcut la fel. Apoi, am tras aer în piept, am deschis uşa şi am intrat.

Ne-am pomenit într-o încăpere plină de fum, luminată de câteva lămpi agăţate pe tavan — tavan care era foarte jos. Focul ardea mocnit în capătul celălalt al încăperii. Am mai făcut un pas pe lespezile ce ţineau loc de podea. Dintre cele şase mese, la cea mai aproape de foc stăteau trei bărbaţi aspri, bărboşi, cu pielea smeadă. Lângă noi, la perete, se afla o masă lungă de lemn; pe ea se găseau nişte butoiaşe cu cercuri de fier, în care am socotit că trebuie să fie bere sau vin, nişte ulcioare, cupe şi nişte sticle cam prăfuite. La tejgheaua de lemn stăteau doi bărbaţi şi, în spatele ei, un altul, cu un şorţ pătat care vreodată o fi fost alb şi curat. Hangiul.

Când am intrat noi, s-a făcut linişte. Toate capetele s-au întors alene spre noi şi pe fiecare chip am citit acelaşi lucru: neîncredere şi ostilitate. Mi-am tras şi eu o figură încruntată. Instinctul îmi spunea că n-aş avea nimic de câştigat cu manierele elegante pe care ni le propovăduia Directoarea de la Highgate, să ne fi aliniat toţi şi să venim cu băscuţa în mână ca

nişte puştani şi să cerem o favoare. Nu i-am băgat în seamă pe cei de la mese şi m-am dus fără grabă spre o masă lângă geam, am dat jos bagajul din spate, m-am aşezat cu faţa la încăpere şi le-am făcut semn şi celorlalţi să se aşeze lângă mine.

— Adam! şuieră Jamie cu ochii bulbucaţi de indignare. Nu poţi să intri aşa, e nepoliticos! Ar trebui să...

— Ce-ar trebui? i-am tăiat-o cu o uitătură aspră, tipică pentru Karazan. Ăsta-i han, nu? Să vină hangiul la noi.

Într-adevăr, după ce a şuşotit ceva cu tovarăşii lui, hangiul s-a apropiat de noi, cam pieziş şi numai primitor nu părea.

— Da? mârâi el. Voi ce vreţi?

— Mâncare şi paturi pentru noaptea asta, am mârâit la rândul meu, aruncând cu zgomot galbenul pe masă.

Nu puteam decât să sper că o să ne ajungă. Ochii hangiului neîncrezător au urmărit banul sunător, îngustaţi ca nişte lame... ca deodată să-i caşte într-o expresie atât de uimită, că te umfla râsul. Rămăsese chiar cu gura căscată.

Pe faţa lui citeam acum un amestec de viclenie şi lăcomie.

— Multe solare au trecut de când n-am mai văzut o coroană de aur prin părţile astea... mai ales în mâinile cuiva aşa tânăr. De unde îl ai?

„Hai că începe să ne descoasă", mi-am zis. „Dar un lucru-i sigur, banii ăştia ne-ajung cu vârf şi îndesat."

Tăcerea încordată a celor din cameră şi bunul-simţ m-au încredinţat că cea mai bună soluţie e să răspund la cât mai puţine întrebări. M-am uitat în ochii lui ca de la egal la egal.

— Mâncare şi o odaie, am zis.

Lungă a fost clipa cât toate privirile au stat aţintite asupra mea, socotind şi cântărind. Iar când şi-au luat ochii de la mine, s-au uitat toţi la galbenul de pe masă. Rămăsese între noi pe masa de lemn, grosolană şi plină de crăpături, strălucind ca luminat de ceva lăuntric, cu profilul semeţ al regelui ce scruta neînfricat veşnicia. În momentul acela am simţit că aş vrea să nu fiu nevoit să mă despart de galbenul ăsta. Îmi doream cu ardoare să-l păstrez, mai mult decât orice mâncare, pat bun sau somn tihnit.

Dar cel mai mult îmi doream să aflu adevărul, să descopăr ce s-a petrecut cu Zane şi Zaronel; să-l găsesc pe Zefir, nu numai pentru a salva lumea noastră, ci şi să îndrepte nedreptatea ce li se făcuse lor şi tuturor celor din Karazan.

— Adam, cere şi ceva de băut, şuieră Jamie. Ceva fierbinte, o ciocolată caldă, ceva...

M-am uitat la prietenii mei: istoviţi, jigăriţi, speriaţi... înseninaţi în sfârşit de o rază de speranţă. Am împins galbenul către hangiu.

— Şi ceva cald de băut.

N-a trecut mult şi o femeie cam neîngrijită, cu părul creţ, a venit bălăbănindu-se din bucătărie cu o tavă plină. După încă două ture, masa noastră gemea de bunătăţi — o pâine mare de casă, cu o coajă

neagră şi crocantă, o roată de brânză de culoarea chihlimbarului, fărâmicioasă şi cu miros iute; cinci castronaşe cu o mâncare de legume înăbuşite, cu un sos ce mirosea grozav şi câte o bucată de carne fragedă, care se desprindea de pe os.

La ultimul drum ne-a adus şi „ciocolata caldă": nişte căni de cositor pline ochi cu o băutură rubinie. Aburii ei îmi dădeau târcoale şi trecând de nările fremătătoare îmi intrau direct în sânge, cu un gust dulce-amărui. Avea gust de struguri şi mirodenii, şi căldura ei mă cotropea până în vârfurile degetelor, ca un val catifelat.

— Aşa ceva aş putea să beau toată noaptea, zise Jamie sorbind şi ultima picătură şi râgâind.

Nu-i trebuise mult timp băuturii să-l înveselească.

— Poate ar fi fost mai bine să nu bei deloc, i-am răspuns făcându-i cu ochiul lui Rich. Iar acum, dacă am terminat cu masa, eu zic că ar trebui să ne căutăm odaia şi să tragem un somn bun.

Simţeam eu că, în curând, gazda noastră o să-şi facă de lucru pe la masa noastră şi o să vrea să mai sporovăim puţin — acum ar fi găsit mai multe limbi dezlegate de licoarea pe care ne-o servise.

Într-adevăr, deja îl vedeam cum se îndreaptă spre noi, ştergând câte o masă ca să se apropie neobservat.

M-am scuturat să-mi treacă puţin euforia, m-am îndreptat în scaun şi l-am interceptat:

— Cred că ai uitat ceva, i-am şoptit încet.

— Ce să fi uitat? tună el. Nu ştiu ce vrei să spui...

— Eu cred că ştii, i-am răspuns pe un ton egal, întinzând palma.

— A, da, sigur...

S-a repezit la tejghea şi a făcut gălăgie, foindu-se prin spatele ei. În cele din urmă a scos la iveală o punguţă cu şireturi, a scos câteva monede şi mi le-a numărat în palmă.

Puteau să fie şi aur, şi fise fără valoare de la jocurile pentru copii, oricum nu m-aş fi priceput. M-am uitat la ele încruntat, prefăcându-mă că verific atent cât mi-a dat înainte să bag restul în buzunar. De multe, erau multe. Şi, chiar dacă încerca să ne tragă pe sfoară — ceea ce n-aveam nicio îndoială că ar fi făcut-o, dacă ar fi ştiut că poate scăpa, ajutat şi de puterile băuturii rubinii —, după câte îmi dădeam seama, nu aveam nevoie să mă despart de cea de-a doua coroană prea curând.

În clipa aceea s-a crăpat o uşă în spatele meu şi am simţit o adiere rece pe ceafă. M-am răsucit şi toate spaimele alungate de căldură şi de mâncarea bună m-au năpădit din nou. Dar nu era decât un bătrân venit să bea o ulcică de vin, să-şi mai alunge frigul din oase. S-a strecurat înăuntru şi a închis uşa în urma lui. Eu m-am întors cu faţa la masă şi încercam să-i conving pe ceilalţi să ne urnească, în timp ce îl urmăream pe bătrân cu coada ochiului. Avea ceva ciudat omul ăsta...

La masă, Kenta le şoptea celorlalţi ceva cu multă însufleţire:

— Ba el e, vă spun eu că-i el! L-aş recunoaşte oricând şi oriunde!

Iar ei se uitau când la ea, când la bătrânul care se retrăsese în colţul celălalt, lângă foc, şi trăgea de un fular de lână încolăcit la gât. Până şi Blue-bum îşi iţise capul iscoditor, din rucsacul Kentei, cu ochii mari şi ţinând într-o lăbuţă o bucăţică de brânză ciugulită pe jumătate.

— Aţi uitat? *Drakendale*! şopti Kenta cu ochii strălucitori, îmbujorându-se.

Rich se foi puţin, stingherit.

— Kenta, vezi-ţi de treabă! spuse el pe un ton ce spera să o calmeze. Cam toţi bătrânii arată la fel, mai ales dacă-i vezi încotoşmănaţi aşa. Plus că a trecut o groază de timp de atunci...

— Richard, nu-mi spune mie ce să cred! sări ea, amintindu-mi de ieşirile lui Gen. Ştiu foarte bine când am dreptate! N-ai cum să mă opreşti!

Tocmai dădeam s-o întreb „De la ce să te oprească?" — dar prea târziu.

Cu gura căscată, am urmărit-o — şi eu, şi ceilalţi prieteni — cum traversează ţanţoş camera, se trânteşte fix pe banca de lângă el şi începe să turuie, zâmbindu-i moşului încruntat, de parcă-şi reîntâlnea după multă vreme bunelul.

Ashling

— Cu asta ne-am lămurit şi cum e cu întrebatul celorlalţi, în caz că-ţi vine vreo idee, mormăi Rich.

Lucrurile se întâmplau prea repede. Adică ce-o făcuse pe Kenta să creadă că l-a recunoscut pe bătrân? Că doar nu aveam o grămadă de cunoştinţe în Karazan; din câte îmi aduceam aminte, noi nu ştiam decât un bătrân pe-aici, pe Meirion. Şi clar că nu de el era vorba.

— Eu nu înţeleg, le-am spus. Păi cine-şi închipuie ea...

— Las' că-ţi spune personal, uite-o că vine, zise Rich rânjind.

La masa de lângă cămin, bătrânelul se ridicase iar în picioare, cu fularul uitat într-o mână. Ne privea cu

o expresie ciudată. La bar, hangiul şi amicii lui urmăreau scena cu un interes nedisimulat.

Kenta se strecura printre mese bălmăjind fără nicio grijă spre noi, de la câţiva paşi:

— Chiar el e! Ştiam eu! Danon din Drakendale, aşa-l cheamă! Adam, sigur îţi aminteşti de el, este sărmanul care avea o fetiţă bolnavă!

Cum să nu-mi amintesc de el? Bătrânelul care trăgea din greu de o roabă în sala mare a templului sfânt din Arakesh... care a căzut în genunchi înaintea dregătorului sănătăţii, implorându-l să-i dea din poţiunea magică pentru a-i salva viaţa fiicei lui... şi grămăjoara de sub păturica tocită, o moviliţă mică şi fără vlagă. Îmi aminteam şi cuvintele lui: „Ne-am îndatorat la toate neamurile mai apropiate şi mai îndepărtate, am vândut tot ce-am avut şi-am rămas doar cu streaşina sub care să dormim, numai ca să strângem bani pentru poţiunea care să o tămăduiască". Şi tot n-au fost de ajuns. L-au alungat fără să-i dea absolut nimic.

— ... o cheamă Ashling şi încă mai trăieşte — adică nici vie, nici moartă — şi i-am spus că-l putem ajuta. Să nu vă aud că nu!

— Păi Kenta..., începu Jamie.

— Păi ce? îi curmă ea vorba şi vedeam cum îi sticlesc ochii. James Fitzpatrick, vrei cumva să-mi spui că ai o reţinere să-i dai lui Ashling ce ne-a mai rămas din Poţiunea Tămăduirii?

Jamie s-a înroşit şi, cu ochii în pământ, se foia de pe un picior pe celălalt.

— E, nu-i vorba de asta. Numai că...

— Numai că ce?

— Numai că... mă rog, în Karazan te pasc pericole la tot pasul. Şi... s-ar putea să mai avem şi noi nevoie.

— Kenta, Jamie are dreptate, interveni şi Rich, pe un ton scăzut. Trebuie să te calmezi puţin şi să vezi lucrurile logic. Îmi pare rău pentru moşulică, tuturor ne pare rău. Dar nu e problema noastră. I-am dat din poţiune lui Blue-bum pentru că... mă rog, pentru că el e de-ai noştri. Nu avem cum să-i servim şi pe toţi necunoscuţii care ne ies în cale. Jamie are dreptate, dacă o să mai avem şi noi nevoie după ce rămânem fără ea?

Kenta s-a aşezat pe scaun, atât de lent, încât ai fi zis că-i dată cu încetinitorul. S-a uitat la Rich, apoi la Jamie şi iarăşi la Rich.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, şuieră şi Gen, furioasă. Voi, băieţii, sunteţi incredibil de egoişti! Poate aţi uitat cum ne simţeam când l-am văzut pe bietul bătrân trăgând din greu de roabă, când ieşea din templu, cu lacrimile şiroind pe obraz? Aş fi dat orice să-l pot ajuta, iar pe atunci credeam că şi voi simţeaţi acelaşi lucru. Iar acum, când avem într-adevăr posibilitatea să o facem... Nu-mi vine să cred!

— Gen, linişteşte-te! încercă Rich să o calmeze, uitându-se îngrijorat la pumnii ei încleştaţi. Nu am spus că...

— Şi nu ne mai spune tu să ne liniştim! se răsti ea. Dacă nu *asta* ai spus, atunci ce?

— Doar că trebuie să ne gândim bine, mormăi Rich necăjit.

— Iar tu, Kenta, nu aveai niciun drept să-i promiţi că-i dăm poţiunea fără să ne consulţi şi pe noi, o dojeni Jamie. Acum cine o să-i mai explice că nu se poate, după ce şi-a făcut speranţe?

Ne-am uitat toţi spre Danon. Rămăsese în picioare, cu umerii lăsaţi, cu ochii în podea şi fularul vechi răsucit în mâini. Se vedea că încercase să nu asculte ce vorbim, dar, după expresia de pe chipul lui, auzise tot.

— Eu zic să votăm, spuse Jamie într-un sfârşit, părând să cedeze. Nu uitaţi că este vorba despre... despre mult mai mult decât viaţa unui copil, continuă el în şoaptă, cu toate că ea însăşi este foarte importantă. Suntem în misiune, toţi suntem conştienţi de lucrul ăsta, şi avem nevoie de orice atu posibil. Kenta, îmi pare tare, ţare rău, dar eu votez să păstrăm ce ne-a mai rămas din poţiune pentru noi, pentru orice eventualitate.

— Şi eu la fel, spuse Rich sec.

— Kenta, eu sunt de partea ta, şopti Gen, prinzând-o de mână. Adam, se pare că votul tău e decisiv.

Mă uitam în gol spre masa noastră. Era adevărat ce ziseseră băieţii. Dacă unul dintre noi va avea un accident — cum s-a întâmplat cu Jamie — şi rămâneam fără poţiune... ce ne făceam? Judecata mea îmi spunea că, la câte erau în joc, am fi nebuni să renunţăm la un atu atât de preţios.

Atunci, mi-au răsunat în minte vorbele lui Q, sfatul pe care ni-l dăduse cu multă vreme în urmă, când ne aflam la Quested Court şi ne pregăteam pentru prima noastră călătorie în Karazan: „Rostul multor lucruri poate fi tainic şi abia mai târziu va ieşi la iveală".

Mintea îmi spunea să votez cu băieţii, dar inima îmi şoptea altceva.

Am ridicat încet fruntea din pământ, trăgând aer în piept să răspund ceva, deşi încă nu ştiam ce.

Dar bătrânul plecase.

Fără să mai stau pe gânduri, am sărit în picioare şi am traversat camera, conştientizând vag că în urma mea ceilalţi trăgeau de scaune să vină după mine. Am dat uşa de perete şi m-am repezit afară, uitându-mă în toate părţile fără să reuşesc să văd mare lucru. Se lăsase noaptea; în zare, peste vârfurile brazilor, strălucea o semilună subţire. Cerul zornăia de stele şi parcă văzduhul tot crăpa de frig; undeva, departe, vântul gemea printre stânci.

Bătrânul nu era de găsit.

Apoi, am văzut puţină lumină, când s-a strecurat încetişor într-o casă, ultima. În câţiva paşi am ajuns acolo şi am ciocănit în lemnul uşii butucănoase. O dată, de două ori, şi am aşteptat.

Din spate, am simţit cum cineva mă ia de mână şi o strânge, încurajator.

Uşa s-a deschis.

Ashling zăcea nemişcată într-un pat scund pe rotiţe, într-un colţişor al cămăruţei. Prima oară abia dacă văzusem în roabă o grămăjoară despre care ştiam că e un copilaş învelit. Acum am descoperit că era o fetiţă adevărată, cam de vârsta lui Hannah. Feţişoara ei ar fi fost drăgălaşă, dacă n-ar fi avut acea inexpresivitate stranie, aproape înspăimântătoare. Lividă, fără vlagă, ca o pată cenuşie sub părul negru şi ciufulit, ai fi putut crede că dormea, dar încremenirea ei nu semăna deloc a somn. Cu trupul se afla printre noi, dar spiritul ei era departe.

— Aşa e din ziua în care a căzut bolnavă, şopti Danon. Nu pare să se trezească, nu se mişcă deloc. Şi-au trecut multe luni-pline de-atunci.

Mama ei stătea la capul patului şi nu-şi dezlipea ochii de la chipul fetiţei ei. Ţinea mâinile strânse în poală, iar pe faţa-i brăzdată de griji şi înnegurată de durere, domnea o răbdare sfâşietor de neputincioasă. Chiar şi când i-a spus Danon de ce am venit noi, expresia ei a rămas aceeaşi. A clătinat din cap şi apoi a întins mâna să-i aşeze fetiţei părul pe frunte.

— A obosit să spere, murmură Danon, nici nu mai cutează să nădăjduiască.

Am mângâiat-o pe obrazul palid, dar fetiţa era rece ca gheaţa. „Trebuie să te întorci. Oricât ai fi de departe şi oricât de multă vreme a trecut de când ai plecat în călătoria asta grea."

Am scos şalul şi l-am desfăcut încet. Sticluţa de cristal strălucea în lumina blândă a lumânării. Am ridicat-o şi m-am uitat la poţiune: un lichid sidefiu în care sclipea făgăduinţa unui nou început.

Am îngenuncheat lângă mamă şi, cu blândeţe, i-am desfăcut mâinile încleştate. Erau uscate, aspre şi foarte reci. I-am pus sticluţa în palmă, i-am strâns degetele în jurul ei... şi am simţit cum fiorul lucrului fermecat trece şi el la ea.

A făcut ochii mari, părând să-şi revină în simţiri, ca după un somn lung. A întors capul, încet, foarte încet, şi m-a privit. M-am uitat şi eu drept în ochii ei şi am zărit prima licărire a speranţei şi apoi focul nădejdii.

M-am ridicat şi m-am uitat la amândouă preţ de câteva clipe. Câte zile şi câte nopţi vor fi petrecut ele aşa, mamă şi copilă, învăluite în lumina tăcută a lumânării? Dar lucrurile aveau să se schimbe acum.

M-am întors şi i-am lăsat aşa, făcându-le semn şi celorlalţi să mă urmeze afară, în noapte. Rich m-a ajuns imediat din urmă şi ne întorceam toţi spre han.

— Ce atâta gargară că-i frumos să faci pe bunul samaritean?! bombăni el. Nu tu „mulţumesc", nu nimic, nici măcar n-am văzut şi noi dacă s-a rezolvat problema!

Nu i-am răspuns. De data asta, chiar că nu aveam chef de fanfaronada şi bravada lui. Nu voiam decât să rămân puţin singur.

— Mergeţi voi înăuntru, le-am spus celorlalţi în faţa hanului. Eu o să mai...

Dar n-am putut să continui.

— Adam, vrei să stau şi eu cu tine? s-a oferit timid Jamie. E târziu şi poate-i periculos...

I-am zâmbit şi am dat din cap că nu vreau. Când au intrat, lumina s-a revărsat câteva clipe în noapte şi, în cele din urmă, am rămas singur.

Luna se ridicase pe cer, ca o seceră strălucitoare printre stelele argintii. Vântul se potolise în acea noapte liniştită. M-am dus până la copacul noduros şi uscat. Cu pelerina strânsă în jurul meu, sprijinit de trunchiul copacului, mă uitam pierdut la bolta cerului.

Şi cum mă uitam eu, un punct luminos a strălucit în întuneric, trasând pe cer o linie fină ca un fir de păr, ca imediat să piară în neant. Poate-i spiritul lui Ashling, care a ţâşnit dintre aştri, să se întoarcă şi să redevină ea însăşi, un om în toată puterea cuvântului? Am zâmbit. Se vede treaba că stătusem prea mult în Karazan. Nu era decât o stea căzătoare. Mi-am adus aminte şi de steaua lui Zaronel şi darul prinţului Zane: „îţi poate îndeplini absolut orice dorinţă"...

Demult, într-o altă noapte, tot în Karazan, tot la lumina lunii, şi noi vorbiserăm despre ce ne-am dori fiecare cel mai mult, dacă ni s-ar fi putut îndeplini o dorinţă. Şi fiecare spusese ceva, mai puţin eu. Mă întrebam dacă pot să-mi pun acum o dorinţă la steaua căzătoare şi dacă s-ar îndeplini cu adevărat. Şi de-aş fi avut această posibilitate, ce mi-aş dori? Nu ştiam. Uneori — ca acum — simţeam un dor straniu,

un dor ce parcă-mi pârjolea sufletul, ca un gol mistuitor. Mi-aş fi pus dorinţa să am parte de acel ceva care să-mi aline dorul şi să mă facă să mă simt împlinit; problema era că nici măcar nu ştiam ce să fie acel ceva.

Mă uitam pierdut în locul unde dispăruse steaua căzătoare, când am auzit foşnetul unor paşi ce se apropiau.

M-am întors imediat, cu sufletul la gură. O siluetă întunecată, cu pelerină, venea spre mine. Şi ţinea ceva în mână...

— Îmi pare rău dacă te-am speriat cumva.

A trecut o fracţiune de secundă până i-am recunoscut vocea. Era bătrânul de la han, Danon. Glasul lui răsuna altfel, mai puternic, mai sigur pe el. Chiar fericit.

— Te-am văzut pe geam. Voiam să-ţi spun că... s-a trezit şi, deşi e foarte slăbită, ne-a recunoscut şi ne-a zâmbit. Nu vom putea niciodată să vă răsplătim, pe tine şi prietenii tăi, pentru ceea ce ne-aţi dăruit.

— Din toată inima.

— Nu, lasă-mă să-ţi spun. Nu numai pentru Ashling, ci şi pentru noi, acum există o şansă, un viitor. Drakendale a devenit sălaşul morţii. A trecut multă vreme de când n-a mai însemnat decât un popas pentru... pentru cei care călătoresc pe Drumul de Nord, spre Shakesh. Eu sunt tâmplar, chemarea mea e să dezvălui lucruri frumoase din lemn, să scot la lumină formele sale tainice, cu dalta şi fierăstrăul.

Dar în toată vremea asta — şi multe solare au trecut de atunci, de când am intrat în slujba regelui Karazeel — am făcut şi am reparat vagoane, juguri, care... şi cuşti.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi, acum se zice că fortăreaţa cea nouă a regelui e gata. Drumul ăsta nu mai e folosit, iar noi putem pleca. Mulţi dintre săteni au plecat deja, căci peste Drakendale s-a lăsat o umbră ce întunecă inimile celor ce rămân aici. Pentru noi, cu Ashling aşa bolnavă... nu se punea problema să răzbim la un drum atât de lung şi greu. Dar acum, în câteva zile, se va înzdrăveni şi ea încât să putem porni.

— Şi unde veţi pleca?

— În Arakesh, în portul Kaladar, cine ştie? Dar măcar suntem liberi. Poftim, spuse el strecurându-mi ceva în mână. E tare modest darul nostru, însă e tot ce avem de dăruit.

M-am uitat în palmă. Era o sticluţă mică şi de culoare închisă, cu dop.

— Vă mulţumesc, am bâiguit eu.

Cu tot întunericul, îi vedeam expresia de pe chip: un fel de mândrie, ca şi cum ceea ce-mi dăruia era mult mai preţios decât zisese, cel puţin pentru el avea o valoare mult mai mare.

— Dar ce este? am îndrăznit eu să întreb.

— Eu îi spun ulei revelator. El dezvăluie textura tainică şi din lemnul cel mai obişnuit. Nu-l mai găseşti altundeva în tot Karazanul, căci îl prepar din seva unui copac doar de mine ştiut, ce creşte în adâncurile pădurilor din munţi.

— Păi... asta e...

Nu ştiam ce să spun. N-aveam idee la ce ne-ar putea folosi. Totuşi, după cum ar fi zis Hannah, gestul contează. Am scos dopul şi am adulmecat apreciativ. Mirosea ca brazii după ploaie — o mireasmă proaspătă, răşinoasă, aurie.

— Mmmm, e ceva cu totul deosebit. O să-l preţuim cum se cuvine.

— Tare aş fi vrut să vă pot dărui mai mult de atât. Dar acum...

S-a întors să plece.

— Danon, stai puţin... Mai e ceva.

Nu-mi venea să cred că nu-mi trecuse prin minte mai devreme. Nu apucasem să-i consult pe ceilalţi, de fapt nici n-am avut când.

— Ştii cumva...

Scormoneam prin minte să reuşesc să întorc întrebarea în aşa fel, încât să pară întâmplătoare, ca şi cum atunci mi-ar fi ieşit de pe buze.

— Ai idee dacă sunt cumva... ă... nişte dragoni pe aici? Adică nu neapărat un dragon adevărat, am adăugat amintindu-mi de teoria complicată a lui Jamie. Pur şi simplu ceva care... să semene cu un dragon? Sau cu un „draken"?...

Simţeam cum îmi ard obrajii, mă înroşisem la faţă.

Danon mi-a aruncat o privire iscoditoare şi hâtră. Pentru o clipă, am fost sigur că m-a crezut dus cu pluta. Apoi a zâmbit ca şi cum i-aş fi răspuns deja la întrebarea lui nerostită.

— De, spuse el, recunosc că m-am întrebat ce caută nişte drumeţi aşa tineri pe meleaguri aşa îndepărtate de casa lor. Bag de seamă că aţi plecat într-o expediţie, să căutaţi dragonul mitic de la care-şi trag numele munţii!

A râs, iar râsul lui răsuna ciudat, aproape ruginit, ca şi cum n-ar fi fost folosit multă vreme. Atunci mi-am dat seama că nici nu era atât de bătrân pe cât crezusem eu. Cu faţa luminată de zâmbet, înalt şi drept cum era, părea cu totul alt om decât sărmanul pe care-l întâlnisem la han cu o oră înainte.

— Ehe, de câte ori n-am cutreierat şi eu munţii ăştia pe când eram copil, pornind pe urmele viselor trezite de poveştile depănate în jurul focului... dar asta a fost demult.

Inima mi-a tresărit.

— Deci şi tu l-ai căutat? Şi ai găsit vreodată ceva? l-am întrebat cu răsuflarea tăiată. Cel mai mic semn, orice, cum că ar fi un dram de adevăr dincolo de poveşti?

— Ba, zise el clătinând din cap. Deşi din bătrâni se povesteşte că ar fi pe aici, în ţinuturile dinspre miazănoapte; că dragonul doarme în pântecul muntelui. Se spune că de mai bine de cinci sute de solare doarme şi nu se va trezi decât la venirea adevăratului...

S-a oprit brusc.

— Decât la venirea... am repetat eu, fără prea mare nădejde că va spune mai departe.

De fapt, mai mult nici nu trebuia, bănuiam ce urma să spună.

A clătinat din cap, zâmbind trist:

— Am spus destul.

— Dar crezi că e adevărată? Legenda dragonului, vreau să spun.

— Asta nu pot şti. Ce ştiu e că orice legendă dintru adevăr izvorăşte, că are un sâmbure de adevăr, cum se spune.

— Şi după cât ai cutreierat, am continuat eu, după câte locuri ai văzut... sigur ştii munţii ăştia mai bine decât aproape oricine. N-ai găsit, în căutările tale, nici măcar ceva cât de cât promiţător?

A stat puţin pe gânduri, apoi a surâs.

— Multe ascunzişuri şi locuri tainice, făgaşe vechi şi râpi adânci sunt şi pe-aici, şi în munţii cei mari, de la apus. Dar, dintre toate locurile pe care le-am bătut cu piciorul, cele mai mari speranţe mi le-au dat unele care-s departe, spre miazănoapte, şi cărora li se zice Peşterile de Pucioasă. Ocoliţi muntele şi mergeţi pe la poalele lui spre apus, n-aveţi cum să nu nimeriţi. E cale lungă, dar drumu-i drept şi simplu... şi munţii or să vă ocrotească.

— Să ne ocrotească? Păi de cine?

— De cei ce umblă între Ţinutul Însorit şi Faţa Întunecată.

— Ce-i aia Faţa Întunecată?

— E partea cealaltă a munţilor, zise el posomorât. Acolo e noua cetate întărită a regelui Karazeel, Fortăreaţa Arraz. Acum trebuie să-mi iau rămas-bun. Mergeţi cu bine şi cele două luni să vă fie călăuze...

M-a prins puţin de încheietura mâinii, apoi s-a întors şi a plecat. M-am uitat lung în urma lui. A mers repede şi pe când se pregătea să intre în casă l-am auzit — sau mi s-a părut că aud — „şi Zefir să vă aibă în pază".

O cursă de-a-ndoaselea

— Nu v-am zis eu? spuse Richard victorios.

Stătea cu mâinile sub bărbie, întins pe patul de lângă geam din cămăruţa noastră de la mansardă.

— Vedeţi că până la urmă există? Mâine pornim la vânătoare de dragoni!

— Se pare totuşi că-i mult de mers, zise Gen. Am sentimentul că de data asta suntem contracronometru şi ceasul tot ticăie, fără ca noi să ştim când o să bată gongul, ca-n jocurile cu Omul Negru.

Kenta se strâmbă.

— Da, te înţeleg perfect. Noi trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă, mai mult de atât n-avem cum. Noroc cu Adam, că acum măcar ştim de unde să începem căutatul.

Jamie era singurul care deja se băgase în pat şi stătea într-o rână, cu pătura trasă pe cap şi ochii strânşi.

— Şşş, încerc şi eu să adorm, făcu el.

— Eu, dimpotrivă, încerc să n-adorm, zise Gen răsucindu-se, cu ochii pironiţi în tavan. Prea s-au întâmplat multe azi, simt că-mi vâjâie capul.

I-a aruncat o privire lui Rich, cu părul lui blond şi ciufulit, ce strălucea în lumina lunii ca un aur prăfuit.

— Adam, ia dă-i lui Richard jurnalul. Ne cramponăm atâta de partea cu dragonul că uităm de restul poeziei şi de „glasul trecutului". Vreau să aflu ce s-a mai întâmplat la cursa de cai.

Jamie a făcut imediat ochii mari şi, din câte am văzut, era la fel de treaz ca oricare dintre noi. Ce-i drept, părea cam încordat, ca şi cum îi venea să vomite şi nu ştia cum să se ferească de noi. Probabil că se tot gândea la dimineaţa ce urma şi, mi-am dat eu seama, la dragonul pe care trebuia să-l găsim. El nu încercase să adoarmă, ci doar să se ascundă în spatele ochilor strânşi. Şi eu simţeam un gol în burtă. Adică mi-ar fi convenit să pot să-mi închipui că nu va fi un dragon adevărat, dar aici, în Karazan, totul era cu putinţă.

Gen avea dreptate să caute ceva care să ne distragă atenţia de la gândul că mai urma un drum lung şi cine ştie ce ne aştepta la capătul lui. I-am dat lui Rich *Cartea zilelor*. El a răsfoit-o puţin, căutând pagina unde-şi întrerupsese Gen lectura, noaptea trecută.

Blue-bum se furişă într-un colţ al patului Kentei, sări jos, apoi ţopăi până la Richard şi se aşeză lângă el.

— Ia uitaţi-vă la micul Blue-bum, zise Kenta râzând. Vrei să-l ajuţi, nu-i aşa? Ce mult mi-aş fi dorit să poţi vorbi şi tu, sunt sigură că ai multe idei folositoare.

— Ia cară-ţi tu dosul albastru cu codiţă, cu ideile tale folositoare cu tot, şi fugi de-aici, făcu Rich pe un ton simpatic. E rândul meu la citit şi n-am nevoie de ajutor din partea nimănui, dar mersi că te-ai oferit.

Jamie şi fetele au făcut gălăgie, indignaţi; Gen a aruncat cu perna în Rich şi tărăboiul care a urmat s-a oprit brusc când Jamie ne-a atras atenţia că jurnalul ar putea să se rupă.

Aşa că ne-am aşezat, fiecare la locul lui, gata să ascultăm povestea. M-am culcat rezemat şi eu într-un cot şi-l aşteptam pe Rich să găsească pagina unde rămăseserăm cu cititul; m-am uitat cu coada ochiului la Blue-bum. Se culcuşise iarăşi lângă Kenta, cocoşat şi cu ochii ca două mărgele aţintiţi spre Rich. Mi-a aruncat scurt o privire, ca şi cum ar fi simţit că mă uit la el. Buzele i s-au lăţit într-un rânjet familiar; am încercat să-i zâmbesc, la rândul meu.

Să mi se fi părut mie, totuşi? Când Rich i-a zis în glumă să se dea mai încolo, reacţia lui Blue-bum n-a fost să-şi ceară iertare, pe limba lui de trăncănici, ci în ochii lui a străfulgerat mânia.

Cea de-a patra zi, ziua în care urma Întrecerea Regilor, a fost declarată sărbătoare pe tot cuprinsul Karazanului. Când primele raze au luminat cenuşiu pereţii cetăţii, la

miazăzi, deja se adunase multă lume, toţi îmbrăcaţi bine, cu haine călduroase, şi murmurul vocilor lor acoperea cântecul păsărilor.

Aproape de poarta cetăţii, pe un tăpşan, era înălţat un cort de mătase, pentru curtea regală. Zaronel a fost dusă la pavilion într-o şaretă, ferită de privirile norodului în spatele draperiilor groase de catifea. Când şareta s-a oprit şi draperiile au fost trase în lături, încet şi maiestuos, Zaronel şi-a luat locul alături de magician, iar Zagros la un pas în spatele ei.

De-acum întrecerea putea să înceapă. Ochii erau aţintiţi spre poartă şi urechile aşteptau să prindă de veste ropotul cailor.

Şi-ntr-un sfârşit au venit: armăsarul auriu, înaripat, al prinţului Zane, şi iapa neagră, cu ochii sălbatici, a prinţului Zeel. Veneau alături. Mulţimea i-a întâmpinat cu murmure de uimire. Armăsarul şi-a scuturat coama şi a mai făcut un pas, fornăind şi spumegând în colţul zăbalei. Călăreţul l-a strunit cu braţe de oţel.

Zaronel îi privea cu ochii mari.

Cei doi cai mergeau alături, la pas, venind spre tăpşan dinspre răsărit, ca nişte stihii scăldate în lumina dimineţii.

Atunci a bătut clopotul, semnul începutului de zi. Cei doi cai s-au avântat deodată şi călăreţii cu pelerină s-au aplecat în faţă, mânându-i înainte. Ropotul tunător s-a stins în zare când au înconjurat pădurea şi duşi au fost.

Inima lui Zaronel bătea în piept ca o pasăre prinsă în cursă. S-a încumetat să-i arunce o privire lui Meirion. Dar el rămăsese nemişcat, cu chipul neclintit şi ochii închişi.

Cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi...

Şi-atunci de ce prinţii îşi îndemnau caii să gonească de parcă însăşi viaţa lor ar fi depins de faptul că trebuie să ajungă primii la linia de sosire?

În faţa tăpşanului se întinsese o masă pe iarbă. Pe masă era un singur obiect, cupa de aur. De o parte şi de alta, pe iarbă, se vedeau mulţimile de oameni care strigau şi aplaudau, care mai de care lungind gâtul să zărească primul cum se întorc călăreţii.

A urmat tăcerea. În liniştea care se înstăpânise, a început să se audă — la început mai slab, apoi din ce în ce mai tare — duduitul cailor ce se întorceau. Deopotrivă bătea tot mai tare şi inima lui Zaronel; din mulţime s-au pornit uralele când a apărut în zare primul cal, năpustindu-se năucitor spre masa pe care se afla cupa.

Era calul negru şi venea ţâşnind spre ei ca un fulger.

Abia acum a reuşit prinţesa să-l vadă şi pe armăsarul auriu, departe, foarte departe...

Cel negru creştea ca o umbră gata să-i înghită. Din goana calului, prinţul s-a răsucit în loc, strângând cu toată puterea frâiele cât să întoarcă şi să-şi păstreze viteza, căci nu era decât jumătatea cursei. Călăreţul a săltat din şa, pentru a pune frunza de aur în cupă... şi duşi au fost, lăsând în urmă doar mirosul de piele şi transpiraţie, printre bulgării de pământ ce scăpărau de sub copitele calului.

Dar Zaronel văzuse şi chipul călăreţului... şi abia atunci a înţeles...

Prinţul al cărui cal va ajunge ultimul va fi câştigătorul întrecerii...

Iar acum venea ca vântul şi armăsarul înaripat al prinţului Zane, spumegând şi cu ochii ca scoşi din orbite. Marginile catifelate ale botului său erau zdrelite. Pe coaste, pielea lui de satin fusese biciuită până la sânge. Dintr-un galop monoton, călăreţul şi-a aruncat toată greutatea pe spatele calului, strângând de frâu. Calul a alunecat pe spate, gata-gata să cadă, întinzându-şi aripile să-şi ţină echilibrul. Scrâşnind, călăreţul a aruncat frunza zdrenţuită în cupă şi apoi şi-a înfipt nemiloşii pinteni argintii în burta armăsarului. Calul înaripat a săltat să scape de muşcătura colţilor de argint şi duşi au fost.

Călăreţul din urmă fusese Zeel.

Prinţesa Zaronel se uita pierdută în urma lui. „Dă, Doamne, să se întoarcă iapa. Dă, Doamne, să câştige iapa neagră".

Mulţimea aştepta cufundată în tăcere. Minutele se scurgeau unul câte unul, ca nişte picături ce cădeau în cercuri mari, tot mai întinse, într-un lac adânc. Viitorul întregului Karazan, al lui Zaronel şi al Antarionului atârna de ce urma să apară la orizont: calul auriu sau cel negru.

Norodul îmbulzit acoperea cotul pe care-l aveau de parcurs cei doi prinţi la întoarcere. Mai întâi, s-a auzit ropotul copitelor, apoi răsuflarea de uşurare a poporului.

Când, în sfârşit, l-a văzut şi ea, calul parcă se mişca încet de tot, ca-ntr-un vis, şi fiecare picior pus în pământ îi sfârteca o părticică din inima ei; simţea că totul se învârteşte cu ea şi toate se risipesc precum coamele albe ale valurilor în nemărginirea mării.

Coama calului ce gonea spre ei nu era albă, ci aurie... armăsarul înaripat al prinţului Zane, purtându-l spre victorie pe fratele acestuia.

Zaronel şedea pe un scăunel în camera sa. Îl aştepta pe Meirion, profetul magician al Karazanului. La asfinţitul soarelui urma să-i aducă şi cel de-al treilea dar, darul noului rege. Iar ea îl aştepta, rece şi neclintită ca marmura, privind cum lumina soarelui păleşte şi înserarea se furişează prin colţuri, ca un tâlhar.

Cineva a ciocănit şi uşa s-a deschis. În cadrul ei, Meirion o privea senin, cu mâinile întinse. În palmele sale se afla doar un trandafir roşu.

Camera a început să se învârtească şi sângele i-a năvălit în obraji.

— Dar... nu înţeleg, îngăimă prinţesa. Prinţul Zeel... la întrecere...

— Prinţesa mea dragă, îi răspunse Meirion blajin, în Karazan lucrurile au mersul lor tainic. Ca regină, vei ajunge să le înţelegi tâlcul cu vremea. Întrecerea nu a însemnat o singură încercare, ci trei. Prima a fost să-ţi cucerească inima. A doua, să desluşească ce înseamnă cursa. Iar cea de-a treia a fost cursa însăşi, mai spuse el şi

făcu o pauză, înnegurat la chip. În cea de-a doua parte a cursei, când oamenii nu-l mai puteau vedea, prinţul Zeel a zburat, călare pe armăsarul auriu, pe furiş, la adăpostul pădurii. A reuşit să o depăşească pe iapa neagră şi a ajuns primul, dar a învins prin vicleşug şi înşelăciune. Prinţul Zane nu mi-a spus nimic despre toate astea. Dar Oracolul... Oracolul vede cu ochiul său tainic, chiar şi prin vălul întunericului. Unele lucruri se pot vedea fără să poată fi schimbate, prinţesă Zaronel; altele însă nici măcar nu se văd.

A ieşit şi uşa s-a închis în urma lui.

Când a ciocănit a doua oară, Zaronel stătea la fereastră şi se uita la trandafirul roşu. Negura înserării a supt culoarea şi strălucirea petalelor, iar acum nu mai era decât o floare cenuşie într-o mână cenuşie.

— Intră, şopti ea.

De data asta, în cadrul uşii nu se mai vedea decât profilul întunecat al lui Zeel.

— Într-o bună zi, şuieră el, într-o bună zi, Zaronel, a mea vei fi. Şi tu, şi coroana pe care o aduci. Şi-n ziua aceea toţi caii din Karazan vor fi căsăpiţi, iar stârvurile lor arse. Şi fumul acela va îneca cerul şi va întuneca stelele. Fii gata... căci ziua aceea va veni negreşit.

Peșterile de Pucioasă

Am plecat din Drakendale înainte de răsăritul soarelui şi am mâncat nişte resturi de pâine uscată la poalele dealurilor, privind în zare oraşul Marshall. Ultima oară când stătuserăm în locul ăsta, giulgiul acoperea tot oraşul, înălţându-se până la cer. Acum pâcla grea dispăruse; dincolo de aşezarea părăsită, se întindea o mlaştină fără sfârşit, cu ochiuri de apă ca nişte cioburi de sticlă strălucitoare şi risipite, ce ne împiedicau să vedem în zare fortăreaţa din Shakesh.

Niciun semn de viaţă, nici în Marshall, nici pe întinderea mlăştinoasă, cu smocuri de iarbă şi stuf, lăţită în vale. Când îmi spusese Danon de drumul pe care trebuia să o luăm, mi-am imaginat că va fi o cărare, o potecă. Nici urmă de aşa ceva. Mergeam

când eu, când Rich în frunte şi mă gândeam ce ciudat e să fii aşa singur, călăuzit doar de şiragul crestelor muntoase şi de călătoria leneşă a soarelui, pe care îl urmam către apus.

Când s-a lăsat seara, am întins tabăra în umbra unui munte imens, faţă de care toţi ceilalţi păreau nişte moviliţe. Vârful lui se pierdea printre nori şi parcă mai zăream încă unul, aproape la fel de înalt, în spatele lui. Mă uitam la ele şi mă încerca deznădejdea gândindu-mă că e cu neputinţă, chiar şi cu sfaturile lui Danon, să găsim un dragon — presupunând că exista un asemenea dragon — în sălbăticia asta căreia nu-i zăream marginile. De prinţ, nu mai vorbesc. Şi dacă îl găseam, ce făceam mai departe? Oare o să ştie Zefir ce să facă? O să aibă el o armată ascunsă, gata să vină la chemarea lui? Şi, cel mai important, o să reuşească să facă asta la timp... şi — mai îngrijorător — o să reuşim noi să-l găsim la timp?

A urmat o noapte fără lună. Vălurită ca o pătură, marea de nori negri înghiţise tot cerul. Tunetele şi trăsnetele cădeau peste crestele munţilor, iar fulgerele despicau văzduhul, scăldând valea într-o lumină albăstrie. Ne-am strâns toţi în jurul focului, tăcuţi şi osteniţi, aşteptând o ploaie care nu mai venea. Nimeni n-a zis o vorbă despre jurnal sau despre drumul pe care apucaserăm, nimeni n-a pomenit de dragoni şi prinţese, adevărate sau închipuite. Şi am băgat de seamă că nu eram singurul care se uita lung în sus, întrebându-se ce se întâmplă, nevăzut şi neştiut, dincolo de nori.

A doua zi, spre seară, Rich a strigat răguşit şi a rupt-o la fugă. Scos din toropeala mea, m-am holbat în jur să înţeleg ce a putut să vadă. A trebuit să alergăm după el, ceea ce a stârnit vaietele cu care ne obişnuise de-acum Jamie:

— Aşteptaţi puţin... staţi, mai încet!

Dealurile blânde de până atunci dezveleau deodată stânci abrupte; nu piatra tare ca granitul, pe care o ştiam la Steiul de Piatră, ci doar pietriş zdrumicat, un fel de piatră ponce, ce scrâşnea sub picioarele noastre ca o foaie boţită de şmirghel. Câteva smocuri de iarbă mai decolorată se îndărătniciseră să crească ici şi colo, agăţându-se îndârjit de câte un pumn de pământ adus de vânt dinspre ţinuturile de la nord. În faţa mea, Rich dispăruse după o stâncă ieşită mai în afară. M-am dus după el, gâfâind, şi-n spate îmi sălta rucsacul greu ca plumbul, unde-l căram pe Blue-bum. Am ajuns la colţul stâncii şi am îngheţat când l-am văzut.

Danon avusese dreptate, era cu neputinţă să nu-l observi.

Lumina sfârşitului de zi cădea drept pe chipul uriaş ivit în stâncă, încreţit şi ridat de parcă piatra aceea fusese odată lut moale. La baza stâncii, profilul se adâncea mult în carnea muntelui, cât o cămăruţă mai joasă, cam de înălţimea mea. În pragul adânciturii şi deasupra ei, marginea crestată a pietrei

închipuia nişte colţi ciudaţi, ca dinţii unui rechin cu gura căscată.

Deasupra peşterii mici, stânca se înălţa dârz spre cer şi, acolo, sus, aproape de vârf, una lângă alta, se căscau două peşteri adânci. Păreau nişte ochi ce căutau în vale şi mai departe, văzând totul... sau nimic. Deasupra buzei stâncii se zăreau îngemănate culmile înzăpezite ale altor doi munţi, pe lângă care trecuserăm cu o zi înainte.

Am auzit în spate un geamăt: Jamie.

Am lăsat să alunece rucsacul Kentei din spinarea încovoiată de durere şi l-am aşezat cu grijă, desfăcându-l la gură cât să poată să se strecoare şi Blue-bum afară. Am scotocit după sticla de apă şi am băut cu sete. Rich urcase deja deasupra peşterii colţate de jos, iar acum cobora şi venea spre noi, scuturându-se de praf şi arătându-ne nu ştiu ce de la distanţă. Palmele lui înroşite şi împunse de pietriş arătau ca după pojar.

— Te înţeapă piétrişul ăsta, zise el zâmbind, dar nici nu se putea ceva mai uşor de urcat, ai mereu de ce să te apuci şi pe ce să te sprijini. Ca să vezi! Am găsit locul, Peşterile de Pucioasă! Aia de jos e ţeapă, pământul e în pantă şi tavanul coboară încet până se unesc în spate, dar alea două de sus sunt meseriaşe rău. Cum erau versurile alea „În găvanele goale să cate..."

— „Taina din ochii dragonului s-o cate / În găvanele goale şi întunecate", declamă Jamie cu o voce cam tremurată.

— Păi dacă astea nu-s găvane goale, spuse Gen, atunci chiar că nu ştiu ce-o fi.

— Înseamnă că..., spuse Kenta.

— Înseamnă că..., şopti şi Jamie înghiţind în sec.

— Înseamnă că şi dragonul e înăuntru! Bună treabă, Danon! chiui Rich. Hai să urcăm repede, cât e lumină! Ce ziceţi? Veniţi?

M-am uitat după soare, ezitând. Coborâse deja aproape de orizont. În cel mult o oră avea să se întunece. Pe de altă parte, în câteva minute razele soarelui urmau să bată aproape drept în peşteri. Dacă intram repede şi profitam de lumina naturală ne era mai uşor decât să ne chinuim după aceea cu lanternele.

— Cred că da, am spus, simţind un gol în stomac. Jamie? Fetelor? Voi ce părere aveţi?

Jamie s-a uitat pieziş la peretele stâncii. I-am urmărit privirea. Mi l-am închipuit cocoţat pe sus, lăţit pe piatră, agăţându-se greu cu degetele lui durdulii. Îi şi auzeam ecoul prin hăul cavernos: „Aşteptaţi puţin... mergeţi mai încet!"

Tăcerea se prelungea firavă, întinsă ca o gumă de mestecat.

— Ar trebui să căutăm şi nişte lemne pentru foc, am mai spus încet, ca omul care gândeşte cu voce tare. Nu ştiu voi cum staţi, dar mie mi-ar surâde un grătărel cu fasole. Jamie, dacă vrei, rămâi cu fetele, să le ajuţi să pregătească masa...

În două minute curăţaserăm rucsacul Kentei de toate mărunţişurile şi-l umpluserăm cu echipament pentru căţărat: frânghie, lanterne şi bidoane de apă.

Când nu se uitau fetele, Rich şi-a strecurat în bagaj şi briceagul, „pentru orice eventualitate".

Dacă asta însemna „în eventualitatea că dăm de dragon", nu mă îndoiesc că s-ar fi dovedit puţin cam mic briceagul lui.

Cum stăteam în căldura blândă a asfinţitului, părea imposibil. Dar, când am pus piciorul în peşteră, lucrurile au început să se vadă altfel.

Mi-o imaginasem ca pe o grotă adâncă, largă şi luminoasă, străbătută de razele soarelui până în capăt. Urcuşul durase mai mult decât socotiserăm noi şi, când am ajuns, soarele aproape că dispăruse. Era încă lumină, dar o lumină difuză şi prăfoasă, ca şi cum razele de soare fuseseră pisate mărunt şi amestecate cu întunericul.

Încet, atent, eu şi Rich ne-am croit drum pe fundul plin de gâlme al peşterii. Stalactitele scurte şi groase ne mai înghionteau din loc în loc, iar umbrele lor alungite păreau nişte degete ce ne indicau drumul. N-a trecut mult şi peştera a început să se îngusteze, iar cotiturile şi pereţii îngroşaţi sporeau întunericul.

— Ia uite, şopti Rich.

Ecourile lui se întorceau din toate părţile, ca şi cum ne-ar fi urmărit mai mulţi din umbră, batjocoritori. Mi-a arătat ceva cu degetul. La dreapta, se deschidea un tunel, care, din câte îmi dădeam seama, cotea şi ieşea iarăşi afară.

— Sigur duce la cealaltă peşteră. Se unesc şi se afundă împreună în inima muntelui. Mişto, nu? făcu el, şi-i vedeam ochii strălucind de încântare.

— M-hm...m...hm...m...hm...

Ecourile dansau în jurul nostru ca un râs cavernos.

În faţă, tunelul se îngusta şi continua în jos, prin întuneric.

Am vrut să mă întorc.

— Rich, am început eu să-i spun, eu zic să...

— Şşşş, să nu ne audă. Nu mai vorbi. De acum facem semne cu mâinile, da? Şi când îl găsim ne strecurăm cât putem noi de aproape...

Am simţit că-mi piere tot elanul. Cum scotoceam noi prin rucsacuri după lanterne, mă întrebam în sinea mea dacă Rich o fi nebun de-a dreptul. Sau, poate, pentru el totul era doar un joc nemaipomenit. Mă târam după el, fără nicio tragere de inimă, cu palmele asudate şi inima zvâcnind lent şi dureros; tare aş fi vrut să fiu şi eu măcar pe jumătate atât de curajos cât el.

Prin întuneric

În scurt timp s-a făcut întuneric beznă. Ţineam lanterna în jos, urmărindu-i paşii lui Rich, şi mergeam după el, străduindu-mă să nu fac zgomot. Bocancii lui aveau tocurile tocite şi marginea cusăturii în piele începuse să se desprindă. Imaginea cauciucului tocit, cu firul ieşit în afară, mă mai liniştea într-un mod ciudat.

Cufundaţi în întuneric, îi auzeam răsuflarea şi îi simţeam mirosul: un amestec familiar, miros de tălpi transpirate şi piele nespălată. Şi eu transpiram. Se făcea din ce în ce mai cald. Coboram şi tot coboram spre inima muntelui. Mă întrebam cât de departe o fi ajuns Danon în copilărie, când cutreiera locurile astea...

Am simţit ceva deasupra capului. Am tresărit şi mi-am încleştat fălcile să nu strig. Când am rotit lanterna în sus, am văzut că era tavanul peşterii; parcă mă apăsa toată greutatea lui colosală. În cercul de lumină a licărit o fisură adâncă şi am zărit nişte forme ciudate şi osoase, agăţate ca nişte carcase uscate de perete, fluturând şi răsucindu-se în discul de lumină. Am răsucit lanterna şi, gârbovit, am mers mai departe grăbit.

După ceva vreme, ne-am oprit amândoi. Mă frigea spatele şi aş fi dat orice să stau drept, să mă întind şi să simt pe faţă lumina caldă a soarelui. În faţa mea, Rich căzuse în genunchi şi se aplecase, rezemat în palme. Pentru o fracţiune de secundă, i-am surprins zâmbetul strălucind în întuneric. „Da, Rich, halal jocuri şi distracţie", mi-am zis înaintând anevoie în urma lui. „Dar e şi o parte bună: dacă există vreun dragon pe-aici, n-are cum să fie mai mare decât un papagal".

Probabil că ajunseserăm de-acum la nivelul pământului de afară când, pe neaşteptate, Rich s-a oprit, încât m-am şi izbit de el. Abia respiram, aşa de închis era aerul şi de cald. Iar sentimentul claustrofobic că eşti prins fără ieşire apăsa şi mai greu. Nu mai voiam decât să ies. Şi am aşteptat, cu respiraţia întretăiată, cu lanterna pironită în spinarea lui, rugându-mă să facă odată ce semn o vrea el pentru „drum închis, ieşim afară".

Dar, în loc de asta, mi-a fost dat să aud un sunet straniu, ca un picurat. Instantaneu, inima a început să bubuie şi adrenalina să curgă. Ce să fie chestia aia din faţă, care plescăia la Rich? Dragonul?

Atunci Rich mi-a şoptit, dar oricât de încet a suflat, a răsunat ca un strigăt în tunelul sugrumat:

— E apă. Şi-i fierbinte.

M-am simţit brusc uşurat. „Am ajuns la capăt. Acum ne putem întoarce". Atunci am distins un alt sunet, un lipăit hotărât. Rich intra în apă.

L-am urmat. Nu aveam de ales.

Într-adevăr, apa era fierbinte. Ca apa de la duş, doar că, simţindu-i mirosul greu, ca de ou clocit, l-am suspectat pe Rich că s-a pârţâit. Coboram pe o pantă destul de abruptă, iar tavanul peşterii cobora şi el, îngustând tot mai mult tunelul nostru. Dar Rich înainta voinicește.

Abia când mi-a ajuns apa până la piept s-a mai oprit o dată. Eu ţineam lanterna în dinţi, ca un câine cu osul în gură. O cam umplusem de salivă. Gata. Ajunseserăm la capăt. Peretele denivelat se lăsa tot mai jos, până se întâlnea cu apa neagră. Adio, Peşteri de Pucioasă!

Rich bătea uşor cu palmele pe suprafaţa peretelui, ca şi cum spera să găsească vreun buton ascuns pe care să apese şi să se deschidă o uşă. Am dat din cap, neştiind dacă ar trebui să fiu furios sau frustrat sau

impresionat, sau toate trei la un loc. Tipul era clar uşchit.

S-a întors şi mi-a dat rucsacul lui.

— Adam, aşteaptă-mă aici. Eu intru.

„Poftim?! Unde să intre?" Înainte să-mi dau seama ce şi cum, înainte să încerc măcar să-l opresc, s-a auzit un pleoscăit şi gâlgâitul unei scufundări şi dus a fost; în urma lui a rămas doar spuma urât mirositoare. Mă uitam — singur şi buimăcit — la discul de lumină al lanternei. De trei ori am spus tare, printre dinţi, cel mai urât cuvânt pe care îl ştiam. Puţin îmi păsa dacă mă aude dragonul.

Am stins lanterna şi am băgat-o în buzunar, apoi am pus rucsacul într-o scobitură în piatră, suficient de sus faţă de nivelul apei. Am bâjbâit peretele şi pe sub apă. Cobora mai departe, în gol. Am descoperit că făcea un unghi drept, după care tavanul se continua. Ca o treaptă uriaşă... o încreţitură verticală a tunelului ce se prelungea pe sub apă... dar unde ducea? Urca din nou spre sălaşul dragonului? Sau cobora, cobora la nesfârşit, înecându-se în întuneric? Sau pur şi simplu mergeai mai departe cu suişuri şi coborâşuri, pe sub apă, simţind cum aerul te frige şi plămânii te ustură, până când nu mai reuşeai să-ţi ţii respiraţia...

Şi dacă Rich se dădea bătut şi, când se întorcea, ne loveam unul de altul prin tunel?

Sau dacă acolo, jos, era ceva sub apa neagră?

Dacă Rich avea nevoie de ajutor?

Am tras aer în piept, adânc, am închis ochii şi m-am avântat pe sub încreţitura din tavan, prin apă, în tunel.

Înotam cu mâinile desfăcute la maximum, lovind cu picioarele în urmă. Apa era fierbinte, atât de fierbinte că simţeam cum îmi ies ochii din cap şi mă dor timpanele. Mă loveam cu capul de tavan, iar cu vârfurile bocancilor hârşâiam fundul apei la fiecare zvâcnire. Inima-mi bătea de parcă tot creştea şi se umfla, mai mare ca tunelul, strivindu-mă ca pe o pastă de dinţi care n-are pe unde să ţâşnească din tub. Simţeam că mi-au luat foc plămânii în strânsoarea tot mai aprigă a unui pumn de oţel... Unde era Rich? Să mă întorc înapoi? Aveam măcar loc să mă întorc? Şi dacă ar fi fost loc destul, mai aveam rezervă de aer şi pentru asta? Panica mi-a fulgerat mintea, erupând mai rău şi mai des, într-un ropotit dement al inimii...

Deodată tavanul a dispărut. Am scos capul deasupra şi lumina roşie m-a orbit. Am înaintat cu greu până când apa mi-a ajuns la genunchi; mă feream de lumină ţinând braţele în dreptul feţei şi încercam să-mi trag răsuflarea.

Am lăsat încet mâinile jos şi m-am uitat în faţă.

Richard stătea ghemuit pe marginea apei. Mi-a făcut un semn cu arătătorul lipit de vârful degetului mare, în formă de cerc. Asta ce-ar fi trebuit să însemne? A dus mâna cealaltă la gură, lipind degetul

de buze. Atâta lucru ştiam, nu mai era nevoie să-mi aducă aminte. Apoi şi-a lipit degetele mari şi a fluturat palmele, „dragonul", rânjind strâmb.

Tunelul se lărgise şi era scăldat într-o lumină roşiatică — cea care m-a orbit când am ieşit prima oară din întunericul apelor. Razele se proiectau în sus, spre dreapta, dincolo de încă un cot ascuţit, într-un loc care de aici nu se vedea.

Dragonul se afla peste tot în jurul nostru. Răsuflarea lui îmi pârjolea obrajii şi acelaşi lucru îl vedeam şi pe faţa lui Rich, ud leoarcă şi toropit. Duhoarea mă sufoca, înecăcioasă ca un fum; avea aceeaşi miasmă sulfuroasă, de ou stricat, ca şi apa. De peste tot, răsuflării aceleia îi răspundeau ecourile, ascultam sunetul aspru şi buhăit presărat cu râgâituri, sughiţuri, spumegări şi sorbituri. Jamie se înşelase. Aveam de-a face cu un dragon adevărat. Şi eu mă înşelasem, nu era cât un papagal. Ci cât un munte.

M-am uitat la Rich şi el la mine. N-aveam nevoie să-mi facă semne să ştiu ce-i trece prin cap. Şi mie-mi treceau prin cap aceleaşi gânduri. „Putem să ne întoarcem acum şi nimeni n-o să afle ce-a fost."

După colţ, dragonul gâlgâia şi lipăia.

Cu mişcări cumpănite, m-am îndreptat şi am ieşit încet din apă, lăsând urme pe piatră. Fără nicio vorbă, fără nicio şoaptă, m-am dus lângă Rich. I-am făcut un semn spre pieptul meu şi apoi spre cotitura tunelului. Încă un semn, că o să fie bine, după care

am încercat să zâmbesc. „Mă duc eu, o să fie bine. De când aşteptam." Dar muşchii feţei îmi cam înţepeniseră, aşa că ultima parte a mesajului se prea poate să nu fi răzbit. Am simţit cum mâna lui fierbinte se încleştează de a mea. Mi-a zâmbit şi el, mai mult ca un rânjet îndârjit. Şi ultimul semn.

„Suntem împreună."

Şi aşa, de mână, ca nişte copii de grădiniţă, cu inimile gata să ne spargă pieptul, ne-am strecurat până la colţ şi ne-am uitat dincolo.

Pântecul fiarei

Dogoarea m-a izbit ca un pumn. M-am clătinat, încercând să apuc colţul pelerinei cu mâna liberă şi să-mi acopăr nasul şi gura. Era aşa de jilavă, că marginea ei picura, dar, în comparaţie cu aerul fierbinte care-mi pârjolea plămânii, părea răcoroasă.

Şi dragonul, unde era dragonul?

Scotoceam cu privirea înnebunit prin toate cotloanele peşterii care se căscase în faţa noastră. Semăna cu o catedrală, cu fiecare colţişor scăldat într-o lumină roşie ce palpita, revărsându-se mereu ca bătăile unei inimi uriaşe. Nicăieri nu mai găseai umbre; nici cea mai mititică fiinţă n-ar fi avut cum să-şi afle un ascunziş.

„Dar el unde e?"

Peste tot şi nicăieri. Răsuflarea lui înfocată se prelingea strălucitoare pe pereţi, părând să mistuie şi tavanul în năucitorul freamăt stacojiu. Duhoarea înăbuşitoare îmi usca gâtlejul. Din fiecare ungher îmi răspundeau ecourile respiraţiei lui, ca un tunet prăvălit prin sala imensă. Nu era un sforăit de fiară adormită, ci plescăitul monstrului ce-şi devora prada.

Căldura îmi ardea şi creierul; nu mai puteam să gândesc. Cu ochii mijiţi, încercam să-mi dau seama cât de lungă să fie peştera. Vedeam că se continuă până departe şi era pe puţin de patru ori mai lungă decât lată. În mijloc, piatra spintecată s-a dovedit a fi o crăpătură imensă. Ca şi cum două mâini uriaşe ar fi apucat de pământ şi ar fi tras cu putere până a plesnit într-o linie frântă ce străbătea peştera dintr-un capăt într-altul.

De acolo veneau şi bolborositul şi lumina incandescentă — ca de la o sută de sori. Cum mă uitam eu în jos, cu ochii înroşiţi, dinăuntru, ca dintr-o fântână, au ţâşnit scântei orbitoare, alb-albăstrui-aurii, şi au căzut la loc, iar câteva picături, ca nişte rubine lichide, s-au prelins pe marginea zimţată a pietrei.

Atunci am înţeles.

L-am strâns pe Rich şi mai tare de mână şi l-am tras înapoi în tunel. Înapoi în locul unde ne aştepta apa, ca o cerneală vărsată pe piatra înnegrită. El mă privea cu ochii buhăiţi şi injectaţi, cu părul zbârlit în toate părţile.

— Unde e, îngăimă el cu o voce răguşită. Unde-i dragonul?

— Nu e niciun dragon. Ce-am găsit noi aici... e inima muntelui. E inima lui topită.

Îmi simţeam gâtul uscat şi dureros, ca o rană. Chiar şi gustul metalic, ca de sânge.

— Cred că oamenii au crezut — cu multă vreme în urmă — că trăia într-adevăr un dragon ascuns în munţi. Din cauza focului şi a căldurii. „Orice legendă dintru adevăr izvorăşte." Numai că e o doar legendă, nimic mai mult.

— Nu se poate să fie doar o legendă! ripostă Jamie, ca într-un chiţăit furios. Trebuie să fie pe undeva un fel de dragon. Poezia — şi e un text profetic — n-are cum să mintă, fiindcă e fermecată!

N-am putut să nu zâmbesc în sinea mea în timp ce adunam şi ultimele urme ale sosului din farfurie, ca apoi să mă ling pe degete cu poftă. Pentru cineva care nu prea credea în lucruri fermecate cu ceva vreme în urmă, era impresionant cât de mult se încredea Jamie în ele acum.

— Şi sunteţi absolut siguri că nu era niciun dragon prin peşteră? întrebă Gen pentru a nu ştiu câta oară. Măcar unul mititel, ascuns într-un colţişor?

— Da, Gen, suntem siguri, i-am răspuns cu aceeaşi răbdare. Eu unul sunt absolut sigur.

— Ce bine-ar fi fost să-l pot înregistra şi doar să apăs pe buton de câte ori întrebi, mârâi Rich.

— „Taina din ochii dragonului s-o cate / În găvanele goale şi întunecate", spuse Jamie bosumflat. Adică asta a fost o aiureală şi atât?

Mă uitam la jocul flăcărilor. Focul nostru părea o joacă pe lângă amintirile din infernul ascuns în pântecul muntelui. Puteam într-adevăr să spunem că nu înseamnă nimic?

— Din păcate, da.

— Bun, şi-atunci unde am rămas? întrebă Gen. Ne întoarcem la partea cu „lacurile negre" şi habar n-avem unde sunt.

— Da, păcat că nu l-ai întrebat şi de astea pe Danon, dacă tot ai deschis subiectul, mormăi Rich.

— Şi de „glasul trecutului". Că din jurnal nu se poate spune că am aflat prea multe, spuse Kenta, în timp ce aduna farfuriile. Adam, ştiu că e rândul tău să strângi masa, dar ai făcut destule pe ziua de azi. Arătaţi destul de rău amândoi.

Cu toată toropeala din oase, am sărit imediat în picioare.

— Hei, Weevil... adică Blue-bum... unde te duci?

În penumbră, la câţiva paşi de focul nostru, începuse să o ia binişor spre rucsacul meu. A tresărit şi s-a întors repede spre Kenta, chiţcăind.

— Adam, nu ţipa la el! Încearcă şi el să ne ajute, nu-i aşa, Blue-bum? spuse Kenta. Adam, dă-i-l şi lasă-l să mi-l aducă el. Vrea să contribuie şi el cu ceva.

— Ce mai contribuţie! bombăni Rich. Ce-ar fi să strângă el masa, dacă-i aşa nerăbdător să ne ajute?

— Gata. Kenta, uite jurnalul.

Nu ştiu din ce cauză, mie nu-mi plăcea deloc ideea ca Weevil să pună mâna pe jurnal. Mi-am reprimat sentimentul şi mi-am compus un zâmbet, probabil neconvingător.

— Mulţumesc, Blue-bum. Îmi pare rău că m-am răstit. Din cauza oboselii, cred.

— Bun. Unde rămăseserăm? întrebă Kenta deschizând cărticica şi înclinând-o încât lumina lunii să cadă pe pagini. Încoronarea...

Blue-bum s-a cocoţat la ea în poală şi se uita când la carte, când la ea. Tot mai zicea el ceva mărunţel, pe limba lui... Apoi, a întins o lăbuţă strâmbă şi a zgâriat pagina.

N-am mai spus nimic.

— Ce e Blue-bum? Ce încerci tu să-mi spui? Vrei să întoarcem pagina asta? Crezi că ar trebui să citim mai departe, nu?

I-a răspuns cu un şir de plescăituri ritmate. Kenta s-a uitat apoi la noi.

— Blue-bum crede că ar trebui să citim mai departe, ne anunţă ea. Şi ştiţi că are dreptate. E o idee foarte bună!

— Da, spuse Gen încet. Cred că ar fi o idee bună. Nu înţeleg cum de nu ne-am gândit la asta până acum.

— Trebuie să aflăm ce s-a mai întâmplat cu Zane..., spuse Jamie.

— Şi mai ales ce s-a întâmplat după aceea cu Zefir. Ia să văd dacă găsesc..., continuă Kenta răsfoind cartea.

Blue-bum mi-a aruncat o privire, cu un zâmbet şmecheresc de maimuţă. M-am prefăcut că nu-l observ. Avea dreptate. Trebuia să ne lămurim ce s-a întâmplat în urmă cu cincizeci de ani şi nu aveam timp de pierdut. Mă simţeam sleit, aveam o senzaţie ciudată şi mi-am spus că probabil e un sentiment de uşurare. Bineînţeles că Blue-bum rămăsese de partea noastră. Îşi dorea la fel de mult ca oricare dintre noi să-l găsim pe Zefir, iar reacţia lui de acum o dovedise.

— Ia staţi puţin, zise deodată Kenta. De aici e alt scris. Nu mai e scrisul lui Zaronel, ci al lui Zagros. Ia fiţi atenţi:

Sunt Zagros, un nobil cavaler, străjerul Giuvaierului Antarionului. Scriu la lumina lunii, căci stăpâna mea nu poate scrie...

Florile stacojii

Cinci ani lungi au trecut de când coroanele împletite au fost puse pe capetele regelui Zane şi al reginei Zaronel şi tot de atunci Însemnul Suveranităţii împodobeşte mâna noului rege. A fost o perioadă înfloritoare pentru Karazan şi tărâmul înfrăţit cu el, Antarionul. Au fost vremuri de pace şi belşug.

Şi, în sfârşit, după ani de aşteptare, a venit şi cel mai fericit dintre daruri. În pântecul reginei Zaronel se pârguia un prinţ, căci nimeni nu avea vreo îndoială că băiat va fi pruncul. Prinţul urma să se nască pe aripile vântului de miazăzi, Zefir, care înclina cumpăna anotimpurilor în trecerea de la nopţile lungi de iarnă la zilele calde de vară.

Ar fi trebuit să fie prilej de fericire împlinită. Însă asupra Arakeshului se abătuse o umbră, un fel de presimţire, ca şi cum ceva necurat s-ar fi furişat într-un bârlog neştiut. Zagros a simţit-o şi a ştiut că şi Zaronel la fel, fără ca ea să-i fi spus vreo vorbă.

Dar regele Zane nu ştia. Paşii săi răsunau pe lespezile palatului când alerga pe scări spre soţia lui; râzând senin, îngenunchea în faţa ei, cuprinzându-i pântecul cu mâinile, să simtă zvâcnetul picioruşelor puternice ale fiului său. În fiecare seară, de la fereastra camerei lor se revărsa dulce cântecul de leagăn ce-l cânta pentru regină şi prinţul nenăscut.

Zagros n-o pierdea din ochi pe Zaronel. Numai când ea se afla în Palatul de Vară, alături de regele Zane, îşi mai domolea straja. Altminteri, nici noaptea nu-şi părăsea locul din faţa uşii lor. Şi ochii lui ageri priveghеau.

Mai cu seamă pe prinţul Zeel îl urmăreau, căci era stranie liniştea pe care o arătase de la vestea sosirii pe lume a micului prinţ. Zâmbea mai des, dar zâmbetul lui îi amintea lui Zagros de şerpii din templul sfânt, cu ochii lor reci, dar veşnic la pândă.

În după-amiezile însorite, regele Zane şi regina Zaronel aveau obiceiul de a primi oameni la curte, în sala mare. Şedeau alături, pe cele două tronuri asemenea, şi ascultau jalbele supuşilor. De fapt, regele Zane îi asculta: dădea din cap, zâmbea şi uneori se încrunta, dar mereu făcea judecată dreaptă. Regina Zaronel şedea lângă el,

aplecată asupra lucrului său, cosând, croşetând sau brodând; mâinile-i zburau harnice şi uneori se întorcea către regele său cu un zâmbet sau o şoaptă de povaţă.

În vremea din urmă, degetele ei graţioase pregăteau un trusou pentru prinţul ce avea să se nască: veşminte mititele din cel mai moale bumbac şi cea mai delicată lână de miel, toate albe. Pijămăluţe, pantalonaşi şi boneţele; hăinuţe cu perle în chip de năsturei, şaluri şi scutece pufoase în care să-şi înfeşe pruncul.

Ca întotdeauna, Zagros stătea de pază la un pas în spatele tronului ei.

Doi megieşi învrăjbiţi din pricina pârleazului dintre pământurile lor tocmai plecau din sală. Înainte să intre, străjerii tocmai îi despărţiseră când voiau să rezolve problema cu lovituri de pumni şi sabie. Acum, după sfatul primit de la rege, plecau la braţ, râzând, să-şi sărbătorească la crâşmă prietenia reînviată.

Regele Zane a ridicat cana de cositor şi a băut puţină apă. Apoi s-a întins şi a căscat.

— Meirion, a fost o zi lungă. Câţi mai sunt?

Magicianul s-a uitat la pergamentul întins pe piedestalul de stejar dinaintea lui. Abia-şi ascundea zâmbetul, căci ştia bine că orele petrecute la asemenea audienţe apăsau totuşi pe umerii tânărului rege, căruia-i erau la fel de dragi ca pergamentul şi pana de scris: nişte îndatoriri necesare.

— Doar unul, Maiestate.

Zane schimbă o privire cu soţia sa şi în ochii lor zăreai un fel de împăcare. Cu zâmbetul pe buze, regina Zaronel tăie cu o forfecuţă de aur un fir de lână albă ca neaua;

ridică puţin lucruşorul pe care tocmai îl terminase, să i-l arate. Era o şosetuţă mititică, împodobită în partea de sus cu o dantelă şi la glezne, cu o panglică de satin. Regele a luat şosetuţa în mâinile lui măslinii şi a pus-o încet pe degetul mare. Abia încăpea. Regele Zane o examină solemn.

— Este o operă de artă, draga mea Zara, spuse el ceremonios. Dar aş îndrăzni să te întreb: aşa mică, este ea potrivită pentru piciorul viitorului rege al imperiului?

Râzând, i-a dat şosetuţa înapoi, iar ea a aşezat-o peste celelalte hăinuţe, în cutia din lemn de santal, lângă tronul ei.

Regele oftă.

— Prea bine, Meirion, cheamă-l înăuntru.

La un semn al magicianului, a apărut un om în celălalt capăt al covorului roşu; venea încet spre cele două tronuri.

Era un om nici prea tânăr, nici prea bătrân, îmbrăcat cu un pieptar de piele şi nişte brăcinari pătaţi cu sânge. Pe măsură ce se apropia, Zagros a auzit-o pe Zaronel cum îşi ţine respiraţia; ca apoi să-şi ducă mâna la gât. Chipul bărbatului fusese desfigurat de o rană adâncă: o tăietură de la ochi până în bărbie, ce începuse să prindă coajă; avea sânge închegat, puroi galben şi marginile vineţii.

— Măria Ta, spuse Zaronel în şoaptă, omul acesta ar fi trebuit să fie trimis mai întâi la templu şi, numai după aceea în audienţă, aici.

Înainte ca regele să-i răspundă, bărbatul s-a aruncat în genunchi pe treapta din faţa tronurilor, zicând:

— Preabunule rege Zane, începu el cu o voce sfârşită de durere, rogu-vă să ne ajutaţi. Sunt un pădurar din

Codrul Umbrelor Nopţii, unde-mi duc traiul cu nevasta şi copiii mei, într-un cătun cu vreo douăzeci de suflete. Noi avem o viaţă simplă şi nu vrem decât să trăim în pace şi feriţi de primejdii. Dar acum...

— Aşa...

— Acum a venit o creatură mai cumplită decât ce povestesc legendele şi miturile. E un vier uriaş, înalt cât un cal şi cât un bou de mare. Are colţii cât braţul meu şi mai ascuţiţi ca tăişul sabiei; carne de om caută, şi nestăvilită îi e pofta. Sunt două zile de când nişte săteni — şase la număr — încearcă să-l răpună. Doi oameni au murit, iar altul nu va mai apuca răsăritul soarelui. Femeile şi copiii noştri tremură ziua, baricadaţi în casă, iar noaptea nu pot dormi, căci grozăvia ce s-a abătut asupra noastră îi urmăreşte şi-n vise. Am venit la regele nostru să caut ajutor, Măria Ta, până nu e prea târziu.

Regele Zane a sărit imediat şi, cu gesturi blânde, l-a ajutat să se ridice de jos.

— Gata, nu mai cere îndurare. Hai, ridică-te şi fii încrezător. Magicianul Meirion îţi va îngriji rănile, îţi va da şi pentru tovarăşul tău o sticlă din Poţiunea Tămăduirii, merinde şi vin. Până la lăsarea serii, vom trimite nişte vânători care să-i ia urma fiarei şi să-o ucidă. Să n-ai teamă, că vânătorii noştri nu-şi vor găsi liniştea până nu-şi duc la bun sfârşit sarcina. Ca rege, e datoria mea să fac tot ce-mi stă în putere să scap Karazanul de rămăşiţele răului din trecut, indiferent sub ce formă se arată el. Şi nu uitaţi că în regatul Karazanului nu sunteţi niciodată singuri: puterea coroanei şi forţa binelui vă sunt mereu alături.

— Frate, de ce nu ne alăturăm şi noi vânătorilor?

Ochii aprigi ai lui Zagros s-au întors spre uşă şi l-au văzut pe Zeel, în veşnicele lui veştminte negre, din cauza cărora abia se zărea printre umbre. În spatele lui se afla nelipsitul său sfetnic cu pelerina neagră. Zeel făcu un pas înainte, zâmbind.

— Zane, a trecut prea multă vreme de când n-am mai vânat împreună. Fiara asta pare un vânat pe cinste. Sau poate Măria Sa, regele, nu-şi mai poate murdări mâinile cu sânge de vânat?

Zane s-a întors spre Zaronel şi Zagros i-a surprins privirea în care strălucea bucuria lui de vânător. Ea nu a spus nimic. S-a uitat în ochii soţului ei; l-a privit lung, neclintit, mai presus de orice cuvinte.

Regele Zane se foi stingherit şi îmbujorat; şi-a plecat ochii, apoi a cutezat să-i arunce o privire nesigură, dar în care licărea speranţa.

— Hai, Zara, încercă el să o convingă, n-o să dureze mult. Mai avem de aşteptat două săptămâni până vine mogâldeaţa, mai spuse el zâmbind.

Avea un zâmbet strengăresc, care-i lumina toată faţa şi Zagros a ştiut imediat că doamna lui a pierdut bătălia.

— Lasă-mă să plec, va fi ultima oară. După aceea, o vreme nici n-o să mai vreau să plec la vânătoare. Jur.

Zaronel îi răspunse cu un zâmbet. Dar numai Zagros a văzut teama care i-a umbrit pentru o clipă privirea... fără să-i scape în acelaşi timp că Evor a plecat imediat, şchiopătând, spre odaia sa din turn.

Vânătorii s-au dus chiar la apus de soare, iar pădurarul călărea la un pas, doi în urma regelui Zane. Vocile groase ale bărbaţilor şi clinchetul hăţurilor răsunau în liniştea serii până la regina Zaronel, care ţinea o mână sprijinită de piatra rece a crenelurilor, iar pe cealaltă apăsată sub piept.

— Ce crezi, Zagros? îl întrebă ea, ştiind că e aproape şi fără să se întoarcă. O să dureze mult?

Zagros nu i-a răspuns. Ca şi Zaronel, se aştepta ca regele să mai arunce o privire în urmă, cum făcea mereu, să-i încredinţeze văzduhului o sărutare pentru doamna lui. Dar calul regelui abia aştepta să ţâşnească; iar Zane îl strunea, râzând, şi le-a strigat tovarăşilor săi ceva, după care nu şi-a mai întors privirea spre turn.

Zeel însă, da. Cu ochii lui goi şi spălăciţi, căuta să o vadă pe Zaronel cea tăcută, o umbră palidă în turnul cel înalt ce se cufunda în întunericul înserării.

A trecut o săptămână şi vânătorii nu s-au întors. Apoi, s-au făcut opt zile, nouă, tot fără nicio veste. De fiecare dată, în zori, Zagros o urma pe Zaronel în turnul cel înalt dinspre apus, scrutând zadarnic, ca şi ea, pădurile întunecate. Zaronel a poruncit să-i fie adus un scaun la creneluri, într-un colţ cu soare, şi acolo-şi petrecea toată ziua, cu mâinile în poală şi privirea pierdută printre copacii din zare.

S-au întors în cea de-a treisprezecea zi. Zaronel aştepta singură în sala mare, în capătul unei mese lungi. Ca întotdeauna, avea întins înainte un ospăţ bogat, dar ea nu mâncase nimic.

Cele două uşi masive s-au dat în lături. În cadrul lor a apărut Zeel, iar privirea lui spălăcită s-a fixat asupra chipului reginei ca o lipitoare.

— Gata.

Zaronel a dat să se ridice, dar îndată s-a prăbuşit la loc, sfârşită de putere. Era lividă ca moartea.

— Unde e?

S-a făcut linişte. Apoi Zeel a rânjit.

— Fratele meu este aici. Doar că, din nefericire... îi e cam rău. Poate nu i-a priit ceva din ce a mâncat.

Fără să-şi dezlipească privirea de la ea, a ridicat braţul şi a pocnit din degete.

Doi slujitori ai lui Zeel au răsărit în cadrul uşii. Între ei se afla regele Zane, dar bărbatul zvelt arăta acum năruit, agăţat de gâturile lor. În clipa aceea, Zagros a alergat la el să îl sprijine, împingându-i deoparte pe cei doi slujitori cu priviri viclene. Nu-şi putea lua ochii de la stăpânul său; dacă ar fi pândit din umbră Evor, nici măcar nu l-ar fi văzut.

Regele ajunsese de nerecunoscut. Pielea lui căpătase o paloare verzuie şi strălucea de transpiraţie. Avea părul răvăşit şi unsuros, dar mai avea şi un miros straniu, ca de ciuperci putrede. Ochii daţi peste cap şi, în colţul gurii molatice, un fir de salivă.

— Să vină Meirion, tună Zagros în timp ce îl aşeza pe rege în capul mesei, încet, ca pe un copil.

Un tremur i-a cuprins tot corpul şi ochii s-au deschis brusc, aţintiţi asupra lui Zaronel:

— Dragostea mea...

Chipul lui Zaronel a rămas neclintit, ca şi cum ar fi împietrit. Zagros a simţit cum i se zvârcoleşte inima în piept, gata să plesnească.

— SĂ VINĂ MEIRION! urlă el.

În ochii regelui Zane licărea sângele.

Dacă în timpul acesta Evor s-o fi strecurat afară din încăpere, nimeni nu l-a văzut.

Încet, încet, ca prăvălit sub greutatea unei mănuşi de oţel, regele Zane a întins mâna spre Zaronel. A tuşit o singură dată, mai mult ca un oftat.

Ca dintr-o fântână au ţâşnit din el stropi de sânge pe masa de lemn, pe talerele cu fructe şi dulciuri, pe colacii de pâine şi peste plăcinte, peste argintărie şi cristaluri, peste şerveţelele dintr-un brocart desăvârşit.

Au sărit şi pe pieptul şi pântecul mare al reginei, ca nişte flori stacojii, ca şi cum cineva îi străpunsese chiar inima ei, cu o lovitură ucigătoare.

Lucrarea sorții

M-am trezit când încă nu începuse să se lumineze şi mă uitam cum licărirea stelelor se pierdea pe măsură ce se apropiau zorile. Glasul trecutului îşi croise drum şi prin visele mele; firişoarele invizibile ale vremurilor de odinioară se prelungeau nedesluşit în prezent, ca o pânză de păianjen întinsă peste timp.

„Curând", aşa ne-a spus Karazeel. Dar cât de curând însemna asta? Eram în Karazan de câteva zile şi nu reuşiserăm să îi luăm urma lui Zefir, ca şi cum abia veniserăm. Simţeam că orbecăim la întâmplare şi, din când în când, ne ieşeau în cale lucruri care ar fi trebuit să ne ajute... şi chiar ne-ar fi ajutat dacă am fi ştiut semnificaţia lor.

— E ca un puzzle: avem în faţă toate piesele, însă nu reuşim să le îmbinăm, a spus şi Gen la micul dejun.

— Hai să recapitulăm ce avem şi ce ştim la momentul ăsta, sugeră Jamie. Să încep eu: avem jurnalul fermecat al reginei Zaronel.

— Mai ştim şi că regele Zane s-a îmbolnăvit când a mers la vânătoare, chiar înainte să se nască Zefir, adăugă Kenta.

— Mai bine zis, a fost otrăvit, a întrerupt-o Rich. A fost otrăvit de Zeel şi de amicul lui, Evor. Nişte nenorociţi.

— Avem şi cilindrul ăla, continuă Jamie cam şovăitor, cel găsit în tunelul secret de la Palatul de Vară, mai ştiţi?

— Şi care habar n-avem ce e de fapt.

— Mai avem şi o sticluţă cu uleiuri pentru tâmplărie, o chestie absolut inutilă, zise Rich.

— Şi un ban de aur... Şi o grămadă de mărunţiş... Şi o hartă fermecată, am adăugat şi eu.

— Şi o poezioară care ar trebui să fie cheia problemei, dar păcat că n-o înţelegem, încheie Gen.

— Nişte baliverne, ce să mai... mormăi Rich. Cel puţin partea cu dragonul.

— Timp nu mai avem, am murmurat eu. Probabil că nu mai avem.

S-a lăsat tăcerea.

— Hai să vedem unde ne aflăm, spuse în cele din urmă Jamie. Kenta, ia scoate harta.

— Nu-i la mine. Am scos tot din rucsac să-i fac loc lui Blue-bum, ai uitat?

— Şi la cine e?

— La mine.

Rucsacul meu ajunsese coş de gunoi pentru orice nu mai voiau alţii să care. Cam tot ce scosese Kenta la mine aterizase, inclusiv harta şi pergamentul. Pe mine nu mă deranja să duc ceva în plus, iar după anii petrecuţi la Highgate mă învăţasem să am grijă să-mi ţin lucrurile în ordine. Puteai să mă întrebi de orice din rucsac şi-ţi ziceam imediat unde anume îl găseşti.

Dar acum toate erau de-a valma în geanta mea. Cineva umblase prin ea când dormeam sau când m-am dus după lemne. Să fi fost Kenta, o fi căutat nişte chibrituri să aprindă focul? Sau...

Deodată am îngheţat. Şalul meu era umed.

Rucsacurile noastre erau impermeabile. Şi-atunci de unde... Încruntat, am scos şalul şi l-am dus la nas. Mirosea ca brazii după ploaie. Am bâjbâit după sticluţa de la Danon, am scos-o cu capul în jos. Nu mai avea dopul. Şi nici uleiul din ea.

Din fericire, jurnalul fusese ţinut chiar deasupra, deşi, la drept vorbind, nu acolo îl lăsasem eu cu o seară înainte. Kenta mi l-a dat înapoi când a intrat luna între nori şi ea n-a mai putut citi; iar eu l-am pus bine într-o parte, la locul lui, unde ţineam şi fluierul.

În rest, cam toate din rucsacul meu se umeziseră şi miroseau puternic a răşină. Clocoteam de furie, un sentiment otrăvit care nu-mi era necunoscut. Un

sentiment pe care nu-l mai simţisem de mult, de la episodul cu Weevil, la Highgate.

Dar acum nu mă aflam la Highgate şi nu Weevil mă privea cu ochii ca două mărgele, ghemuit într-un colţ. Ne aflam în Karazan, mă uitam la Blue-bum şi toate erau altfel... Sau nu?

Mi-am dat seama că harta e distrusă dinainte să o desfăşor. Absorbise soluţia ca un burete. Înainte, pergamentul fusese gros şi gălbui. Acum, devenise transparent şi strălucea ca o hârtie de calc. Probabil că se mânjise tot de la cerneală.

Am desfăcut tacticos harta şi am întins-o. Mă înşelasem, nu era mânjită. Dar arăta altfel, cu totul altfel. Abia după câteva clipe m-am dezmeticit.

— Pata, am spus încet. Pata a dispărut complet. Uleiul revelator de la Danon a scos la iveală toată harta!

Cred că ne-am pierdut mai bine de jumătate de oră adunaţi în jurul hărţii, sărind de bucurie ori de câte ori mai desluşeam un munte sau o pădure pe care înainte nu le puteam vedea. Toate erau marcate pe hartă: fiecare loc pe unde trecuserăm şi fiecare loc pe unde — Slavă Domnului! — nu eram nevoiţi să trecem, precum Fortăreaţa Arraz.

Ceva nu-mi dădea pace, totuşi. Şi-n timp ce-i ascultam pe ceilalţi ciripind fericiţi, încercam să-mi dau seama ce anume. Kai ne spusese cândva că

degetul orbului
piatra pustnicului
adâncul
SHAKESH
deșertul morții
mlaștina cântătoare
ținutul dintre ape
fortăreața din arraz
marshall
drakendale
peșterile de pucioasă
podul curcubeului
pasul draken
pădurea larmei
cetatea întunecată
ceaunul lui zeel
râul ravven
lacul neclintit
munții draken
arakesh
steiul de piatră
golful se de lun
codrul umbrelor nopții
pădurea întunecată
stânci de sa
fața întunecată
nord
ținutul însorit
drumul de nord
portul la mare
câmpiile abundenței
KAIADAR
dealurile laddim
promontoriul furtunilor
N
V
E
S
regatul
KARAZAN
lacul negru

formelor le e dat să prindă contur în lucrătura sorţii, dar celor prinşi în ea le e greu să le vadă. Asta înseamnă că toate au un rost. Din puzzle-ul nostru lipsise o piesă... sau fusese o piesă pe care noi n-o văzuserăm. Iar acum, din întâmplare, ieşise la iveală toată harta Karazanului. Întâmplare să fi fost... sau soartă?

Mă uitam la hartă. Chiar arăta ca o ţesătură lucrată cu măiestrie, cu multe firişoare şi modele complicate. Oare să ne fi scăpat nouă ceva din lucrătura ei, eram încă prea prinşi să-i vedem rostul? Ca în ghicitoarea pe care trebuia să o dezlegăm la şarpele puterii? Şarpele negru, al cărui corp încolăcit tapeta toată camera, „nevăzut de mare", prea mare să-l putem observa... Să fi fost noi aşa concentraţi asupra detaliilor încât să ne scape ceva atât de evident?

Şi în clipa aceea l-am văzut. Dragonul era adevărat.

Dar nu era cât un papagal de mare şi nici măcar cât un munte.

Dragonul era tot lanţul Munţilor Draken, tot şirul acela de culmi, tolănit ca un uriaş adormit, cu capul spre miazănoapte, unde-i mijeau colţii cei înfiorători, continuând apoi răsucit, cu coada zimţată ce se prelungea până departe, în unduirile dealurilor dinspre miazăzi.

Ochii dragonului

Urcuşul până la platou a fost mai uşor decât ne aşteptam, dar parcă a durat o veşnicie. Fetele au insistat să ne legăm unul de altul, să fim în siguranţă, deşi Rich le-a spus că asta însemna doar că, oricare dintre noi cădea, ne duceam toţi. Până la urmă a fost bine aşa — fără liniştea că are funia de nailon legată bine în jurul lui, mă îndoiesc că Jamie ar fi reuşit să se caţere măcar până la jumătatea peretelui stâncos.

Până am reuşit să-l tragem pe Jamie după noi, soarele ajunsese la amiază şi eram toţi transpiraţi leoarcă. Iar dacă speraserăm să vedem vreo priveliş-te, am fost dezamăgiţi. Eram pe o şa largă şi, pe suprafaţa întinsă dintre două creste, se zărea doar o colină. Crestele se înălţau de o parte şi de alta, cu

nişte profiluri zimţate, şi dincolo de ele, nevăzute, erau câmpiile de la nord; înspre sud ştiam că e o vale. Acolo era Ceaunul lui Zeel, străjuit într-o parte de capul cutremurător al dragonului, cu nişte colţi ameninţători, iar în cealaltă de ghearele uneia dintre labele din faţă. La mijloc se afla castelul întărit al regelui Karazeel, Fortăreaţa Arraz.

Noi aveam în faţa ochilor doar un şes mare, brăzdat de pete solzoase de rocă impermeabilă, ici şi colo cu nişte petice de iarbă verde-albăstrie şi, uscat şi mărunţel, puţin nisip pribegit. În zare, cele două culmi înzăpezite se înălţau deasupra platoului, ca şi cum ar fi plutit pe deasupra aburului ce vibra în căldura amiezii. La dreapta lor, spinarea dragonului, cu zimţii ei mari, se arcuia pierzându-se în negura depărtării.

Simţeam pământul uscat şi tare; păsările ciripeau şi se roteau prin văzduh. Dar, mai presus de toate, aveam mulţumirea să ştim că suntem, în sfârşit, pe drumul cel bun şi că probabil ne apropiem de capătul căutărilor noastre.

Rich s-a şters pe fruntea transpirată cu mâneca şi a sorbit zdravăn din sticla de apă.

— Eu zic să mergem direct la poalele celor doi munţi, spuse el arătându-ni-i cu mâna. Aţi văzut cum se înalţă deasupra dragonului, ca nişte urechi ciulite? Ce atâta socoteală ca să-ţi dai seama că de la noi până acolo, pe undeva, trebuie să fie şi ochii. Nici măcar nu trebuie să ne mai batem capul cu lacurile negre şi găvanele goale. Mergem la ţintă! Sunt sigur

că şi ochii dragonului sunt nişte peşteri şi că acolo se ascund Zefir şi armata lui — e cea mai strategică poziţie din care pot să-l zdrobească pe nemernicul de Karazeel şi să-i facă praf fortăreaţa.

De-abia ne târam, dar am mers şi-am tot mers de s-a făcut şi după-amiază, şi seară. Munţii erau mai departe decât ne păruseră la început şi, uneori, aveam senzaţia că batem pasul pe loc, că ne mişcăm, dar că în jurul nostru toate rămân la fel. Şi mintea mi-a luat-o razna, amăgită de legănarea mersului. Iar gândurile mele se întorceau mereu la grămăjoara din rucsacul lui Rich; acolo dormea Blue-bum.

Tare mi-aş fi dorit ca sentimentele mele faţă de el să fie simple şi clare, aşa cum păreau să fie ale celorlalţi. Dar nu puteam să nú mă întreb dacă nu cumva el îmi cotrobăise prin geantă... şi dacă uleiul revelator s-o fi vărsat peste hartă chiar dintr-o întâmplare. Oare încerca de-adevăratelea Blue-bum să ne fie de ajutor? A ghicit el, cine ştie cum — sau ar fi putut şti —, ce putere are uleiul? Nu-i vorbă, era mai capabil decât oricare dintre noi să-şi dea seama, fiindcă fusese superdeştept pe când era Weevil. Să nu fi găsit el un mod mai direct de-a ne-o spune?

Mai erau atâtea alte lucruri pe care nu reuşeam să le înţeleg. Dar, pe măsură ce soarele se apropia de asfinţit şi formele nesigure ale munţilor s-au prefăcut

în pereţi de stâncă şi pietriş, mi-am zis că toate celelalte nici nu prea mai contau.

Drumul începea să urce încet, devenind tot mai dur şi mai anevoios pe măsură ce ne apropiam de munţi. Vegetaţia se împuţina şi răsăreau tot mai multe stânci, pleşuve şi crăpate, şi bolovani mari, prăbuşiţi de undeva de sus. Ici şi colo, piatra se erodase şi scobiturile din stâncă arătau ca nişte gropiţe în obraji; de toate erau: şi crăpături, şi crevase, şi colţuri, şi ridicături... numai peşteri nu.

În cele din urmă, Rich a oftat din rărunchi şi s-a întors să vadă cât rămăseserăm în urmă.

— Adam, eu unul m-aş fi aşteptat să dau de peşteri înainte să ajungem aici, mormăi el. Am priceput că nu trebuie să luăm chestia cu dragonul prea literal, numai că... nici aşa! Ar fi un dragon tare fistichiu să aibă ochii lipiţi de urechi.

Nu puteam decât să-i dau dreptate, nu avea rost să mai urcăm. Mă uitam la ceilalţi cum îşi croiau drum printre pietroaiele mari şi mă întrebam dacă ar fi fost posibil să fi trecut noi pe lângă gura vreunei peşteri fără s-o fi observat. Trebuia să fie îngustă şi probabil bine ascunsă, din moment ce se ascundea acolo regele alungat.

Gen era ultima şi abia-şi mai mişca picioarele; tocmai traversa o parte netedă, unde vremurile săpaseră în piatră o formă rotunjită. Exact pe acolo te-ai fi aşteptat să fie ochii dragonului... dar piatra era întreagă, chiar mult mai netedă decât prin alte locuri. Numai la poalele celuilalt munte se mai zărea

ceva asemănător, şi tot o formă rotundă. De unde stăteam eu, cele două locuri arătau ca nişte gropiţe în obraji...

— Rich, am strigat imediat. Ia uite acolo! Nu sunt peşteri, dar... crezi că găurile astea două ar putea fi... găvanele goale? Şi dacă da...

— Bravo, Adam! Cum zicea poezia? „Taina din ochii dragonului s-o cate / În găvanele goale şi întunecate"! Păi, înseamnă că şi gurile peşterilor — adică ochii — trebuie să fie pe undeva pe-aproape!

Nu erau. Am luat tot locul dintre ele la puricat şi n-am găsit nicio scobitură în care să se fi ascuns vreo vietate mai mare decât un şoarece.

— Asta a fost, spuse Rich într-un sfârşit, când deja se făcuse prea întuneric să mai căutăm ceva. Eu sunt terminat şi mi-e foame de-aş înghiţi şi un elefant!

— Ar mai fi o variantă, îl contrazise Gen. Dacă ochii nu se văd în mod normal şi e ceva fermecat la mijloc? Poate ies la iveală numai dacă facem noi ceva anume?

— Şi dacă totuşi lacurile negre sunt importante? spuse şi Jamie. Să zicem că sunt nişte paşi pe care ar trebui să-i parcurgem într-o ordine dată? În cazul ăsta, noi nu ne aflăm unde trebuie. Aici nu sunt nici-un fel de lacuri, e uscat, curat, piatră seacă.

Am rămas toţi fără grai. M-am uitat ce istoviţi şi dărâmaţi erau ceilalţi, după ce dimineaţa porniserăm încrezători şi plini de energie. Iar acum, numai că nu le dădeau lacrimile de oboseală şi deznădejde.

— Am făcut tot ce puteam face, i-am încurajat eu. Rich are dreptate, hai să mâncăm ceva şi să ne odihnim puţin. Mai sus am văzut un adăpost, unde era o ieşitură din peretele stâncii; e un loc mai ferit, în caz că plouă.

Am mers târâş-grăpiş până la terasa ivită din piatră şi ne-am aşezat sub ea, cu spatele lipit de perete. Ceva mai încolo, botul lung al dragonului se întindea luminat de strălucirea argintie a răsăritului de lună.

Deasupra văii se adunau norii de ploaie. Prevestind furtuna, muşcaseră deja o bucată din cer, acum mai întunecată; ne uitam toţi cum veneau grămadă norii bulbucaţi şi burtoşi, înghiţind stelele. Marginea lor tremura în lumina albăstruie a fulgerelor. Chiar simţeam aerul pe care îl mânau neînduplecaţi spre noi: un aer apăsător, scăpărător şi cu miros de piatră arsă.

Tunetele îndepărtate şi duduitul pământului creşteau, tot mai puternice şi mai aproape, ca o mobilă imensă pe care cineva o împingea pe cer, către noi.

— Mda, am zis pe un ton morocănos.

Speram să le distrag atenţia celorlalţi de la realitatea cruntă: ne aştepta o noapte ploioasă, fără lemne şi fără foc.

— Păi, cred că mi-a venit rândul să mă chinui să citesc din jurnal.

L-am scos din rucsac şi i-am aruncat o privire, încruntat. Se vedea scrisul, delicat şi argintiu, dar —

pentru mine — era aproape imposibil de citit. Am înghiţit în sec. Cu excepţia scrisului, cititul cu voce tare era marea mea problemă. Totuşi, dacă celorlalţi le reuşise, însemna că puteam şi eu.

Am răsfoit neîndemânatic paginile subţiri de tot, până am ajuns la partea unde se schimba scrisul. Am mai dat câteva foi şi am găsit locul unde rămăsese Kenta. Scrisul lui Zagros nu semăna cu înfloriturile lui Zaronel, ci era apăsat şi drept, aproape la fel de uşor de citit ca literele de tipar. „Eşti cu prietenii tăi", m-am încurajat în gând. „Nu contează dacă se întâmplă să faci vreo gafă."

Emoţiile mele nu aveau nicio legătură cu asemenea gafe. Ceva îmi şoptea că urma să descopăr acum însăşi cheia misterului din jurul acestui tărâm, Karazan... şi că această descoperire va schimba totul, fără putinţă de întoarcere.

Lacurile negre

Cu degetul pe carte, ca să urmăresc rândul, am inspirat adânc şi am început să citesc, rar şi poticnit. Şi nicio minune nu mi-a venit în ajutor. Nu erau poze, ci doar cuvinte pline de suferinţă şi deznădejde, care se prăvăleau ca bolovanii pe stânca pleşuvă.

Regele Zane a murit... şi ştim prea bine cine l-a răpus. Evor, cel ce croncăne ca un corb din turnul lui înalt şi-şi amestecă întruna poţiuni şi otrăvuri, şi Zeel, pretinsul prieten şi frate al regelui, care i-a strecurat în cupa de vin nişte prafuri ucigătoare, în seara când se întorceau de la vânătoare.

Scriu la lumina lunii, revărsată prin fereastra camerei regale. Meirion mi-a spus că e datoria mea să las scris

despre cele petrecute în seara asta, ca viitorul să nu rămână fără memorie... Dar ce rost mai are? S-a năruit totul. Cel care va moşteni regatele Karazanului şi Antarionului încă nu s-a născut, dar soldaţii lui Zeel stau în faţa uşii, aşteptând primul său ţipăt.

Aud cum cineva îşi ascute sabia.

Regina n-a mai rostit nicio vorbă de când s-a petrecut dintre vii regele Zane. Ceasul ei e aproape, dar tăcerea i-a înghiţit şi durerile facerii. Mă rog ca pruncul să vină repede pe lume, cum repede va şi pleca din ea. Zefir va fi numele lui, după numele vântului pe aripile căruia va sosi; după numele vântului care-l va purta şi pe malul îndepărtat al lumii de dincolo.

Meirion încearcă să-mi spună vorbe de alinare:

— El va trece într-o altă lume, dragă Zagros, îmi zice. Un loc unde nimeni nu-l va putea vătăma; un port liniştit, unde spiritul lui va fi liber. Cine ştie? Poate într-o zi se va întoarce; pentru că poarta dintre cele două lumi e doar o perdea diafană în bătaia vântului.

Îi şopteşte în taină şi lui Zaronel, căreia îi slujeşte, deşi nu ştiu ce noimă mai are. Soarta prinţului Zefir s-a pecetluit; pierdut este înainte să fi respirat măcar o dată. Cât despre doamna mea, o aşteaptă o soartă mult mai cruntă decât moartea.

Dar scriu, scriu mai departe, după cum mi-a poruncit magicianul. Noaptea se scurge încet. Pintenii de oţel de la cizmele oamenilor lui Zeel zdrăngăne încoace şi încolo.

O dată numai a grăit regina. Meirion m-a chemat la căpătâiul ei. Avea faţa albă ca perna, veştejită de durere şi întristare; atunci, o ultimă speranţă aprinsese flacăra din ochii ei:

— Zagros, nu-ţi pierde nădejdea, îmi şopti ea. Nu s-a zădărnicit chiar tot. Viitorul însă e numai în mâinile tale...

Durerea i-a încleştat fălcile şi Meirion mi-a făcut semn să plec.

Se apropia miezul nopţii şi ora cea mai neagră.

În cele din urmă, l-am auzit: n-a fost un ţipăt, ci doar un suspin al pruncului nou-născut. Meirion mă trage lângă pat. Mă uit la ei: regină, văduvă şi mamă... şi băieţelul pe care îl alăptează. Îngenunchez în faţa lui, prinţul meu, regele meu. Am lacrimi în ochi.

În sfârşit, pleoapele pruncului se zbat şi se închid, buzele lasă sfârcul şi adoarme. Zaronel îl sărută gingaş pe sprânceană. Meirion îl ridică în braţe, îl înfaşă cu scutece groase, pregătindu-l pentru primul şi ultimul lui drum. Mi-l pune în braţe. Îl strâng la piept.

Aşadar, este datoria mea să li-l dau soldaţilor pe pruncul adormit. Bun venit, prinţul meu, şi bun rămas. Mă uit la Meirion, aşteptându-i semnul.

Îmi pune ceva în palmă.

Mă uit şi văd fluieraşul de argint *al regelui Zane, iar lângă el,* Însemnul Suveranităţii. *Magicianul îmi spune în şoaptă despre un tunel secret ce traversează zidul*

palatului... despre o poţiune care ne va face nevăzuţi cât vom merge spre adâncul Pădurii Umbrelor, unde nu-i e îngăduit nimănui a merge.

Îmi şopteşte şi de răsăritul din această zi, ziua cumpenei când lumina şi întunericul sunt deopotrivă; răsărit ce deschide portalul tainic de la Steiul de Piatră...

Luna a intrat în nori. Un tunet despică cerul, ropotul ploii cade ca nişte bile de fier peste peretele muntelui.

Mă uit în gol. Căci privirea şi gândurile se răsfrâng înăuntru.

Şi iată că lucrătura sorţii a scos la iveală istoria celor petrecute în urmă cu jumătate de veac; cum şi când se va împlini istoria asta... cine ştie? Dar undeva în lucrătură este prinsă şi clipa de acum; şi cei cinci copii de la poalele muntelui. „Sosesc cinci într-unul şi unul în cinci".

Un singur lucru nu se leagă: cum de s-au comprimat cincizeci de ani în treisprezece? Însă, ceea ce Q îmi spusese demult, la Quested Court, mi-a răsunat iar în minte: „Dacă stai să te gândeşti, nu e de mirare că era altă oră acolo faţă de aici," zisese Q în timp ce veneam de la masă. „E de bun-simţ şi că timpul trece altfel în universuri diferite. Adică un sfert de oră aici ar putea să însemne o oră în Karazan..."

Abia acum am înţeles.

Furtuna trece.

Cobor iar cu ceilalţi în vale, unde potopul a umplut găvanele goale cu apă de ploaie. Sunt nişte lacuri negre, sunt ochii dragonului care privesc în sus, la bolta nopţii, proaspăt spălată. Toţi ceilalţi sporovăiesc încântaţi, râd şi îmi strigă să cobor mai repede, să o iau la fugă. Jamie recită victorios poemul, dansând pe marginea lacului:

— *În lacuri negre să-i ia urma lui*
Zefir, Prinţul pierdut al Vântului;
Taina din ochii dragonului s-o cate
În găvanele goale şi întunecate.

Pentru mine însă nu mai există grabă. Ştiu ce vom afla.

Cuvintele lui Gen trec în zbor pe lângă mine pe măsură ce mă apropii de ei, ca prin vis:

— Ia uite, ce ciudat! Apa e într-adevăr neagră ca tuşul. Deşi a ieşit luna, nu se reflectă nimic în apa asta, absolut nimic.

Îi văd cum se adună în semicerc în jurul lacului şi se uită cu luare-aminte la apa fără adâncuri şi fără oglindă.

— Adam, ia vino să ne spui cum să ne uităm. Poate vezi tu ceva ce nouă ne scapă...

Fără grabă, fac şi ultimul pas care mă mai despărţea de marginea lacului. Îngenunchez şi mă uit în

apa neclintită, cu ceilalţi îngrămădiţi în jurul meu, mai-mai să mă împingă în ea.

Şi, cu toate astea, din apa neagră ne priveşte doar chipul meu. Cu ochii de un albastru-cenuşiu, pielea măslinie şi părul ciufulit. Sunt neschimbat... şi totuşi sunt un străin.

O aureolă inefabilă îmi înconjoară capul, ca şi cum aş purta o coroană de stele.

Cuprins

Prolog / 5
Prea frumos să fie adevărat / 12
Domnul Smigielski / 17
Politica maximizării plasamentului / 24
Realitatea / 32
O întorsătură neașteptată / 42
Din senin / 48
O cameră numai a mea / 56
Ultimul joc / 63
Un mesaj din altă lume / 76
Imposibil, dar adevărat / 83
Singurul plan / 91
Promisiunea făcută lui Q / 97

Un punct de plecare / 104
Deschid dacă pot / 113
Palatul de Vară / 125
Camera regelui / 131
Nicăieri vreo ascunzătoare / 136
Ceva sau nimic / 144
Un strop de magie /154
Cartea zilelor / 162
Glasul trecutului / 170
Secretul lui Jamie / 178
Floare la ureche / 186
Absolut orice / 193
Jamie / 198
Cele trei daruri / 205
Grămăjoara zdrenţuită / 219
Blue-bum / 224
Bietul nostru prieten / 230
Glugile pustii / 237
Ashling / 247
O cursă de-a-ndoaselea / 261
Peşterile de Pucioasă / 269
Prin întuneric / 276
Pântecul fiarei / 283
Florile stacojii / 289
Lucrarea sorţii / 298
Ochii dragonului / 304
Lacurile negre / 311

V.M. JONES locuiește în Christchurch, Noua Zeelandă, cu soțul și cei doi băieți ai săi. Dintre romanele pe care le-a scris, vom aminti *Buddy,* care a câștigat premiile Junior Fiction și Best First Book Awards de la 2003 New Zeeland Post Children's Book Awards, și *Juggling with Mandarins* (2003). *Prințul pierdut* este a treia carte din seria *Karazan.*

Deja în librării:

ȘERPII DIN ARAKESH

KARAZAN

Cartea întâi

TEMNIȚELE ÎNTUNERICULUI

KARAZAN

Cartea a doua

În curând:

ÎN CĂUTAREA SOARELUI

KARAZAN

Cartea a patra

„ORIGINALĂ ȘI CUCERITOARE"
– MARGARET MAHY

ADAM EQUINOX ȘI PRIETENII SĂI S-AU REUNIT PENTRU LANSAREA ULTIMULUI JOC PE CALCULATOR PRODUS DE QUENTIN QUESTED, CRUCIADA PUTERII ÎN KARAZAN.

Abandonat încă de la nastere, Adam Equinox a crescut unde niciodată nu i s-a întâmplat nimic bun. Până acum.

Dar simpla răsucire a unui buton face să apară un mesaj cifrat, care nu poate veni decât de la o singură persoană: maleficul rege Karazeel. El a găsit o cale de a ieși din lumea paralelă Karazan prin sistemul computerelor lui Quested, iar jocurile de computer au devenit jocuri de război. Depinde numai de Adam și de prietenii lui să găsească un mijloc de a-l înfrânge.

Lei 10,00

LIBRARIA PALMOS

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

ISBN 978-973-128-113-1

9 789731 281131
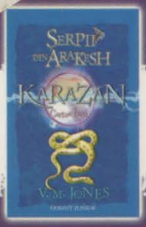
Cover illustration by Puffin Books UK